

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nazlı Eray
AŞK
ARTIK BURADA
OTURMUYOR



5. BASIM

Nazlı Eray
AŞK ARTIK
BURADA OTURMUYOR



TÜRK YAZARLARI

1. basım: 1989, Mayıs
2. basım: 1989, Haziran
3. basım: 1989, Eylül
4. basım: 1990, Eylül
5. basım: 1994, Şubat

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevinde basıldı. (1994)
Dizgi: Serap Kılıç

Nazlı Eray
AŞK ARTIK
BURADA OTURMUYOR

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

NAZLI ERAY'IN ÖBÜR YAPITLARI

Ah Bayım Ah / öyküler, Can
Geceyi Tanıdım-Erostratus / öyküler Can
Kız Öpme Kıyruğu / öyküler, Can
Orphée / roman, Can
Deniz Kenarında Pazartesi / anı-roman, Can
Hazır Dünya / öyküler, Can
Arzu Sapağında İnecek Var / roman, Can
Kuş Kafesindeki Tenor / öyküler, Can
Pasifik Günleri / roman, Can
Fansatsiche Symphonie / öyküler, Can
Eski Gece Parçaları / öyküler, Can
Yoldan Geçen Öyküler / öyküler, Can
Ay Falcısı / öyküler, Can

ISBN 975-510-023-7

© Nazlı Eray / Can Yayınları Ltd. Şti. (1987)

İÇİNDEKİLER

<i>Gülen Gözler Pastanesi / 7</i>
<i>Dün Gece Ve Bu Sabah / 18</i>
<i>Rüya Sokağı / 30</i>
<i>Unutmayı Başlatma Düğmesi / 41</i>
<i>Hotel Kalymnos / 51</i>
<i>Anıt Mezarın Yanında / 57</i>
<i>Av Köşkünde Bir Yemek / 63</i>
<i>Yanımdaki Adam / 71</i>
<i>Arif Yukarı... Necip Aşağı... / 75</i>
<i>Adamkaçtı / 80</i>
<i>Pazartesi Gecesi Düşü / 89</i>
<i>Anıları Paylaşmak / 95</i>
<i>Hücre Mühendisi / 102</i>
<i>Mutluluk Kliniği / 114</i>
<i>Erkek İade Reyonu / 123</i>
<i>Sen Kimsin / 129</i>
<i>Kıl Arşivi / 137</i>

GÜLEN GÖZLER PASTANESİ

İkidir böyle oluyor. Pazar sabahı uyanır uyanmaz dayanılması güç bir acı duyuyorum. Bunu sana anlatabilmem olası değil. Yoksun, yanımda değilsin. Sana olan sevgime bile inanmıyorsun. Kimbilir neler geçirdin; ‘Dört ay birbirimizi görmeyelim,’ dedin.

Onbeş gün oluyor, korkunç bir acı yaşıyorum. Yavaş yavaş gücüm kesiliyor, işte o zaman ağlamaya başlıyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum yatağımın içinde. Olanları anlayamıyorum. Anlamadığım, bilmediğim şeyler olmuş besbelli... Nasıl dayanılır bu acıya, bilemiyorum. Sen benim en çok sevdiğim insansın. Üçbuçuk yılımız dolu dolu birlikte geçti. Ne çok sevdin beni... Bir dediğimi iki etmedin.

Atanıp, Ankara’ya 110 km. uzaktaki ilçeye gittin sonra. Yanına annen, ailen geldi.

Sende neler oldu bilemiyorum.

Ben, ikimizi de, çok, ama çok mutlu zannediyordum.

Artık çok para kazanıyordun. Hafta sonları geldiğinde en güzel lokantalarda yemek yiyor, eski yoksul günlerimizin acısını çıkartıyorduk. (Şimdi düşünüyorum da, belki ufak mutfakta değişik yemekler hazırladığımız günler, yaşamımızın en yalın, en mutlu zamanlarıydı. Belki de en büyük boy renkli televizyon, en büyük frijder, en pahalı mikser, sitelerden birlikte beğendiğimiz en rahat ve geniş yatar koltuk bizi tuhaf bir biçimde birbirimizden ayırdı...)

Bir gün,

‘Yanlışı ilişkim yüzünden yapayalnızım. Mutsuzum. Benimle konuşmuyorsun, bana birşey anlatmıyorsun... Ben de sana anlatmıyorum oraları... Zaten oralarda birşey yok. Din-

lerken sıkılıyorsun. Öyle algılıyorum. Senin çevren geniş... Ben yokken sen burada mutlusundur,' dedin.

Ne saçma lâflardı bunlar.

Ağlamaya başladım.

Salonda, koltukta yanında oturuyordum.

'Seni öyle çok seviyorum ki,' dedim.

Sanki şaşırmıştın.

'Sahi, senin sevgin aynı mı?' diye sordun.

'Evet, aynı. Onu değiştirecek birşey olmadı ki,' dedim doğallıkla.

'Demek bende birşey var,' dedin. 'Eski coşkum, eski heyecanım yok. Farketmiyor musun? Her şey boş... Anlamsız... Boşluktayım.'

Senden ilk kez duyduğum bu lâflar yüzüme, beynime tokat gibi patlamıştı. Şaşkındım. Çok şey yapılabilirdi. O an hiçbir şey yapamadım.

Sen seviyorum. Bu ilişkinin böylece kaybolup, unutulup gitmesine dayanamam. Yüreğim elvermez buna.

Mektuplar yazdım sana. Aradaki uzaklığı, 110 kilometreyi kırarak, parçalayacak mektuplar... Aslında 110 kilometre öyle kısaydı ki... Mektupların çoğunu ekspress attım.

Her gün, günde birkaç kez arardın beni. Yıllardır alışmıştım buna. Birden hiç aramamaya başladın. Her çabam yanıtsız kalıyordu. Ne yapılabilirdi... Ne yapabilirdim ki...

Sen benim en iyi okurumdun bir zamanlar. Mektup yazmaktan vazgeçtim. Sana, sevgimi anlatan öyküler yazmak istedim. O hiçbir zaman inanmadığın, güvenmediğin sevgimi haykırarak öyküler... Ben de böylece birdenbire kendimi içinde bulduğum şu karabasani seninle paylaşabilecektim.

Bugünlerde hep bir mucize olsun istiyorum. Bir uykudan uyansam, yeniden mutlu olsam. Şu korkunç acı bir geçse...

Sen beni üzen bir insan değildin ki. Hep yanımdaydın. Dükkân dolaşsam yanımda olur, berbere gitsem beni kapı-

dan alır; ne bileyim, benim düşünemeyeceğim gereksinimlerimi sanki benden önce düşünürdün.

Ah, bir mucize olsa!

Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi böyle acı çekeceğim. Ve sen hiçbir zaman bilmeyeceksin bu korkunç boğuntuyu, bu çaresizliği...

Her zaman önünden geçip de, içine girmeyi hiç akıl etmediğimiz Dikmen yolundaki Gülen Gözler Pastanesi'ne gitssek...

Elele otursak içeride...

Hava buz gibi soğuk olsa. İkimizin de nefesi buhar olup, havada birbirine karışsa... Garson bize sıcak çay getir-se...

Gülen Gözler Pastanesi'nde, birbirimize bakarken, öylece taşlaşsak...

Sonsuza değin orada kalsak.

Dikmen yokuşunun kırılık, unutulmuş bir köşesinde...

Sanki Stromboli yanardağının lavlarının altında kalıp, heykelleşmiş, yüzyıllık sevgili gölgeleri gibi...

'Ne olur, bir mucize olsa,' diyorum. Gözyaşlarım yanaklarımı yakmaya başladı.

Sevgili insan, duy beni! Ne olur, duy beni... Kendine ve bana güven.

Birden kapı açılıversin.

Her zaman yaptığın gibi gir içeriye. Sarıl bana... Bitsin bu karabasan.

Ama odamda yalnızım. Yeni boyattım duvarları. Tepede, senin bana geçen hafta armağan ettiğin Japon lambası asılı. Başucumda, o gece pizzacıda kutusu ile masanın üstüne koyduğun armağan; uçuk mor renkli saat... Ertesi gün getirdiğin kırmızı karanfiller... Senden bana son kalan şeyler işte bunlar.

Yeni açılan otelin çay salonunda oturmuştuk. Seni çok özledim.

O günden sonra bir daha hiç görmedik birbirimizi.

Evet, Gülen Gözler Pastanesi...

Hep alkımda orası.

Bak gene ağlıyorum.

Yarın doktoruma gideceğim.

Verdiği ilâçları alıyorum.

İçim yanıyor, buna can dayanmaz. Yok yere onca güzel şeyin yok olup bitmesi kahrediyor beni. Ufukta kaybolmak üzere olan, uzaklaşan, giden bir geminin izi gibisin. Renkli ışıklar, kahkahalar, güvertedeki cazbant'ın sesi; dansedenler... Mutluluk... Uzaklaşıp, gidiyor.

Ah, ne olur, bir mucize olsa!

Belki böyle üzüldüğümü, ağladığımı bilsen, dayanamazsın. Çünkü yıllardır çok sevdiğin beni...

Ama senin yanında hiç ağlayamam. Belli edemem sevgimi.

Yatağımda döndüm. Kulağımın dibinde incecik bir fısıltı duydum.

«Ağlama. Nasılsın?» diyordu bir ses.

Başımı kaldırıp baktım. Sen oradaydın.

Ufacıktın, başparmağım büyüklüğündeydin. Üstünde Avni'den birlikte aldığımız yeni gömleğin vardı. Hani dayının oğlunun nişanına giydiğin...

Siyah montun kolunun altındaydı. O gece, birlikte seçmiş olduğumuz çiçek çok beğenilmiş; sarı bir ikebana aranjmanı idi; dönünce bana anlattıydın...

Yatağımda doğrudum. Gözyaşlarımı durduramıyorum ki, ne korkunç... Sana yağmurlu bir günde pencerenin ardından bakar gibiyim.

Yastığımın üstüne bağdaş kurup oturdun. Elimle dokundum sana. Bana bakıp gülümsüyordun. Yumuşacıktın. Her şey düzelmişti. Zaten her şeyin neden bozulduğunu ben hiç anlamamıştım ki.

Gözlerime inanamıyorum.

«İyi misin? Rahat mısın orada?» diye sordum.

Yastığın üstünde oyuncuktan yuvarlandın, ödüm koptu yataktan düşeceksin diye; kenara gelmeden tuttum seni. Avucumun içinde dimdik ayakta durdun, gözlüklerini düzelttin.

Yatağımın başucundaki masada, renkli küpelerim, narlılıklı kolyem duruyor. Senin armağanın mor renkli saatin ve petrol rengi iki yuvarlak ebrulî küpenin arasına koydum seni.

Bir aşağı, bir yukarı yürüdün, hemen ilâç şişesini gördün. Senin boyundaydı. Kapağı omuzuna geliyordu. Bir iki adım geriye çekilip, üstündeki yazıyı okudun.

«Çok almıyorsun ya bundan,» dedin.

«Yok,» dedim. «Bazen...»

Masa üstünde, okuma lâmbasının dibinde dolaşıyordun, ince uzun bardaktaki gece suyuna baktın. Sonunda kenara oturdun.

«İşlerin nasıl?» diye sordum.

«İşler iyi... Bu hafta çok hasta vardı. Doğum çoktu... Kürtaj da öyle,» dedin.

«İşte paralar!» diyerek cebinden yüzlerce mini mini banknot çıkartıp bana verdin.

Seni usulca elimin içine aldım, odada şöyle bir dolaştırdım.

«Nasıl, yeni boyattım odayı, güzel olmuş mu?» diye sordum.

«Çok iyi olmuş. Japon lâmbası biraz eğri takılmış ama,» dedin, tavana bakarak.

İnanamıyorum. Yanımdasın işte! Benimsin. Sevgin gözlerinden okunuyor... Mutlusun, huzurlusun... Her şey eskisi gibi.

«Karnın aç mı?» diye sordum.

«Ne var ki yiyecek?» dedin.

Düşünüyorum, ne verebilirim sana. Çukulatalı bir badem şekeri bulup getirdim, verdim eline. İki elinle tutup,

ucunu zorla ısırdın.

«Mmm... İçi portakallıymış,» dedin.

«Bu mavi küpeler yeni mi?»

«Yeni... Geçen gün pasajdan aldım.»

Avucumun içinde sıcakıktın, kıpır kıpırdın. Gözlüklerini d zelttin.

Usulca karnımın üstüne bıraktım seni. Kadife sabahlıĝımın kıvrımları arasında dolaşmaya başladın. Çıplak bacaklarımın oraya doĝru gittin. Sabahlıĝın kalın kuřaĝının üstünden yavaşca atlayıp, çıplak bacaĝımın üstünde yürümeye başladın. Kaşla göz arasında ayakkabılarını ıkartmıştın. Yalınayaktın. Ufacık ayaklarının bacaĝıma deĝiřini duyumsadıka içim ürperiyordu.

Sen, uzun bir yürüyüşe çıkmış gibiydin. Bodrum'da, Turgutreis'te; güneş batarken, uçtaki kumsalda y r d ĝ n gibi doĝallıkla ařaĝıya doĝru iniyordun.

Ayaĝıma ulaşmıştın.

Pembe ojeli tırnaklarımın orada oturdun bir an. Eĝilip, tırnaklarıma dokundun. Ayaĝım senin yanında, dev bir firavun heykelinin ayaĝı gibiydi. Ama yumuşacıktı. Canlıydı.

Tırnaklarım etkilemişti seni. Pembe sedekten bir aynaya bakar gibi bakıp duruyordun onlara.

Aklına birşeyler gelmişti. Hemen anladım.

«Ne düşünüyorsun, söyle bana?» dedim.

Bakıyorum, saçların azıcık uzamıştı. Eski kot pantolonun vardı üstünde. Ayaĝımın üstüne sırtüstü uzandın. Ellerini başının altına koydun. Gökova'yı ilk g rd ĝ nde de tıpkı böyle yapmıştın. Oracıkta palmiyenin altındaki bir tahta banka uzanıp denize ve gökyüzüne dalmıştın.

Dünyanın en mutlu insanıydın o an. Öyle bir fotoĝrafını çekmiştim. İçerideki albümde durur.

«Yorulmuşum... Biraz dinleniyorum... Her yanıma aĝrıyor... Oradaki ev soĝuk, ısınamıyorum,» dedin.

«Bacı nasıl, bacı?» diye sordum.

Bacı senin yanında çalışan yoksul kadıncağızdı. Ona birlikte açık mavi renkli, gömleklik kumaş almıştık. Mersa'dan... Kumaş az gelmiş, kolları kısa olmuştu gömleğin.

Bacı, kürtaj odasında hastanın yanında duruyordu. Ben hiç görmedim onu ya, senin anlatmandan iyice tanıyor gibiyim. Fak Fuk Fon ona bir inek vermiş. Sana plastik bir kaba yoğurt yapıp getiriyordu. Bir geldiğinde bana da getirmiştin. Tatlı, güzel bir yoğurttu. Onu yemiş, televizyondaki eski bir cinayet filminin yarısını izleyip yatmış, o gece ikimiz de derin bir uykuya dalmıştık.

Ayağımı salıncak salları gibi usul usul sallamaya başladım. Ellerin başının altında, göğsünü şişirmiş, öylece keyifle yatıyordun.

«Seni en çok ne zaman özlüyorum biliyor musun?» diye sordum usulca. «Acım en çok ne zaman dayanılmaz bir hal alıyor, biliyor musun? İkimizi İzmir'de düşündüğüm zaman... Hani beni İzmir'e ilk götürdüğünde faytona binmiştik... Alsancak'tan Şirinyalı'nın oralara kadar götürmüştü bizi faytoncu. İlk konuşmuş, pazarlık etmiştik onunla. Sonra senin eski bekâr evinin olduğu caddenin başında faytonu durdurmuş, bir şişe mandalinalı schweppes vermiştin adama. Öğlen sıcağında adamın onu kana kana içişi hâlâ gözümün önünde.

«Sonra vapura binip Karşıyaka'ya geçmiştik. Dolaşmıştık oralarda, ara sokaklara girmiştik. Kurabiye fırınları bulmuştuk. Anımsıyor musun oradaki postaneyi?... Ne değişikti... O faytoncu da ilginç bir ihtiyardı. Bize hep cezaevini anlatıp duruyordu. Biz faytonun körüğünün altında fotoğraf çekmeye uğraşıyorduk.

«Benim eski makinemin kapağına birşey olmuştu, bir türlü kapatamıyordum.

«Daha sonraları gittiğimizde İzmir'de gece de kalmaya başladık. Sen annelere giderdin, ben Ankara Palas Otel'indeki, o her zaman kaldığım odamda geçirirdim geceyi. Za-

man çoğunluk ilkyazdı. Üstüme pikeyi çeker, eski otel'in yüksek tavanına bakıp uykuya daldım. Sabah yan odadaki adamın öksürükleri ve lavaboda genizini temizleyişinin çıkardığı seslerle uyandığım olurdu. Ne de olsa, eski ve ucuz bir oteldi burası. Kalanların çoğu, köylü, öğrenci ya da parasız tıristti.

«Uyanır uyanmaz hemen giyinir, aşağıya iner, o çok sevdiğim Kemeraltı'nın insan sesi dolu kalabalığına girip çıkarırdım. Otele döndüğümde sen gelmiş olurdun.

«İkinci Kordon'da bir dükkânda Marilyn Monroe'nun posterini bulduğumuz günü anımsıyor musun?» diye sordum.

«Anımsıyorum,» dedin. «Ne sıcak bir akşamüstü varmıştık İzmir'e. Hava boğucuydu. Gökyüzünde batmak üzere olan kıpkırmızı bir güneş vardı. İnsanlar Kordonboyu'nda, yol kenarındaki pastanelerde, telefon kulübelerinin önünde kümeleşmişlerdi, Kent'e iner inmez boğucu sıcaklığı algılamıştık. Sen soluk alamıyordun, yüzün benek benek terlemişti.»

Ayağımın üstünden yere atlamış, şimdi bej renkli halının üstünde dolaşiyor, bir yandan da o sıcak İzmir akşamüstünü anımsadıkça anlatıyordun bana.

Yatağımın kenarından yere eğilmiş, seni halının üstünde izliyordum.

«Arabayı Alsancak'ın orada bir sokağa parketmiştik,» dedin.

«Arabanın içinde bir süre senin Bağdat yelpazeni aradık. Hurma saplarından örülmüş, sana rahmetli anneannenden kalan yelpazeyi. Sanki yer yarılmış, yelpaze yok olmuştu. Fazla zaman kaybetmek istemiyorduk; arabayı kilitleyip hızlı hızlı caddelere ve sokaklara dalmış; kent'e bir önce geldiğimizde, dev bir Marilyn Monroe posterini görmüş olduğumuz çerçevesi dükkânını aramaya başlamıştık.

«Yolda yürürken hep doktor tabelalarına bakıyorduk. Kimi çok büyüktü, kimi kirlenmiş ve unutulmuş gibiydi.

«Sonunda Marilyn'ın bize duvardan baktığı dükkânı bulduk. Marilyn beyaz tülde bir balerin giysisi giymiş, yalınayak, yüzünde hüzünlü bir bakışla bize bakıyordu. Canlı gibiydi. Hemen çerçeveyi sardırıp, kollarımızda Marilyn Monroe, arabaya döndük. Onu özenle bagaja yerleştirdik.»

Bunları anlatırken, tüylü kışlık terliğimin içine girmiştin.

«Bak, burası çok rahat. Sıcacık,» dedin.

«Üşüdün mü yoksa?» diye sordum. «Dışarıda hava buz gibi. Kar bekleniyor bugün.»

Renkli yün çorabımı yorgan gibi üstüne çekmiştin. Yan dönüp, gizlerini kapattın.

«Uyudun mu yoksa?» diye seslendim.

«Yok canım, uyumuyorum. Dinleniyorum biraz,» dedin.

Yere, terliğimin kenarına oturmuş, seninle konuşuyorum.

«O sıcak İzmir gecesinde beni Otel'den alıp Pavyon Sokağı'ndaki bir çöpşiş'çiye götürmüştün. Ne çok çöpşiş yemiştin. Sonunda Asansör semtindeki bir bakkaldan soda almıştın bana.

«Resepsiyondaki çocuk artık tanıyordu beni. Her zaman bana verdikleri ikinci kattaki odayı vermişti. Kemeraltı'ndan alelacele, beyaz üstüne koyu lacivert puanlı bir gecelik almıştım. Sen arabayı kentin merkezindeki bir garaja parketmiştin.

«Otelde sular kesikti. Sacımı fırçalayıp inmiştim aşağıya. Tüm bunları anımsıyorsun, değil mi?» diye sordum.

Terliğin içindeydin.

Tek gözünü açıp baktın bana.

«Anımsamaz olur muyum? Hepsi aklımda,» dedin.

O an, odanın bir köşesinden düzenli nal sesleri ve bir atın homurtusu geldi kulağıma.

Dönüp baktığımda, İzmir'deki faytoncunun, atı ve fayto-

nu ile süpürgeliklerin oradan bize doğru geldiğini gördüm.

Heyecanla bağırdım:

«Şuna bak!»

Miniminicik bir faytondu bu, at da ufacıktı, faytoncu hasır şapkasını çıkartmış, bizi selâmlıyordu.

Sen hemen terliğin içinden fırladın, koşarak faytona doğru gittin; faytoncuya:

«Odayı dört kez kaç a dönersin?» diye sordun. Bir yandan da beni çağırıyordun yanına.

«Gel, bak; bizim faytoncu! Gel, binip dolaşalım,» diyordun.

Sen faytona atlamıştın bile. Faytoncu kamçısını şaklatmaya hazırды.

«Nasıl binebilirim ben o faytona?» dedim. «Ayağım bile sığmaz onun içine.»

«Hadi gel; hadi, bir ayağını at! Ne olursun; korkma, bir dene!» diyordun.

Uzanıp senin ufacak elini tuttum. Yahu çok mutluyum. Sen geldin ya. Her şey yolunda ya... Yarın sabah ilk uyandığımda o korkunç acıyı yaşamayacağım ya...

Birden fayton sarsıldı.

Sen beni yukarıya çekiyordun. Sonunda ikimiz de faytonun içindeydik. Havada hafif bir at pisliği kokusu vardı. Faytonun körüğü kapalıydı. Onu biraz arkaya itince önümüze İzmir serildi.

Birdenbire İzmir'i yeniden görünce dayanamadım, ağlamaya başladım. Gözlerimden iplik gibi yaşlar süzülüyordu.

Sana baktım.

Yanımdaydın.

«Öldüm mü yoksa?» diye sordum kaygıyla... «Öyle mutlu ve huzurluyum ki. Acaba öldüm mü? Ne olur bana doğruyu söyle. Yoksa ilâçlardan fazla mı aldım?»

Gülüyordun.

«Yok, ölmedin. Yanıbaşımıdasın. Yaşıyorsun. Bak, Pasa-

port'tan geçiyoruz. Sen oradaki kahveyi çok seversin,» dedin.

İskeleye bir vapur geri geri yanaşıyordu. Öğlen zamanı olmalıydı İzmir'de.

Yahu, yaşamak ne güzeldi!

Sinirlerim bozulmuş benim. Gözyaşlarım durmuyor...

Sen faytoncuya uzandın.

«Şirinyer'e, Buca'ya çek!» dedin.

Tüm sıkıntılarım geçti.

İyileştim artık.

Fayton tıkr tıkr İzmir sokaklarında gidiyor.

Ağlamam da birazdan duracak.

...Faytonun gıcirtısı, atın düzenli nal sesleri usul usul uzaklaşıp gitti.

İzmir'i yavaş yavaş bir sis kaplıyordu.

İnmiştik faytondan.

Odamın içindeydik.

Ama sen kaybolup gitmemiştin. Ufacıktın. Parmak kaddardın.

Yerden bana bakıyordun.

Aldım seni, göğsüme bastırdım.

«Biliyor musun, ne güzel bir pazar günü geçirdim. Artık rahat uyuyabilirim. Sakın gitme,» dedim.

«Yok, ben hep buradayım. Ne olursa olsun, yanımdayım senin,» dedin.

Seni sevgiyle; zamanın uçuşunu gösteren, bana armağan etmiş olduğun uçuk mor renkli saatin yanına bıraktım.

Yatağıma girdim.

Başımı yan çevirdim, elimi sana uzattım.

Öylece yattım.

22 Kasım 1988
Ankara

DÜN GECE VE BU SABAH

Dün gece düşümde gördüm seni. Hiç bilmediğim karanlık bir İzmir sokağında hızlı hızlı yürüyordun. Sırtında, pasajdan aldığımız yeni siyah mont'un vardı, adımların kaldırımda yankılar çıkartıyordu. Altından geçtiğin bir sokak lambasının ışığı yüzüne vurdu.

Ardından koşuyordum. Nefes nefese kalmıştım.

«Dur!» diye bağırdım. «Dur, gitme! Nereye gidiyorsun Dur! Yetişemiyorum sana...»

Ne tuhaf şey, hiç duymuyordun beni. Oysa sesim, o karanlık sokakta yankılanıyordu.

«Yahu, aklımı yitireceğim. Nasıl duymazsın sesimi. Sen o değil misin? Dur! Dur bir dakika!»

Birden durdun.

Soluk soluğa yetiştim sana, sesimi toparlamaya çalışarak,

«Nasılsın?» diye sordum.

Bakışların, duruşun öyle uzaktı ki benden, şaşırmıştım.

Bir an acaba, o sen misin, değil misin diye kuşkuya düştüm.

«Bu sensin, değil mi?» diye sordum usulca. «Beni seven. Benim sevdiğim. Sensin, değil mi?»

Cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktın. Sabırsızlıkla yüzüme bakıyordun.

«Ne var? Bir şey mi söyleyecektin?» diye sordun. Gitmeye hazırlanıyordun sanki.

«Bize ne oldu?» diye soracaktım, sormadım. «Yahu seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Bir yanlış yapıyorsun. Onun için koşuyorum peşinden,» diyecektim, diyemedim.

Kelimeler, cümleler ağızıma takılmıştı. Dünyanın en büyük acısını duydum o an.

Kan ter içinde uyandım. Ağlıyordum, sarsıla sarsıla ağlıyordum.

Birden gördüğümün yalnızca bir düş olduğunu anlayınca, garip bir ferahlık duydum. Yatağımda doğrudum. Başucumdaki gece suyundan bir yudum içtim. Gözüm saate gitti. 7.30'du. Yeni bir gün başlıyordu dışarıda. Belirsizliklerle, bilinmeyenlerle dolu; saat saat yaşanması çok güç olan bir başka gün daha başlıyordu.

Biliyor musun, şu oniki, onüç gündür, yaşadığım gün bölümleri, belirli saatler çok korkunç. Bilsen, ne kadar üzülürdün. Bazen sabahtan kötü uyanıyorum; kimi zaman sonradan aklıma bir şey geliveriyor, berbat oluyorum, koşuyorum yakın bir dostumun evine... Yalnız kalmak istemiyorum. Bu durumda yalnızlık zor...

Böyle bir sevgi bitemez. Niçin bitsin ki... Arkadaşlarımı bıktırmamak için artık fazla konuşmamaya çalışıyorum.

Ama aklımda hep şu cümle:

Böyle bir sevgi bitemez...

Bu işte bilmediğim bir şey var...

Çarçabuk giyindim.

Biliyorsun, bazı yeni giysiler almıştım kendime. Onları gördün. Beğenmiştin.

Askıdan rastgele birini çekip giydim. Saçlarımı fırçaladım.

Bugün iki işim var.

İkisi de önemli.

Saat 9.30'da, arkadaşım Leyla hanımla, adresini zorlukla bulduğumuz bir hocaya gideceğiz. Hoca Ufuktepe'de; Keçiören'in dışında bir yerde oturuyormuş.

Öğleden sonra ise ünlü bir medyumun evine çaya davetliyim. Benim için binbir güçlükle bir randevu alındı bir medyum hanımdan...

Leyla hanımın evinin kapısında, bindiğim taksiden indim. Heyecanla çıktım merdivenleri. Aslında şu an içim daralıyor, hiç de iyi değilim. Ah sevdiğim, şu an yanımda olsan, sarılsan bana, birlikte çıksak şu merdivenleri...

Senin sabah yüzünü öpsem.

Bağışla beni.

Hoca ve medyum için bağışla.

Çocuğunu yitirmiş bir ana gibi, her çareye başvuruyorum. Anlayamadığımı çözmek, birazcık aydınlanmak için her yola koşuyorum.

Belki de aklımı yitirmemek için yapıyorum bunları.

Bir yenigerçekçi İtalyan firminin yarı karanlık içeriği gibi her şey...

Kapıyı Leyla hanım açtı bana. Yorgun gördüm onu. Yüzü bembeyazdı. Gece kalbi sıkıştırmış; ama gene de gayretle çoraplarını giyiyordu. Bir ilâç aldı. Biraz oturdu. Bana kolonya verdi. Alaturka helâya girdim. Leyla hanım durumu biliyor zaten. Ayaküstü biraz konuştuk.

«Haber yok mu?»

«Yok.»

«Gel, ağzına at şu şekeri.»

«Tamam. Çıkalım, taksi çevirelim.»

«Yok, yok. Minibüsle gideriz. Taksi dünyanın parası tutar oraya.»

Onu dinlemedim. Yola çıktık, ilk taksiyi çevrdim. Atladık içine:

«Keçiören'e gideceğiz. Ufuktepe'ye,» dedim.

Karmakarışık yollardan geçiyoruz. Birtakım şeyler konuşuyoruz Leyla hanımla.

Ankara'nın sabah ayazında, Ufuktepe'deki hocaya giderken aklıma birden Santorini'deki Café Canava geldi.

Zaman bir akşamüstü... Santorini adasında, Café Canava'da; köşedeki bir masada karşılıklı oturuyoruz seninle. Yunanlı garson ufak, kalın yuvarlak fincanlardaki neskafelerimi-

zi getiriyor. Usul usul karıştırıyoruz kahvelerimizi.

Bu tılsımlı, akıl almaz güzellikteki adaya, upuzun bir gemi yolculuğunun sonunda ulaşabildik. Cebimizde fazla paramız yok; bulduğumuz ufak pansiyon odası çok güzel. Yaşlı bir Rum kadın işletiyor orayı. Odamız tam kent meydanına bakıyor, geceleri çok gürültülü, ama kepenkleri kapatıp uyuyabiliyoruz. Yataklarımız yanyana... Gece uyumadan önce cebimizdeki paraları dikkatle hesaplıyoruz. Bizi bu adaya getiren gemi, Golden Vergina, daha bir hafta buraya uğramayacak.

Santorini'yi ilk kez günbatımında, Golden Vergina'nın güvertesinden görmüştük. Üstü çırılçıplak, bulutlara doğru yükselen, etkileyici bir kara parçasıydı.

Geminin üst güvertesi, çok az para ile yolculuk eden, genç Avrupalı turistlerle dolmuştu. Hepimiz heyecanla, bize yavaş yavaş yaklaşmakta olan bu adaya bakıyorduk.

Yirmidört saat süren gemi yolculuğundan hiç sıkılmamıştım. İkinci mevkide yolculuk ediyorduk. Golden Vergina'da birinci mevki yoktu. Geminin en alt katında, makina dairesine çok yakın bir yerde, iki kişilik, ranzalı bir kabini-miz vardı. Sen üstte yatıyordun. Köşedeki ufak muslukta elimizi yüzümüzü yıkamış, güverteye çıkmıştık. Kabinimizin kapısı kilitlenmiyordu.

Sen üçüncü mevkinin güvertesindeki bardan bana sürekli kahve, kola ve tost getiriyordun. Gemide bir aşağı bir yukarı dolaşıyorduk. Hipilerin direnci; gece gündüz güvertede yatabilmeleri; sıcağa ve soğuğa bunca dayanıklı olmaları ilgimi çekmişti benim.

Denize karşı bol bol fotoğraf çekmiştik.

... Café Canava'nın biraz altında, Franco'nun barı vardı. Santorini, kat kat barlar ve lokantalarla bezenmiş; bembeyaz, akılalmaz güzellikte bir adaydı. Uzakta, değişik bir yapı olan Hotel Atlantis görünüyordu. Liman, basamak basamak aşağılara inen Santorini'nin altındaydı. Daracık, beyaz, kıv-

rımlı yollardan eşeklerle oraya inilebiliyordu.

Çıplak, volkanik bir kara parçası karşımızda duruyordu. Ben kahvemi içerken fotoğrafımı çekiyordun...

Güneş batarken ada canlanıyor, nereden çıktığını anlamadığımız Avrupalı, Amerikalı bir turist kalabalığı, Franco'nun barı'nın bulunduğu kenara geliyorlar, günbatımının fotoğrafını çekip, bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı.

«Batan Atlantis deniyor bu adaya, biliyor musun,» diyorum sana. Elimizde bir kesekâğıdı dolusu, ince ince kesilip yağda kızartılmış ve kurutulmuş muz; bir düş'ün içinde yürür gibi kalabalığın peşisıra gidiyoruz.

Yavaş yavaş yamacı kat kat dolduran tüm barlarda mumlar yakılmış oluyor; çok hafif bir müzik sesi havada uçuşuyor; çarşıdaki satıcılar tüm turistik eşyalarını yaymış, gelen geçeni izliyorlar...

Işıklar tek tek yanmaya başladı. Santorini işte o an büyülmü bir dünya olmuştu. İkimiz de hayranlıkla, her an değişen bu görüntüyü izliyorduk.

Leyla hanım şoföre doğru eğildi:

«Ufuktepe'ye gelince, bakkal Cemil'in dükkânı varmış... Orada ineceğiz. Minibüs durağının karşısındaymış,» dedi.

Şoför, açık renk gözlü, kır saçlı bir adamdı.

«Burada iyi bir hoca vardır,» dedi. «Ben Van'dan umutsuz bir hasta getirmiştım ona... Sekiz ayda iyileşti.»

«Ya, demek iyi bir hocaymış...»

«Evet, iyi bir hoca.»

«O zaman sen bizi onun kapısına götür. Biz de onu arıyorduk,» dedim.

Araba bir gecekondu önünde durdu.

Şoför,

«İşte burası,» dedi. Parasını verip, indik.

Kapıyı genç bir kız açtı bize. Ayakkabılarımızı çıkartıp, ot minderli bir odaya alındık. Bir iki kadın oturmuş, bekliyor-

lardı. Gecekondu kesimindendiler.

Herkes birbirine, «geçmiş olsun,» dedi. Yer taşıtı. Buz gibi soğuktu.

Sıramızı beklemeye başladık.

Yanımda oturan; topluca, başörtülü kadına sordum:

«Rahatsız mısınız? Geçmiş olsun.»

«Sağ olun; oğlum için geldim. Okula gitmiyor da... Hep kaçıp arsaya gidiyor. Topa...»

«Hoca düzeltir inşallah»

«Düzeltilir dediler ya, bilemiyorum.»

Kapı açıldı. Birisi dışarıya çıktı. O yanımdaki kadın hocaların yanına girdi.

Biz bekliyoruz...

Sokak kapısı tıktıklandı. Kız kapıyı açtı. Birisi eşikte ayakkabılarını çıkartıp içeriye girdi.

Bakakaldım. Gördüğüme inanamıyordum. Kapıdan içeriye Marilyn Monroe girmişti. Sırtında beyaz bir kürk, gözünde güneş gözlükleri vardı. Köşedeki ot mindere oturup, bir Pall Mall paketi çıkarttı, bir tane yaktı. Gergin görünüyordu. Kadife teninden yayılan Chanel 5'in nefis kokusu burnuma gelmişti.

Çevreme bakındım.

Hiç kimse yadırgamamıştı Marilyn Monroe'yu.

Leyla hanıma gözüktüm. Oralı bile değildi. Hafifçe koluna dokundum.

«Evet. Belli hoca iyi. Her kesimden gelen var,» diye fısıldadı kulağıma...

Ama o Marilyn Monroe idi. Bir an, kirli kireç duvara dalıp gitmişti gözleri... Kürküne sıkı sıkı sarılmıştı; platine bukleleri bir ışık kümesi gibi güzel ve aydınlıktı. Bacak bacak üstüne attı, sigarasının külünü yere silkeledi.

Onunla konuşmak, ona birşeyler sorabilmek için o an, içimde dayanılmaz bir arzu duydum. Mutlaka Kennedy ile olan ilişkisini sormaya gelmiş olmalıydı Ufuktepelili hocaya.

Ah, Marilyn.

Oradaydın işte!

Elimi uzatsam dokunabilecektim sana.

İkimiz de erkek acısı çekiyorduk.

Acaba değer miydi?

... Santorini'deki ufak pansiyon odamızda sen hesap makinesini çıkartmışsın, yenibaştan cebimizde kalan parayı hesaplıyorsun. Bambaşka bir formül buldun bu kez:

«Şu kadar dolar bozdurursak yarına kadar; gemi dönüş bilet parasını, pansiyon ücretini, Rodos'ta bir gecelik otel masrafımızı ve çıkış vergisini de çıkartırsak; bak bu kadar kalıyor elimizde. Sen, istediğin sabah kahvesini içebilirlisin bugün. Ben birazdan ekmekçiden ekmek alacağım, sandviç yaparız. Akşam, günbatımında, Café Canava'da oturacak kadar paramız var!»

Hesap makinesini bırakıyorsun. Usulca yanıma geliyor-sun. Bana sımsıkı sarılıyorsun. Tutkuyla, garip bir hırsıyla,

«Seni seviyorum... Seni seviyorum,» diyorsun. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyorsun.

Dışarıda, yan odadaki iki Yunanlı genç muslukta çamaşır yıkıyorlar.

Başörtülü kadın dışarıya çıkmıştı. Yüzü rahatlamıştı. Bizimle vedalaştı.

Marilyn yerinde oturuyordu. Yeni bir sigara daha yaktı.

İçeriye, hocaların yanına ben girdim. Hoca, dar odanın köşesindeki sedirde oturuyordu. Oldukça gençti. Başını açtı. Beni selâmladı. Karşısına oturdum.

Biraz anlattım.

«Üçbuçuk yıldır beraberdik. Sevgisi sonsuzdu. Çok düşküncü bana. Tâyini çıktı. Yakın bir ilçeye gitti. Orada ev açtı. Ailesi geldi yanına... Annesi. İyi para kazanıyor. Son günlerde değişti birden. Sanki o adam değil. Uzaklaştı. Aramıyor...»

Hoca başını sallayıp, anlattıklarımı dinliyordu.

«Geliyor mu?»

«Artık gelmiyor. İki haftadır.»

«Arıyor mu?»

«Aramıyor.»

«Ana adı? Baba adı? Senin adın? Onun adı?»

Hoca, ufak kâğıt parçalarına hızla birşeyler yazıyordu.

«Yıldız falına baktınız mı?» diye merakla sordum.

«Evet... El lâfına bakıyor. O yüzden olmuş. Lâf etmişler...»

Hoca yazdığı kâğıtları bana verdi.

«Her gün bir tanesini yak,» dedi.

«Nedir bunlar hocam?»

«Çevirme.»

«Borcum ne kadar?»

«Ne koyarsan.»

Sedirin üstüne biraz para bırakıp çıktı. Leyla hanım merakla bekliyordu.

Marilyn Monroe yerinden kalktı. Kürkünün yakasını düzeltti, çoraplı ayaklarının ucuna basarak, o muhteşem yürüyüşü ile hocanın yanına girdi.

Ardından bakakalmıştım...

Döndüm Leyla hanıma. Hocanın dediklerini ayaküstü anlattım ona.

Tuhaf bir biçimde rahatlamıştım.

Sanki seni geri getirecekti şu eğri büğrü yazılarla dolu ufak kâğıt parçacıkları...

Aklıma Marilyn takılmıştı.

Ama sesimi çıkartmadım.

Dönüşte minibüse bindik. Ulus'ta inip, hal'e girdik. Hal her zamanki gibi kalabalık; cıvı cıvı. Seninle ne çok dolaşmışızdır bu sokaklarda. Ne çok girip çıkmışızdır şu hal'e.

Sen hep, Posta caddesinden elektrik kordonları, fişler, benim anlamadığım birtakım ev için gerekli şeyler alırdın. Ben de yanında simit yer, dükkân aynalarına bakardım.

Leyla hanım yorgundu. Evine dönecek... Ben de bir arabaya binip, eve dönüyorum.

Sokaktayken unuttuğum acı gene içimi sardı. Bomboş mutfak görünce gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Köşede senin bana armağan etmiş olduğun ufak kırmızı fırın. Buzdolabının üstü benim mıknaatışlı kirazlarım, çileklerle dolu...

Artık mutfakta o güzelim yemek kokusu yok. Bulaşıkları yıkarken, çok sevdiğim Tino Rossi'yi dinleyebilmem için içki şişeleri arasına saklamış olduğun hoparlör öylece sessiz duruyor.

Kafamdan binbir düşünce geçiyor. Bu denli acı çektiğimi bilmene olanak yok. Ne tuhaf, hiçbir zaman öylesine güvenemedin kendine. Belki doğru dürüst inanmamışsındır bile seni bunca sevdiğime.

Ben de hiç fazla belli etmezdim.

Buzdolabını açıp bir bardak soğuk su içtim. Ne yapmalı?

Birden fırının oradan bir çıtırtı işittim. Dönüp baktım. Oracıktaydın. Seramik peçeteliğe dayanmış duruyordun. Ufacıktın. Sırtında gene birlikte almış olduğumuz kareli gömleğin vardı. Üstüne, sana İzmir'den önceki yıl Vena mağazasından almış olduğum sarı yün yeleği giymiştin.

«Ağlama... Üzme kendini... Ben buradayım,» dedin.

Koştum, sevgiyle elime aldım seni; götürdüm, salondaki sehpanın üstüne koydum.

Ellerin cebinde, Çin ve Japon porseleni tabakların arasında bir aşağı bir yukarı dolaştın bir süre. Ufak, gümüş bir şamdana dayandın.

«Neredeydin bu sabah?» diye sordun.

«Hiç,» dedim. «Bir arkadaşla bir yere gittik. Dönüşte hal'e uğradık. Çok kalabalıktı.»

Marilyn Monroe'yu söyleyecektim. Vazgeçtim. Şimdi, neyi, nasıl anlatmalı... Çok zor...

«Televizyonu açalım,» dedin.

Gittim, düğmeye dokundum.

Yalnızlığını unutmak için hep ses duymak isterdin. Anlatmıştın bana... Birşey yoktu televizyonda. Gidip kapattım.

«Ben seni gezdirmeye geldim,» dedin. «Zayıflamışsın, yüzün solgun gözüküyor... Galiba yemek memek yemiyorsun.»

«Bugünlerde pek birşey yemiyorum,» dedim.

«Gel, arabayı şuraya parkettim,» dedin.

Şaşkınlık dolu bakışlarımın altında, köşedeki koltuğun altına girdin.

Bir motor homurtusu duydum. Arabanla koltuğun öteki tarafından çıktın, halının kenarından dolaşıp ayaklarımın dibine geldin. Kapıyı açmıştın.

«Hadi bin. Çabuk ol! Bak seni nereye götüreceğim,» dedin.

Yere çömelmiş, ufacık arabaya ve sana bakıyordum.

Uzanıp elimi tuttu.

«Hadi, girsene!»

Kendimi arabanın içinde buldum. Ön cam her zamanki gibi biraz kirliydi. Tam önümüzde, yuvarlak yemek masasının ayakları, Boğaz köprüsünün direkleri gibi yükseliyordu. Gazladın, yemek masasının altından geçip sarsılarak halıdan indik. Vitesi üçe taktın, karanlık koridora daldık.

Yanımızdan hızla arabalar, kamyonlar geçmeye başlamıştı. Hava zifiri karanlıktı; önümüzde kayan simsiyah yolu, araba farlarını görebiliyordum. Gökyüzü yıldızlıydı.

«Nereye gidiyoruz? Bu yol neresi? Karanlıkta birden anlayamadım,» dedim.

«Bak, şimdi anlayacaksın,» diye yanıtladın. Karanlıkta bir kavşağı döndük. Önümüzde pırıl pırıl Bodrum uzanıyordu. Kale aydınlanmıştı; tüm Bodrum ışıklar içindeydi. Bu, benim yaşamımda gördüğüm en güzel görüntülerden biriydi.

«Bodrum!» diye bağırdım. «Beni Bodrum'a götürüyorsun!»

Mutluluktan gözlerim sulanmıştı. Dikiz aynasından gör-
dün.

«A, ağlamak yok,» dedin.

Sildim gözlerimi.

Arka yoldan girdin Bodrum'a. Antik tiyatronun oradan
hızla geçtik. Elele'nin oradan içeriye saptın; Myndos'un
önünden geçip evin yoluna girdin.

Uzanıp elini tuttum.

«Bak,» dedim. «En son, Bodrum'daki evde yapayalnız-
ken bir korku ve sıkıntı gelmişti bana. Sen yeni gitmiştin.
Muayenehanenin başındaydın. Koca evde yapayalnız boğulur
gibi olmuştum bir gece... Hani sana yatlımanından hemen te-
lefon etmiştim.

«Çık, kalabalığa karış. Sakın yalnız oturma içerde,» de-
miştin.

«Biraz sakinleşebilmek için, bu yola vurmuştum kendi-
mi. Yol öyle ürkütücüydü ki, anlatamam sana. Ben boğuntu
ve ter içindeydim. Senin yokluğun, tâyinin o zaman etkilemiş-
ti beni,» dedim.

«Unut şimdi bunları,» dedin.

Arabayı evin önünde durdurdun. İnip bahçe kapısını aç-
tın. Koşup dışarının ışığını yaktım. Üç aydır görmemiş oldu-
ğum bahçeye doyasıya baktım.

«Bak, ne kadar büyümüş her şey! Begonvil'e bak. Onu
Yaşar Efendi, üst kat penceresinin pervazına bağlamıştı.
Gülleri görüyor musun, nasıl büyümüşler. Sen onları bilmi-
yorsun, gideceğim gün dikmiştim. Şu da manolya ağacı... Na-
sıl da gelişmiş... Bak karşı duvarın dibine. Senin diktiğin be-
gonviller tüm duvarı kaplamışlar. Şu musluğun yanındaki mi-
ne. Sen en çok onu seversin.»

Sarhoş gibiydim mutluluktan. Bahçede dolaşıyor, her
bitkiye ayrı ayrı bakıyordum.

Arkadaki okaliptüs ağacı iyice boy atmıştı. Mangal köşe-
deki her zamanki yerinde seni bekliyordu.

Sen evin kapısını açıp içeriye girmiştin. Üst katın pencerelerini açıp içeriyi havalandırıyordun.

Buzdolabı çalışıyordu. Mutfak tertemizdi.

Alt kattaki yatak odasını açtım. Her şey son bıraktığım gibiydi.

Yatağımın başucunda Janis Joplin'in biyografisi duruyordu.

Evde yalnız başıma o kitabı okurken ne denli etkilenmiştim. Yapayalnızdı Janis Joplin, mutsuzdu ve eroin kullanıyordu.

Kitabı kaldırıp pencerenin içine dizmiş olduğum öbür kitaplarımın yanına koydum.

Üst katta yürüyordun.

Tahta döşemede ayaklarının çıkarttığı sesi duyuyordum.

«Ocağı yakalım. İçerideki nem biraz kırılsın,» dedin.

Buzdolabını açtım.

«Bak! İki şişe Pina Colada! Çarşıdaki bakkalda bulmuştum. Biri çukulatalı, biri ananaslı,» dedim.

Geldin yanıma, çukulatalının tadına baktın. Sonra dışarıya çıkıp kapının yanındaki odunları ocağa taşıdın.

Yahu, mutluluk ne kolay, ne güzel şey!

27 Kasım 1988
Ankara

RÜYA SOKAĞI

Gazi Osman Paşa sırtlarındaki eve tam zamanında gittim. Bana kapıyı açan medyum anım çok hoş, genç sayılabilecek yaşta, şık giyimli, bakımlı bir kadındı

Beni bekliyorlardı.

Güzel döşenmiş salonu, demlenen taze çayın kokusu doldurmuştu. Bir köşede medyum hanımın çizdiği tablolar, ufak çalışma masası, fırçaları ve boyları duruyordu.

Evin genç kızı bana çukolata ikram etti, bir tane aldım. Çayın yanında nefis börekler, kakaolu kekler hazırlamışlardı.

Yavaş yavaş servis yapmaya başladılar.

Oraya gitmeden önce bana şu bilgiler verilmişti: Medyum hanım hiçbir şekilde falcı değildi. Fala bakmıyordu. İstersem bana bir resim çizebilirdi; resmin içindeki gizlerden birşeyler çıkartabilirdim.

Arada, bir mesaj gelebilirdi ona; işte o zaman istediğim bazı bilgileri verebilirdi bana. Ama bazen hiçbir mesaj gelmeyebiliyordu. Veya tümü bir tek cümleden oluşabiliyordu.

Çay saati boyunca mesajı bekleyecektim.

Havadan sudan konuşmaya başlamıştık. Evin genç ve güzel kızı yeni sözlenmişti; anlattılar bana. Arada pencerenin kenarına doğru gidiyor, tül perdeyi hafifçe aralayıp birazdan çaya katılacak olan sözlüsünü bekliyordu.

Medyumun boyamış olduğu bazı bibloları dikkatle bakıyordum. Çayımdan bir yudum aldım, peynirli börekten ısır-dım.

Birden solunun için çınçın bir kahkaha ile çınladı. Şaşırmıştım. Senin gülüşündü bu! Çılgın bir Sökeli kahkahası. Ha-

ni Zeki ile Metin'in oyununa gitmiştik; işte orada da aynı böyle gülüyordun... Neredeyse oturduğun yerden düşecektin; boğulur gibi acaip sesler çıkartıyordun.

«Huy! huy! huy!» diye neşeli bir çakal gibi bağıırıyordun.

İşte bu oydu.

Sökeli kakhahası.

Hayretle medyuma baktım.

Gülen oydu.

«Bu.... onun gülüşüdür,» dedim şaşkınlıkla.

Evin kızı parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmamı işaret etti.

Medyum sanki aramızdan uzaklaşmış, değişik bir boyuta dalıp gitmişti. Dudakları belli belirsiz oynamaya başlamıştı, gözleri kapalıydı.

Usulca yanına yaklaşarak, söylediklerini dinlemeye başladım. Sen konuşuyordun! Medyumun dudaklarının arasından çıkan ses, senin sesindi. İnanılmaz bir şeydi bu!

Yavaş yavaş bana şöyle diyordun:

«Söke'yi anımsıyorsun değil mi? Seni hep gezdirmiştim oralarda. Gittiğim ortaokulu, bizim eskiden oturduğumuz evi, oyun oynadığım karşıdaki arsayı hep göstermişim sana. Yıllardır dükkânında, tezgâhın başında oturan avukat dostumuzun erkek kardeşini, çarşıdaki tanıdık esnafın dükkânlarını. Hepsini göstermişim. Keriman teyzeyi anımsıyorsun, değil mi? Anlatmışım sana; hani iki kızı vardı. Bizim komşuydu Keriman teyze. Kızlardan büyüğü çirkin, küçüğü güzeldi. Büyük kıza görücü gelenler, küçüğü görünce, ondan vazgeçerlerdi. Asım, Keriman teyzenin yanında yaşayan müzmin bekâr kardeşiydi. Kendini pencereden atıp intihar etti.»

Büyülenmiş gibi, medyumun, senin sesinle bana anlattıklarını dinliyordum. Tutamadım kendimi, medyuma iyice yaklaştım.

«Söyle bana. Neredesin şimdi? Beni seviyor musun?» di-

ye sordum.

Medyumdan yanıt gelmedi.

Garip bir umutsuzluğa kapılmışım.

«Sana nasıl ulaşabilirim? Bana yardım et... Ne yapmalıyım, nasıl bulabilirim seni?» diye çaresizlikle sordum.

Sanki havada parçalanmış bir uçağın içinde, karakutuyu da birlikte alıp, yitip gitmişim.

Medyum beni yanıtlamıyordu. Anlattıklarını dinlemeye devam ettim. O, usulca başını sağ yana çevirdi; gözleri kapalıydı.

«Asım, ah Asım, niçin attın kendini pencereden? Niçin kıydın canına kardeşim benim!» diye hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı.

Tanımadığım, hiç duymadığım bir kadının sesiydi bu. Keriman teyze olmalıydı.

«Asım. Aşk yüzünden mi yaptın bunu? Değer miydi, ah kardeşim, değer miydi? Hep içine kapanıktın sen. Asım.»

Medyum hıçkırıklardan boğulacak gibi oluyordu.

Salonu, anlatamayacağım, yoğun bir hüznün kaplamıştı. Evin kızı sessizce perdenin kenarına büzülmüştü.

Medyumun sesi değişmişti.

«Sakin olmaya çalışın Keriman hanım,» diyordu bir erkek sesi. «Metin olun. Alın, için şunu.»

Ses gene değişmişti. «Keriman hanım, gel yüzünü yıka. Al, kolonyalı şeker bu. İyi gelir. Çocukları bize götürün. Ağlama, gel,» diyordu bir kadın sesi bu kez.

Annenin sesi olabilirdi bu.

Bir kez telefonda duymuştum.

Medyum oturduğu yerde içini çekiyor, derin nefesler alıyordu.

Birden gözlerini açtı.

Bana baktı. Gülümsedi. Çok yorgun görünüyordu.

Geride duran kızı, koşarak annesine biri bardak su getirdi. Medyum yavaş yavaş suyu içti.

«Size yardımcı olabildim mi?» diye sordu.

«Evet,» dedim. «Şöyle: Onun gülüşünü duydum. Bana çocukluğunun geçtiği Söke ile ilgili birşeyler anımsattı. Sonra oradaki Keriman hanım adlı bir komşularının kardeşinin intihar ettiği günü yaşadım, duydum. Korkunçtu.»

Genç kız bana doğru eğildi.

«Çayınız soğumuş. Bir çay daha alır mıydınız?» diye sordu.

«Teşekkür ederim, içmeyeyim,» dedim.

Seans bitmişti.

Birkaç dakika daha oturduktan sonra, medyum hanım ve kızı ile vedalaşıp apartmandan çıktım. Reşit Galip cadde-sinden aşağıya doğru yürümeye başladım.

Kafamın içi düşünce dolu.

Söke... Bir aile dramı... Etkiledi beni medyumun evin-de duyduğum şeyler.

Farkında olmadan Horasan sokağının oralara sapmış-ım. Buralarda bahçeler içinde, güzel tek katlı evler var. Bi-lirsin, ben çok severim bu sokakları. Rüya sokağı diye bir so-kak da olacak buralarda. Bir iki hafta önce, Ankara'ya geldi-ğinde, gece zamanı, Casa Bonita adlı Meksika Lokantasını aramıştık bu sokaklarda.

Sen gelmezden önce, Ankara'da gidilecek ne kadar yer varsa listesini yapar, bir kâğıda yazardım. Geldiğinde, liste-den bir yer seçer, oraya giderdik. Yeni aldığın hesap makine-sinin hafızasına tüm bu adresleri yazmıştın.

Dalgın dalgın yürüyorum.

Casa Bonita'nın oralarda bir yerdeyim.

Gene acı doldu için. Her şey böylesine güzelken, birden ne olmuştu.?

O gece, Casa Bonita'yı ararken iki çocuk gibiydik. Sen acıkmıştın. Hep yorgun geliyordun oradan. Aslında böyle ya-kın bir yer çekmiş olman ne büyük bir şanstı!

Rüya sokağına gelmişim.

Bir ağaca dayandım.

Bilmediğim neler olmuştu acaba?

Acı, dayanılmaz acı yüreğimi kapladı. O an, umutsuzluktan ne yapacağımı, nereye gideceğimi şaşırdım.

Her şey boştu.

Boşuna uğraşıyordum galiba...

Belki de bunca uğraşın sonunda elime hiçbir şey geçmeyecekti. O an ardımda kuru yaprakların hışırtısını duydum. Döndüm baktım, kimsecikler yoktu. Sonbahar ağaçları yolun iki yanında uzanıyordu.

Yapraklar gene hışırdadı.

Yere baktım.

Ağacın dibindeydin! Oracıktaydın işte. Şaşırdım, çünkü yalnız değildin. Yanında ufacık, parmak kadar, senin boyundan biraz uzunca boylu, beyaz yüzlü, siyah takım elbiseli, beyaz gömleğinin yakası açık; siyah yağlıca saçları yanından ayrılmış, gençten bir adam duruyordu.

Yere çömelmiş size bakıyordum.

«Merhaba!» dedin. Canlıydı sesin. Telefonda, o çok sevdiğim merhaban idi bu. Yanındakini tanıştırdın:

«Keriman teyzenin erkek kardeşi Asım,» dedin.

Asım başını eğerek saygı ile selâmladı beni.

Henüz intihar etmemişti demek. Ama bunalımlıydı, hemen anlamıştım. Bakışları boğuntuluydu. Gözü seyiriyordu. Kimbilir hangi zaman diliminin içinden çıkmış; bu değişik akşamüstü, Gaziosmanpaşa sırtlarına, Rüya sokağına gelmişti.

Seni gördüm ya!

Nasıl sevindim biliyor musun?

Ne zaman daralsam, umutsuzluğa düşsem, ne zaman çaresizlik duygusu sıkıştırmaya başlasa beni, hemen bir yerden çıkıveriyorsun.

Ne iyi insansın sen biliyor musun?

Kuru yaprakların üstünde yürümeye başladık. Çok yavaş yürüyorum, ufacık adımlar atıyorum, siz bana yetişebile-

siniz diye...

Ayağımın yanında cıtır cıtır yürüyorsunuz.

Rüya sokağının orta yerinde güzel bir bahçe duvarı gördüm.

«Gelin, buraya oturalım,» dedim.

Duvarın üstüne oturdum, sizi yanıma çıkardım.

«Asım abi'den sana bahsetmiştim,» dedin. «Söke'deki komşumuz Keriman teyze'nin erkek kardeşi...»

«Tabii, sözünü etmiştin. Hemen tanıdım kendisini,» diye yanıtladım.

Asım derin bir iç çekti.

«Sorun nedir Asım; anlatın, açılırsınız. Hepimizin sıkıntıları, bunalımları var. Anlatın,» dedim.

Asım cebinden ufacık bir sigara çıkartıp yaktı.

Sarı benzi sanki biraz daha sarardı. Anlatmaya başladı.

«Bir kadın meselesi benimki... Bir kadın'ı seviyorum. Hem de deli gibi...»

«Ne güzel bir şey bu!» dedim. «O da seni seviyor mu?»

«Seviyor sevmesine de, o benden nikâh istiyor. Haklı. Çünkü küçük yerde yaşıyoruz. Yalnız, kadın benden büyük. Duldur kendisi... Aynı dairede çalışıyoruz. Ablam, eniştem ve çevrem çok tutucudur. Dünyada razı olmazlar benim dul bir kadınla evlenmeme. Ne yapacağımı bilemiyorum. Kadın da sıkıştırıyor bir yandan; 'almazsan beni, bu işi bitmiş bil,' diyor. Şaşırdım ne yapacağımı,» dedi.

«Madem ki seviyorsun kadını, boşver baskıları. Evlen onunla. Yakalamışsın mutluluğu, bırakma Asım,» dedim.

«Kolay mı o kadar?» dedi. Bana bakıp acı acı güldü.

Kadını düşünüyordum.

«Adı ne?» diye sordum.

«Vesile,» dedi.

«Nasıl, güzel mi Vesile?» diye sordum.

Asım içini çekti. Sigarasının izmaritini fırlatıp uzağa attı.

«Çok güzel. Hem de çekici. Beni kısıvrak bağladı kendine. Onsuz yaşayamam artık,» dedi.

Rüya sokağının köşesinde bir kadın belirmişti. Simsiyah saçlı, beyaz tenli, dolgun vücutlu, değişik bir kadındı bu.

Kocamandı. Sanki yolun yarısını kaplamıştı. Siyah saçları, ağaç dalları ile daha da gölgelenmişti. Bakışları hülyalıydı, bir sonbahar dalı kopartmıştı, tek elinde onu tutuyordu. Kolunda yazlık bir çanta vardı. Biçimli bacakları yanyana duruyordu.

«Vesile...» diye fısıldadı Asım.

Kadın sanki hiçbirimizi görmemişti. Bir süre sonra da arkasını dönüp, yavaş yavaş Rüya sokağından çıkıp gitti.

Asım acı içindeydi.

«Görmedi. Beni görmedi...» diye inledi.

«Kalk! Koş peşinden. Çabuk!» dedim.

Asım umutsuzdu.

«Yetişemem. Çoktan uzaklaşmıştı...» diye inledi.

Çaresizdi. Ne yapacağını bilemiyordu.

«Beni yalnız bırakmayın,» dedi.

Korkuyordu. Anlamıştım.

«Korkma,» dedim ona. «Bak, ikimiz de yanındayız.»

O an farkettim, ben de ufalmıştım. Onların boyundaydım. Üçümüz, başdöndürücü yükseklikteki bahçe duvarının üstünde yanyana oturuyorduk.

Bir an, sokağa düşen güneş ışıklarında bir kırılma, bir oynaşma oldu. Altın sarısı, ipeksi buklelerle dolu bir baş, ağaçların dallarının arasından Rüya sokağına eğildi. Yarı aralık, parlak, kıpkırmızı dudaklardan gelen şekerli bir soluk bizlere ulaştı; baygın bakan bir çift mavi göz, baştan çıkarmak istercesine bizi süzüyordu. İki ağacın gövdesinin arasından dev bir göğüs, usul usul Rüya sokağına sızdı. Belki de dünyanın en güzel bacağı; gökyüzünden aşağıya doğru, Rüya sokağına bir adım attı.

Şaşkınlıkla, dev boyutlu sarışın kadının, çevredeki çalıla-

rı, yaprakları ve ağaçları çatırdatarak Rüya sokağına girişini izliyorduk.

Marilyn Monroe idi bu!

Bacaklarında siyah file çoraplar, ayaklarında yüksek topuklu siyah süet pabuçlar vardı. Beyaz mink bir etole sarılmıştı. Sanki içinde hiçbir şey yoktu.

Görmüştü bizi.

«Hello!» dedi.

Sesi üzgündü.

Tüm Rüya sokağını, gökyüzünün görünen yarısını ve ağaçların yapraklarını kaplamıştı. Ondan başka bir şey göremez olmuştuk.

Üçümüz birden,

«Marilyn!» diye bağırdık.

Eğilip, bacaklarını dikkatle yan caddeye uzatarak; yanımıza, duvarın üstüne oturdu.

Mavi gözleri buğuluydu. Sanki uzaklarda gibiydi. Fazla uyku hapi almış olduğunu anlamıştım.

Bembeyaz elini bize uzatıp avucunu açtı. Üçümüz de, bu muhteşem, yumuşacık avucun içine atladık.

Marilyn elini gözlerine yaklaştırarak bize dikkatle baktı. Gözlerindeki acıyı ve simsiyah uzun kirpiklerini görebiliyordum.

«Nasılsın?» diye sordum ona.

«İyi değilim. Psikiatristimi arıyorum. Az önce bir film setinden kaçtım,» dedi.

Üçümüz, Marilyn'in vücudunu saran beyaz mink etolün kıvrımları arasında yürüyorduk şimdi. Ondan ulaşan parfüm kokusu bizi serseme çevirmiş, şampanya sarhoşu gibi yapmıştı.

Sordum ona:

«Dertli misin?»

«Hem de çok...»

«Aşk mı?»

«Evet.»

«Kim?»

«Başkan... John F. Kennedy.»

«Niçin acı çekiyorsun?»

«Aşkıma karşılıksız. Bıktı benden...»

«Marilyn!» diye birisi seslendi.

«Yeah, I'm coming!» diye bağırdı Marilyn.

Bizi usulca duvarın üstüne koydu.

«Gene görüşeceğiz,» dedi.

Ayağa kalkmıştı. Yandaki evin duvar çitini uzun topuklu pabucu ile yıkarak; küçük bir villanın üstünden dikkatle atladı; Rüya şokağından çıktı, gitti.

Duvarın üstünde oturuyorduk.

Üçümüz de konuşamadık bir süre.

«Ne kadınlar var, gördün mü Asım?» dedim.

«Biliyorum,» der gibi başını salladı.

«Hiç çıkmayalım bu Rüya şokağından. Bütün gün burada oturalım. Burası bana hem heyecan, hem garip bir huzur veriyor,» dedim sana.

Rüya şokağı...

Orada her şey olabilir.

Seninle dolaştığım son sokaklardan biri.

Ya o gece. Casa Bonita'ya gidişimiz...

«Az önce Marilyn, Casa Bonita'nın üstünden atladı galiba,» dedim.

«Bana da öyle gibi geldi,» dedin.

Hava serinlemeye başlamıştı. Dünya birden çok büyük gelmeye başladı bana. Korkuyordum.

«Ben eve nasıl gidebileceğim böyle?» diye merakla sordum.

«Seni benim oraya götürüyem mi?» dedin.

Şaşırmıştım.

«Ama oraya gelmemi hiç istememiştin,» dedim.

Saçlarımı öptün.

«Şimdi ufacıksın. Kimse görmez seni. Cebimde eve sokarım. İstersen muayenehaneye de götürürüm. Cebimde. Kimse farkına varmaz,» dedin.

«Sahi mi? Orada birlikte olabilecek miyiz böylece?» diye sordum.

«Evet,» der gibi başını salladın.

Asım,

«Ben ayrılıyorum. Sonra görüşürüz,» dedi.

«Eyvallah Asım. Kendine iyi bak! Üzülme, boşver!» dedik.

El salladı bize. Duvardan atlayıp, kayboldu.

Senin araban Rüya sokağının sonunda bir yerde duruyormuş. Açtın kapıyı, bindin içine, çalıştırdın motoru; beni usulca ön koltuğa koydun.

Gazladın. Bir süre sonra Ankara'dan çıktık.

Heyecandan boğulacağım.

Evceğizini göreceğim. Birlikte seçtiğimiz tüm eşyaları göreceğim. Yaptırttığın mutfağını, portatif eşya dolaplarını; her şeyi, her şeyi! Sitelerden birlikte seçtiğimiz çek-yat'ı. Yeni Konak'tan aldığımız birçok eşyayı... Moda çarşısının alt katından seçtiğimiz yastık kılıflarını ve çarşafları... Emek'teyi bambucudan alınan takımını... Şezlongları... Kocaman 'Siyah İnci' televizyonu, fırını... Senin aldığın her şeyi görecek'im. Sepetleri... Her şeyi!

... Küçük parmak kız, o gün arabanın ön koltuğunda çok mutlu oldu. Sevinç içindeydi. Bir daha hiç büyümek istemedi. Öyküsünün sonunu yazamadı. Kendi dünyasında kocaman olmak içinden gelmedi. Senin yanında, parmak kız olarak yaşamamanın düşlerini kurdu.

Ve öyküyü şöyle bitirdi:

... Ankara'dan çıkmıştık. Bozkırda hızla ilerliyordu araba.

Batıda, yuvarlak tepelerin ardında, Marilyn Monroe yavaş yavaş batıyordu. Çevresini tatlı bir pembelik sarmıştı. İl-

kin altın bukleli saçları ve dünyaya baygın bakan gözleri yok oldu. Yanlamasına uzanmıştı, dağların ve tepelerin üstüne...

Yuvarlak kalçası, göğsünün teki, omuzu, en sonra da diz ve kusursuz sol bacağı tepelerin ardında kaybolup gitti.

Hava iyice serinlemişti.

«Güneş battı. Gece başladı,» dedim.

30 Kasım 1988 - 15 Ocak 1989
Ankara

UNUTMAYI BAŞLATMA DÜĞMESİ

Aynanın karşısındayım. Saçlarımı fırçalıyorum. Yüzümü losyonla sildim. Kirpiklerime lacivert rimelimi sürüyorum. Dudaklarıma 146 numara, açık renk ruj ile biraz dokundum.

Altımda etekliğim, üstümde siyah dantel sutyenim var.

Sen, sol göğsümle sutyenimin arasındasın. Parmagım katarsın. Seni oraya yerleştirdim. Hafifçe göğsümün üstüne uzanmışsın; siyah dantelin kenarından kolun aşağıya sarkıyor. Senin de üstünde bir sabah mahmurluğu var. Bir hamağa uzanmış gibi, sutyenimin içinde öyle yatıyorsun. Tam yüreğimin üstündesin.

Ben hazırlanmaya devam ediyorum.

«Gözlerini kapat! Kolumun altına ter ilacı sıkacağım!» dedim.

Gözlerini kapatıp sutyenin içine iyice saklandın.

Pinky deodoranttan kollarımın altına sıktım.

Boynuma ve göğüslerimin üstüne koca bir ponponla ten rengi pudra sürdüm. Genzine kaçtı senin. Hapşırmaya başladın.

Bir yandan ceketimi giyiyordum, bir yandan da konuşuyordum seninle:

«Orada rahatsın, değil mi?»

«Evet, rahatım, parfümün kokusu sarhoş etti beni...»

«Çok iyi! O amaçla sürüyorum onu!»

«Armani mi?»

«Evet, Armani.»

Ceketimin önünü ilikliyorum. Bir düğmeyi açık bırakıyorum sen rahat nefes alabilesin diye.

Ayağıma çizmelerimi geçirdim. Üstüme paltomu giydim. Önüm açık.

«Arkadaşlara kahve içmeye gidiyorum. Sıkılmayacaksın orada, değil mi?» diye sordum.

«Sıkılmam, sıkılmam. Belki biraz uyurum,» dedin.

... Taksiden indim, Gülben'in evinin merdivenlerini hızlı hızlı çıktım. Kapıyı çaldım.

Gülben açtı kapıyı.

Baktı bana.

«İyisin. Çok güzelsin bugün. İyi görünüyorsun,» dedi.

Sarıldı, öptü beni.

Sen, ikimizin arasında sıkışacaksın diye korktum bir an! Paltomu çıkartıp oturma odasına geçtim.

Ayten benden önce gelmişti. Bir sigara yakmış, camın kenarındaki koltukta oturuyordu.

«Nasılsın?»

«Eh, daha iyiyim sanki...»

«Haber var mı?»

«Yok.»

«Kaçınıcı gün bugün?»

«Yirmi...»

Gülben mutfaktan gelip karşıma oturmuştu.

«Neden gelip konuşmuyor acaba?»

«Kaçıyor...»

«Belki de her şeyi söylediğine inanıyor.»

«Korkunç günler bunlar, çocuklar...» dedim.

Ayten:

«Unutmayı Başlatma Düğmesi'ne bas artık!» dedi.
«Bas ve rahat et! Zamanı çalıştırmaya başla. Sen zamanı durduruyorsun, umut var içinde hâlâ... Her geçen gün büsbütün yıpranıyorsun. Her aramadığı gün, yenibaştan çöküyorsun. Dinle beni! 'Unutmayı başlatma düğmesine' bas artık! dedi.

«İnanamıyorum Ayten!» dedim. «Onun bana böyle bir

şey yapabileceğine inanmıyorum. İnanmıyorum daha doğrusu. Kolay da değil inanmak...»

Gülben:

«Çelişkiler yaşadı demek,» dedi. «Oralarda çelişkiler yaşadı... Ailesi de baskı yapmıştır. ‘Koskoca doktorsun; iyi para kazanıyorsun. Niçin evlenmiyorsun?’ filân demişlerdir,» dedi.

«Evet,» dedim. «O da beni ortaya çıkartamadı. Çevrenin lâflarından, dedikodusundan korktu. Ailesi... Oradaki küçük çevre... Meraklı insanlar... Ne korkunç değil mi? Üç yıllık yoğun bir sevginin, böylesine güzel bir beraberliğin sonu böyle olamaz!»

Ayten katıydı.

«Ama oluyor işte,» dedi. «Neden hâlâ görmek istemiyorsun gerçeği? Gerçeği gördüğün an kurtulacaksın. Ondan nefret edeceksin. Terketti seni! Sen bunu haketmedin!»

«Ama ben ondan nefret etmek istemiyorum ki!» dedim. Sutyenimin içinden,

«Yeter! Bunlara gerçek değil!» diye haykırdın.

Gülben ve Ayten hayretle bana bakıyorlardı.

Ayten,

«Ne oldu?» diye sordu.

«Hiçbir şey. Bakmayın bana... Gerginim biraz... Ne söylediğimi bilmiyorum,» dedim.

Pencerenin kenarındaki Afrika menekşelerine, aşk merdivenlerine daldı gözüm.

Ayten,

«Nefret ediyorum artık erkeklerden! Nefret ediyorum!» dedi. «Yıllar önce, çirkin mi çirkin, baston gibi bir tane bulmuştum. Bekâr. Benden genç. Onu da kaptılar elimden. Oysa, çirkin olsun da bana huzur versin! demiştim. Geldi bir gün, ‘23 yaşında bir kızla evleneceğini’ söyledi bana. Ah! o an ne oldum. Allah hepsini kahretsin! Nikâh dairesinde genç kızla nikâhı kıyılırken oralardaydım. Bir hayalet gibi dolaşı-

yordum. Fenalık geçirmişim. Yere yığılmışım. Kaldırdılar beni. ‘Kocamdı,’ demişim. Ne diyeyim? Aylarca boş evimde ağladım. Hocaya gide gide bir hal oldum. Bir keresinde benden simsiyah bir horoz istemişti hoca! Bir keresinde de hamam suyu! Hamamdan bir şişe su doldurduk! Ama hiçbirisi bir işe yaramadı,» dedi.

Öyle içten anlatıyordu ki, gülmeye başladım. Onun sevimli sarı kâküllerine, kapkara boncuk gibi gözlerine, canlılık dolu ruhuna bakıp gülüyordum.

«Seninki de pek hayırsızmış...» dedim.

Güldü.

«Ya seninki?» dedi.

Birden sutyenimin içinden bar bar bağırmaya başladı.

«Yeter! Yeter bu kadınlar! Yetti saçmaladığınız! Daha fazla bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum!»

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi şaşırmıştım.

Ayten de, Gülben de hayretle bakıyorlardı.

Ne kadarını duyup anladılar, bilemiyorum.

«Bana müthiş bir çarpıntı geldi çocuklar,» dedim. «Bağışlayın. Ben bir bunalım geçiriyorum. Ne dediğimi bilmiyorum!»

İçeriden,

«Ben ne dediğimi çok iyi biliyorum!» diye haykırdın.

Elimi göğsüme bastırdım. Susturmaya uğraşıyordum seni.

Kapı çalındı.

Ayten gitti açtı.

Eşikte iki kişi duruyordu. Şaşkınlıkla bu yeni gelenlere baktık. Genç bir kadınla bir erkekti bunlar. Sanki karlı, çok eski bir kış gününden çıkıp içeriye girmişlerdi.

Kızı hemen tanıdım. Onyediyıl önceki bendim o. Yanındaki genç adam da, o zamanlar çektiğim yoğun bir üzüntüden ve peşpeşe kavgalardan sonra ayrıldığı eski sevgilim.

Öyle uzaktılar ki benden; yaşanmış olaylara, o geçmiş

günlere öyle yabancılaşmıştım ki; ellerini soğukça sıktım.

Besbelli yeni kavga etmişler... Belki şu kapının dışında alelacele barışmışlar, şimdi de çatkapı benim yaşamıma; hem de şu en karışık, en acılı anında giriyorlar.

Erkek koltuğa oturdu. Kızı, yani beni, nasıl üzdüğü besbelli. Serseri yapılı bir şey; her halinden anlaşılıyor. Kız bunu nasıl göremiyor, hayret doğrusu. Yüzlerinde bir gam, bir üzüntü. Sanki dünyanın sonu gelmiş.

Sen sutyenin içinden,

«Neler oluyor? Şu sen değil misin?» diye fısıldadın. «Yanındaki adam kim?»

«Sus,» dedim. «Onyediy yıl önceki halim, sevgilisi ile gelmiş. Yavaş konuş.»

Sesimi yükseltip, yeni gelenlere, laf olsun diye,

«Ne var ne yok?» dedim.

O zamanki saçlarımı hiç beğenmedim. Renk koyu... Fazla uzun buldum onları. Üstümdeki paltonun modeli de ne komik. Moda nasıl değişiyor...

Aslında her şey nasıl değişiyor. Niçin giymişim ki o alçak topuklu pabuçları?.. Belli sokaklarda aylâk aylâk yürüyoruz. İstanbul'dan gelmiş olmalıyız.

Ne tuhaf, karşımdaki şu iki insan. Özgeçmişimin birer parçası olan şu iki kişi ile konuşacak bir tek kelime bile bulamıyorum. Sıkıntı bastı. Zaten dertliyim.

Gene bizim kızlar daha insancıl. Şuradan buradan lâf açtılar, yeni gelenlere neskafe ikram ettiler.

Eski halime bakıyorum. Güzel miymişim, değil miymişim karar veremedim.

Erkek, aptalın biri. İki kelimeyi biraraya zor getiriyor. Sorunlu olmalı... İçki içerd; öyle anımsıyorum. Ayrıntılar aklımda bile kalmamış.

Oturduğum yerde sıkıntıdan patlayacağım.

«Bağışlayın, ben bir yere yetişecektim,» dedim.

Eski âşıkları bizim kızlarla bırakıp fırladım çıktım ev-

den.

Yolda başladın sormaya:

«O adamın sevmiştin?»

«Ne bileyim ben. Aradan ne kadar zaman geçmiş. Yüzünü bile unutmuşum.»

«Eskiden çok yumuşakmışsın sen.»

«Şimdi katı mıyım?»

«Ama o eski halin; o adama ne denli yumuşak... Gözlerinin içine bakıyorsun.»

«Senin de gözlerinin içine bakarım. Ne demek yani?»

«Hayır, öyle demek istemedim. Ama o değersiz adama bile nasıl değer veriyormuşsun.»

«Sevdiğim için değer veriyordum. Kışkandın mı?»

«Hayır, kızdım.»

«Ben de kendime kızdım. Görmedin mi, dayanamadım onların öyle karışında oturmalarına.»

Bir süre konuşmadan yürüdük. Anladım, ayaklarım beni Rüya sokağına götürüyordu. Tam Rüya sokağına sapmıştım ki, ardımdan koşan iki kişinin sesini duydum.

Dönüp baktım.

Hay Allah, demin evde bıraktığımız benim eski halimle sevgilisi, koşup arkamdan yetişmişler.

Kız,

«Bize yardım eder misiniz? Ne de olsa yaşam deneyiminiz, bilginiz, görgünüz bizimkinden çok fazladır. Birşeyler geçiriyoruz. Acı çekiyoruz. Bizi en iyi siz anlayabilirsiniz. Ne olur bize yardım edin,» dedi.

Her şey de beni bulur.

Sen, sutyenimin içinde fıkır fıkır oynamaya başladın.

«Siz çok gençsiniz, kardeşim,» dedim. «Ne olabilir ki sorunuz? Hem bakın birliktesiniz. Gezin, dolaşın, kentin hiç bilmediğiniz bir semtine gidin. Düzelir her şey, geçer. Başka bir zaman olsa birşeyler yapmaya çalışırdım, ama inanın şu an benim durumum sizinkinden bin beter.»

Kıza bakıyorum. Üzüntüden perişan. Gözlerinin altı çökmüş. Besbelli sevgilisi olacak yanındaki duygusuz odun; üzüp ağlatıyor onu...

Erkeğe bakıyorum. Oturmamış bir tip.

Bu iki insan birbirlerini nereden bulmuşlar? Nasıl âşık olmuşlar birbirlerine ve işin en tuhaf yanı, nasıl böyle birbirlerini üzmeyi, kahretmeyi başarabiliyorlar?

Her şey mutluluk için değil mi yahu?

Her neyse...

Hayret doğrusu!

Kendi eski halime hayretle bakıyorum. Bir kenara çektim onu.

«Sen bu adamı seviyor musun?»

Gözleri pırıl pırıl, ama acılı, bana bakıyor.

«Seviyorum, çok seviyorum.»(Saf, ne denli saf...)

«O da seni seviyor mu?»

«Evet. O da beni seviyor...»

«Sorun nedir o zaman?»

«Birbirimizi kırıyoruz. Ne birlikte olabiliyoruz, ne de ayrı...»

«Ne iş yapar bu genç adam?»

«Şimdilik iş arıyor.»

«Paralı mı?»

«Babası zengin...»

«Sana ne veriyor? Yani nesini seviyorsun bu adamın? Sevimsiz gibi geldi bana...»

Eski halim alınmıştı. Gözleri doldu.

«Ben onun o uyumsuz halini seviyorum,» dedi.

«Sevecek başka birini bulamadın mı?»

«...»

«Kendine uygun birini seçsene... Seni mutlu edebilecek birini...»

Sen birden sutyenimin içinden çıktın. Dışarıya fırlamış bir yürek gibi havada bir yay çizip Rüya sokağının orta yeri-

ne atladın.

Normal boyunu bulmuştun.

Kapı gibiydin yanımda.

Onyedi yıl önceki ben ve sevgilisi şaşkınlıkla sana bakıyorlardı. Sinirden burnundan soluyordun. Döndün erkeğe:

«Kardeşim ne diye kapris yapıp bu kızı üzüp duruyorsun!» diye bağırdın.

Adam ağzını açtı. Birşeler söyledi. Duyamadık.

Çaktın bir tane suratına! Burnu kanamaya başladı. Korkmuştum. Onyedi yıl önceki halim araya girmeye çalıştı. Sen onu elinle bir kenara ittin.

Döndün adama:

«Alacak mısın sen bu kızı? Niyetin ciddi mi?» diye sordun.

Adam,

«Sana ne be adam! Sen kimsin? Kim oluyorsun? Bize ne karışıyorsun?» diye bağırılmaz mı?

Yumruk yumruğa birbirinize girdiniz. Adam sana bir sol çekti. Sen ona bir sağ patlattın. Eski halimle ben çılgılık çılgılığa çevrenizde dolanıyorduk.

Sen bağıırıyordun.

«Bana ne olur mu? Ben bu kadının son sevdiği insanım! Onun dünyasının insanıyım, tamam mı? Korurum ben onu!»

Öteki de şöyle bağıırıyordu:

«Ben de bu kadının geçmişiyim. Dayılanma kıskanç herif! Sen bu kadını benden daha mutsuz etmişsin besbelli... Hadi oradan...»

«Vay canına! Bunları bana nasıl söylersin geçmişteki gölge!» diye haykırdın.

Gene giriştiniz.

Yumruklar havada uçuşuyor.

Bıçak filan çekilecek diye ödüm kopuyor.

Uzaktan bir bekçi düdüğü duyuldu. «Polis geliyor!» di-

ye bağırdı birisi. Ağaçların dalları titredi.

Rüya sokağı karışmıştı.

Asım duvarın üstündeydi.

«Ali abi! Vur, gebert herifi!» diye bağıırıyordu.

«Yapma,» diye işaret ediyorum ona. Büsbütün kışkırtıyor seni.

«Vur Ali abi, Söke yumruğu patlat!»

Biz iki kadın, birbirimize sarılmış, kavgayı dehşetle izliyorduk.

Uzaktan bir polis arabası göründü.

Ekip gelmişti.

Sen bir sıçrayışta ufaldın, sutyenimin içine kaçtın.

Arabadan dört polis çıkmış çevreye bakınıyorlardı.

«Nerede öteki adam?»

«Hangi adam?»

«Başka bir adam yok muydu?»

«Hayır yoktu!»

«Yok olur mu, vardı.»

«Ne adamı yahu. Hangi adam?»

Eski sevgiliyi ve benim onyediyıl önceki halimi, ifadelelerini almak için arabaya bindirip karakola götürdüler.

Rüya sokağı gene sessizleşmişti. Duvarların kenarındaki çalılıklarda, evleri saran sarmaşıklarda, her yanda yalnızca Ankara'ya kışın geldiği görülebiliyor.

Başka bir şey yok görünürde.

Ben yürüdükçe, yavaş yavaş Rüya sokağı bitiyor.

Seninle konuşuyorum usulca:

«Ben senin bu kadar sinirli olduğunu bilmezdim.»

«Dayanamadım,» dedin. «O hergelenin seni öyle üzmesine dayanamadım... Bir daha yaşamın boyunca, kimsenin seni böyle üzmesine izin verme olur mu?»

«Olur,» dedim.

Gözlerimden yaşlar akıyor.

Evet. Bir daha hiç kimsenin beni böyle üzmesine izin

vermeyeceğim.

Rüya sokağı bitmişti.

Karşımda birden denizi görünce şaşırdım. Pırıl pırıl masmavi bir deniz uzanıyordu önümde. Anladım hemen; Bodrum'da, Mendireğin oradaydık. Sabahın erken bir saatiydi. Hafif bir yaz buharı vardı havada. Senin elinde birtakım biletler vardı. Biletleri pasaportlarımızın arasına koymuştun. Önümüzde bir turist kafilesi sıra oluşturmıştu.

Birazdan gümrükten geçip Meander feribotuna binecek, karşıdaki Yunan adasına gidecektik.

Cebimden kırmızı kenarlı, 'punk' gözlüğümü çıkartıp gözüme taktım.

Bilet ve pasaport kontrolünden çabucak geçip, iskeleden yürüyerek tekneye bindik.

Bu senin ilk yurtdışına çıkışıındı. Coşkulu ve heyecanlıydın. Ben de senin kadar coşkuluyum. Yandaki merdivenlerden üst güverteye çıkıp, sıra sıra uzanan banklardan birine oturduk. Sen fotoğraf makinesini çıkartmış, Bodrum'u, beni, tekneyi çekiyordun.

Turistler güverteye doluşmuşlardı. Aralarında canlı canlı konuşuyorlardı.

Tekne hareket etti.

Dönerek limandan çıktı.

Ardında bembeyaz köpükler bırakarak Kos'a doğru yol almaya başladı.

Bodrum yavaş yavaş ufalıyor, kıyıdaki beyaz şekiller belirsizleşiyordu.

Bir süre sonra önümüzde dev bir karaltı belirginleşmeye başladı.

Kos'a yaklaşıyorduk.

4 Aralık 1988
Ankara

HOTEL KALYMNOS

Kos'ta Hotel Kalymnos'taki odamızdayız. Eski bir otel burası, anacaddenin üstünde; koskocaman bir tabelası var. Ufacık balkonumuzdan deniz, tekneler, limanın bir kısmı, masmavi gökyüzü ve aşağıdaki yolun kenarındaki turistik lokantalar ve tenteli şık kafeler gözüküyor.

Sabah Bodrum'dan bindiğimiz tekne Kos'a yanaşır yanaşmaz çevreyi şöyle bir dolaştık, hava çok sıcaktı. Görünürde hiç insan yoktu. Eski kent'i bulduk, baştan aşağıya gezdik orayı. Bu öğle saatinde dükkânların çoğu kapalıydı. Eski kentten çıkınca, içki satan dükkânları keşfettik. Hiç içki içmediğim halde, bu boy boy şişelerin içindeki binbir çeşit, rengârenk içkiler büyülemişti beni. Kimbilir her şişenin içinde ne dünyalar, ne neşeler, ne gözyaşları, ne mutluluklar saklıydı! İşte hepsi oradan, dizilmiş oldukları raflardan sanki bize göz kırıyorlardı. Birkaç şişe, rengi ve adı hoşumuza giden içki aldık. Dondurmalar da değişikti, hepsi öyle güzeldi ki!

Yol kenarındaki lokantalardan birine oturup, birer tavuk salatası yedik, bira içtik.

İşte ondan sonra Hotel Kalymnos'u bulduk. Yaşlı, aksi bir Rum kadın işletiyordu oteli; bir gecelik oda ücretini ve pasaportlarımızı aldı.

Dik bir merdivenden odamıza çıkılıyordu. Eski otelde in cin yoktu. Yol halıları eskimiş, kenarları lime lime olmuştu. Kapının kilidi gevşekti, odamızın duvarları iri renkli, çiçekli bir duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. Yatak örtüleri ve yastık kılıfları yıkanmaktan eprimişti.

Bir süre onların üstüne uzanıp dinlendik. Kendimize

kartlar, takvimler, ufak hediyelik eşyalar almıştık; onlara bakıp; valizin üst kısmına yerleştirdik hepsini...

Rodos'a sabaha karşı 03.00'de limlandan bir geminin kalktığını son anda öğrenmiştik.

Oteldeki yaşlı kadın paramızı geri vermiyordu. «Pasaportlarınızı giderken vereceğim. Beni uyandırırırsınız,» diyor-du...

Gece saat 03.00'e değin otel odamızı boşaltmamaya karar vermiştik.

... Güneş az sonra batacaaktı. Otelin dışında Kos alabildiğine canlanmıştı. Öğlen zamanı bomboş olan sokaklar, kıyı şeridi ve eski kent şimdi insanlarla doluydu. Nereden çıktıklarını anlayamadığımız İsveçli, Norveçli ve Danimarkalı karışımı bir yığın bisikletli turist kız, vızır vızır çevrede dolaşıyorlar, yavaş yavaş dolmaya başlayan cafe'lerden ve lokantalar-dan müzik sesi yükseliyordu.

Hotel Kalymnos bizi içinde fazla tutamadı. Bir kez daha dışarıya çıkıp o renkli, neşeli kalabalığa karıştık.

Dört bir yanda eğlence başlamıştı. Birer sandviç yedikten sonra, üstü zakkum ağaçları ile kaplı, sanki pembe çiçekli bir örtü ile örtülü, barların bulunduğu sokağa daldık.

Her barda ayrı bir disko müziği çalıyor, ayrı bir neon ışığı bizi içeriye çağırıyordu.

İnsanlar sokakta dansediyorlar; bir barda başlattıkları dansı, bir ötekinde sürdürüyorlardı. Havada müzik sesi vardı. İçkiler ucuzlatılmıştı; barmenler makine gibi çalışıyorlardı. Neon ışıkları, renkli ampuller yanıp sönüyor, havada neşeli bir sigara dumanı dalgalanıp duruyordu.

Seninle eleleydik. Bu alışık olmadığımız görüntünün içine dalmıştık. Sol taraftaki bir barın tezgâhının üstünde, kolları ejderha dövmeli, saçları rengârenk boyalı, deri yelekli, zımbalı pantolonlu iki delikanlı; içki şişelerinin ve bardakların arasında büyük bir ustalıkla dansediyor; arada onlara hayranlıkla bakan sarışın kızların üstüne atlıyor, birer öpücük

alıp yeniden tezgâhın üstüne fırlıyorlardı. kurulmuş gibi hiç durmaksızın terter tepiniyor, dansediyor, yanaklarından akan teri ellerinin tersi ile siliyorlardı.

Sonunda bitkin düşüp kalabalığın içine yuvarlandılar.
Her bara girip çıkıyorduk.

Bu akılalmaz eğlenceyi öylece izliyorduk. İkimiz de mutluyduk, heyecanlıydık. Biz de bu zakkumlu sokaktaki sonsuz mutluluğu yudum yudum içmeye çalışıyorduk. Ama eğlenmesini fazla bilmeyen bir ülkeden gelmiştik; biraz yabancılık çekiyorduk.

Melek kadar güzel yüzlü sarışın kızların arasında beliriveren, kavruk, bodur boylu, lastik top gibi, gençten bir zenci tüm yeni dans figürlerini akılalmaz bir kıvraklıkla yapıyor; bir yerlerde yuvarlanıyor, bir havalara sıçırıyor; her uğradığı barda bir tek attıktan sonra, çevresinde topladığı kalabalıkla, sokağın başka bir köşesine doğru uzaklaşıyordu.

Zencinin peşine düşmüştük. Zakkumlu bar sokağında, havadaki coşkun müziğin içinde, o zamana değin hiç bilmediğimiz bir eğlence dünyasının içindeydik.

Bir süre sonra alışık olmadığımız bu coşku, gürültü, hareket ve müzik sesi yormuştu bizi...

Arka yoldan yeniden Hotel Kalymnos'a döndük. Dik ve rutubetli merdivenleri tırmandık.

Yaşlı otelci kadın sanki bambaşka bir dünyadaydı. Resepsiyonun ardındaki odasında kesik horultular çıkartarak uyuyordu.

Rodos'a kalkan geminin saatine kadar otelde biraz dinlenip uyumaya niyetliydik.

Ben ufak yol saatini 02.30'a kurdum. Köşedeki lavaboda elimizi yüzümüzü yıkadık. Çiçekli, eski pikelerin üstüne uzandık; ufak oda, gece lambasının ışığında daha da değişik bir görünüme bürünmüştü. Sanki çocukluğumun çoktan unutulmuş bir yatak odasını anımsatmıştı bana. Portakal renkli, yarı ölü ışıktaki, duvarlardaki çiçekler bize sanki daha yaklaş-

mışlardı.

Usul usul bir tilki uykusuna daldık.

Gözlerimi kapatmamla birlikte, birisinin koluma asılıp beni çektiirdiğini duyumsadım. Bir de baktım, yanımda Ayten. Arkadaşım.

Gözlerinde sonsuz bir acı ve umutsuzlukla bana birşeyler anlatmaya çalışıyordu.

Her zaman çok güzel, bakımlı olan meçli saçları azıcık dağılmıştı, gözleri yaş içindeydi. Yazlık elbisesinin yakası azıcık yana kaymıştı.

«Ne olur birşeyler yapalım! Ne olur. Birşeyler yapmalıyız,» diyordu.

Çevreme bir gözattım. Ankara'da Gençlik Parkı'nda olduğumuzu anladım. Gölün oralardaydık, nikâh dairesinin yakınlarında bir yerde.

«Ne var? Ne oluyor?» diye sordum Ayten'e. Şaşırmıştım. Onu hiç böyle çaresiz ve acılı görmemiştim.

«Evleniyor. Benimki bir genç kıyla evleniyor! Birazdan nikâhları kıyılacak. Az önce içeriye girdiler, sıra bekliyorlar. Dayanamayacağım, birşeyler yapmalıyız!» diyordu.

Ne yapabilirdik ki?

Birlikte nikâh dairesinin oraya doğru yürüdük.

Kalabalık bir davetli topluluğu nikâh dairesinin dışında bekleyordu. Çiçekli çocuklar içeriye çiçek sepetleri, çelenkler koşturuyorlardı.

«Onu o kadar çok seviyorum ki; daha fazla dayanamayacağım bu acıya... Kaptılar onu... Aldılar elimden, az sonra nikâh masasına oturacak o kıyla...» diye inliyordu Ayten.

Simsiyah, upuzun bir Amerikan limusini durmuştu yanıbaşımızda. Hiç böylesini görmemiştim, hayretle bakıyordum. İçinden elele bir gelinle bir damat çıktılar.

Olacak iş değildi bu!

Marilyn Monroe ile Başkan John F. Kennedy idi bunlar. Marilyn daracık, beyaz, harikulâde şık bir gelinlik giymiş-

ti. Elinde kap biçiminde, pembe güllerden bir buket tutuyordu. Bu daracık gelinliği, ünlü terzisi Billy Travilla'nın, Marilyn'in üstündeyken dikip, kapatmış olduğunu hemen anlamıştım!

Ayten'i sarstım.

«Bak... Görüyor musun? Şu işe bak!» diye bağırdım. «Ayten, farkında mısın? Belki de dünya tarihinin ufak bir bölümü değişecek!»

Bu mutlu gelinle damada o da şaşkın gözlerle baktı. De-diğimi tam anladı mı, bilemiyorum.

Marilyn Başkan'ın koluna girmişti; o muhteşem yürüyüşü ile Gençlik Parkı nikâh dairesinden içeriye girmek üzereydi.

Birden döndü. Kalabalığın arasında beni gördü.Elindeki pembe gül buketini fırlatıp attı bana!

Buketi havada yakaladım.

Bir yerden bir zil çalmaya başlamıştı. Gözlerimi açtım. Hotel Kalymnos'taki odadaydım.

Sen yanıbaşında uyuyorsun.

Bir an bu eşsiz düşü düşündüm. Marilyn Monroe'yu hiçbir fotoğrafında, posterinde, filminde, ne bileyim ben, hiçbir yerde o denli mutlu görmemiştim.

Kalktım, lavaboda yüzümü yıkadım. Sen yataktan fırladın. Gözlerin uykuluydu. Bavulumuz zaten hazırды.

Duvarları renkli çiçekli, bu eski otel odasına son bir kez daha baktık.

Balkona çıktık. Dışarıya bir gözattık. Ay batmıştı. Hava hâlâ ılıktı. O eşsiz eğlence bitmiş, sokaklar sessizleşmişti. Deniz karşımızda pırıl pırıldı.

Kıyıdaki lokantalar boşalmış, masalarda tek tük sarhoş kalmıştı.

Onlar da kimselerin anlamadığı birşeyleri anlatıp duruyorlardı.

Gürültü çıkartmamaya çalışarak, dar merdivenlerden

aşağıya indik. Otelci kadın bıraktığımız gibi uyuyordu. Pasaportları almıştık.

Hotel Kalymnos'u geride bırakıp, boş sokaklarda bavulumuzu sürükleyerek, akşamüstü geminin yanaşacağını öğrendiğimiz limana doğru yürümeye başladık...

Limanda, kafeterya doluydu. Çok konuşan bir aşçı isteyene sıcak çorba veriyordu.

Rıhtımın üstü, uyku tulumlarını yere serip geminin gelişini beklerken açık havada uykuya dalmış yüzlerce hipi ile doluydu.

Aralarına karıştık.

6 Aralık 1988
Ankara

ANIT MEZARIN YANINDA

Gel sevgilim, her şeyi sen anlat bana. Her şeyi senden duyayım; ikimizin yaşadığı, ikimizin oluşturduğu; bizim, yalnızca bizim olan bu dünyanın bitişini senden dinleyeyim. İnan ki, şu an çektiğimden çok daha az acı çekerim.

Ne çok ses karışıyor şu bizim zavallı yitik sevgimize... Telefonlar, aradakiler, işbitiriciler, sonu hızlandıranlar, akıl verenler, yönlendirenler, lâf taşıyanlar...

Ne çok ses karışıyor sevgilim, bir bilsen... Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyor.

İkimiz kurmuştuk şu dünyamızı, içinde yaşayıp gidiyorduk.

Bir tek senle ben karşıkarşıya gelemiyoruz. Bir tek ikimiz karşılıklı uzun uzun konuşamıyoruz.

Bu öykülerim kendimi korumak için bir kabuk değil... Nasıl olabilir ki?

Kendimi açıyorum sana.

Ben yalnızca sana sesleniyorum. Onca anının ve yoğun duygunun arasından yolumu bulmaya çalışıyorum.

Sen gel her şeyi anlat bana...

Anlatacak birşey yoksa bile anlat.

Bir kez daha anlat.

Ne çıkar?

Öte yandan benim garip bir umutla koştüğüm falcılar, medyum, Ufuktepe'deki hocalar hep birşeyler anlatıyorlar; tuhaf bir karanlığı yarmaya çalışıyorlar ya, artık usandım oralara gitmekten.

Çevrene bak.

İşte seninle Pamukkale'deyiz.

Akşamüstü vardık oraya. Güneş çoktan battı. Kalıntıların oralarda dolaşıyoruz. Ne denli sessiz burası, değil mi? Sanki bu dünyadan çıktık, başka bir dünyadayız...

Ne kadar yorulmuşsun tüm yıl... Ilık su dolu havuza girdin; öylece taşa yaslanıp durdun; tüm yılın, çalışmalarının, koşturmalarının, gece nöbetlerinin yorgunluğu gövdenden akıp gitsin diye bekliyorsun.

Havuzun kenarından izliyorum seni. Sen havuzun içinde köşede öylece, kıpırtısız duruyorsun.

Öyle iyi anlıyorum ki seni! Senden, gövdenden usul usul çıkan bir yorgunluk bulutunu görür gibiyim.

Bir keresinde Pamukkale'de «All Gao» adlı bir pansiyonda kalmıştık. Almancılar işletiyorlardı orayı. Daracık taşlı yola karanlıkta arabayı zar zor sokmuştuk. Eşyalarımızı içeriye balkondan taşıyıp, termostaki sıcak su ile birer neskafe yapmıştık kendimize. İlkbahardı. Odamız geniş ve serindi. Gece benim bacağım ağrımıştı. Ne tuhaf, ilk ve son kez ağrıdı o bacak. Nemden ağrımış olmalıydı. Odamızın dışındaki masada Alman gençler tavlâ oynuyor, sohbet ediyorlardı.

Şimdi gel benimle...

Pamukkale'de gece başladı...

İn cin yok çevrede...

Eski kentin kalıntıları, gecenin karanlığından da yoğun; gözlerimiz alışınca görebiliyoruz onları. Dev kemerler, yüksek merdivenler, mermer sütunların üstüne yerleştirilmiş lâhitler... Selvili bir tepeye doğru uzanan, antik taşlardan yapılmış yol...

Öteki yanda sessiz ova...

Ay'sız bir geceydi, sevgilim. Bir anıt mezarın yanındayız. Sen ispirto ocağını yaktın. Su kaynatıyorsun. Araba yanıbaşımızda. Çok uzaktan bir motelin yeşil neon ışığı görünüyor. Ama o bile bozamıyor bu görkemli sessizliği, karanlığı...

Sevdiğim, keşke orada mı ölseydik? O anıt mezarın yarı

yıkık lahitinin birden üstümüze çökmesiyle, oracıkta yitip gitse miydik?

Ama ondan sonra ne çok şey yaşadık. Ne çok kez mutlu olduk, heyecan duyduk, özlem çektik.

Kumların üstüne oturdum.

İspirto ocağı önümde yanıyor. Bu koyu karanlığın içinde çiğ bir ışığı var. Ama her şey çok güzel. Gel yanıma otur.

Böyle bir ânı hiç unutma. Çünkü eşsiz bir zaman dilimi bu.

Dev bir sahnede gibiyiz.

Yalnızca ikimiz varız.

Birbirimizi ne çok seviyoruz...

Gel, kumların üstüne, yanıma gel.

İnsan yaşamındaki değişik anlardan biri işte bu...

Az sonra motel'e gidip yatacağız. Birbirimize sarılıp uyuyacağız. Sabah eşyalarımızı toplayıp yeniden yola koyulacağız.

Bu geceyi, bu sessizliği, bu anıt mezarın dibindeki duyguları bir daha hiç yakalayamayacağız.

O tılsımlı geceden uçarak uzaklaşıyorum. Garip, yalnız bir yarasa gibi kanat çırparak karanlıkların içine dalıyorum.

Artık yalnızım sevgilim. Yapayalnızım...

Bir öksürük beni kendime getiriyor. Bir sinema salonundayım. Koltuğa gömülmüşüm. Işıkları yavaşça kararan salona göz gezdiriyorum. Tek tük öğrenci var çevremde. Dönüp bakıyorum, yanımdaki koltuk boş. Sen yoksun. Film başlıyor.

Ekranda Ufuktepeli Hocayı görüyorum. Hayretler içindeyim. Hoca bana bakarak konuşuyor:

«El sözüne bakmış. Uzaklaşmış. Ana adı? Baba adı? Senin adın? Onun adı?

Birşeyled yazıyor hoca. Gene o köşedeki ufak sedirde, bir ayağı altında, öylece oturuyor. Dua kâğıtlarını hızlı hızlı yazıyor.

Sahne değişiyor.

Arkadaşlarımı görüyorum.

Ayten ve Gülben.

Kahve masasının kenarına oturmuşlar. Ekrandan bana bakıyorlar.

«Unutmayı başlatma düğmesine bastın mı?» Unutmayı başlatma düğmesine bastın mı? diye bir ağızdan sesleniyorlar.

Sahne değişiyor.

Evine gittiğim medyum hanım'ı görüyorum. Gözleri gözlerimde.

«Artık unuttun onu... Bana hep böyle, negatif mesajlar geliyor,» diyor.

Perde kapanıyor.

K şeden bir kadınlar korusu giriyor sahneye.

«Bitti bu aşk. Bitti bu aşk!

O her şeyi bitirdi!» diye bir şarkıya başlıyorlar.

Neşeli görüyorum yüzlerini.

şaşkım.

Artık dinlemek istemiyorum.  ıkıp gideceğim sinemadan.

Birden, kayışlarla koltuğuma bağlanmış olduğumu farkediyorum.

Dehşet içindeyim.

Sevmenin bedeli bu mu?

Haykırmak istiyorum. Sesim  ıkmıyor.

Kadınlar korusu şimdi tam sahnenin önünde.

Tiz perdeden şarkılarını bitiriyorlar:

«O kafasında bitirdi her şeyi.

Kendi yolunda koşuyor.

Koşuyor... Gidiyor...

Nedeninden sana ne.

Sana ne...»

Sel m verip, sahnenin yanından içeriye giriyorlar.

Koltuğumda kıvranıyorum.

Kollarımı, belimi kavrayan kayışları çözmeye çalışıyorum.

Boşuna uğraşıyorum.

Yerime mihlanmışım.

Kanter içindeyim.

Ekrana yeniden ışık düşüyor. Ufuktepe'li Hoca gözüküyor, elinde bir kâğıt. Yanında Medyum hanım.

«Şimdi haberleri veriyoruz,» diyor Hoca:

«... İki sevgili bir ay önce ayrıldılar. Bu üç buçuk yıllık dolu dolu geçen beraberliğin bitme nedenini kadın anlayamıyor.»

Medyum devam ediyor:

«Kadın acı çekiyor. Olaya yanıtlar bulmaya çalışıyor. Sayın izleyiciler, acaba bunca üzülmeye değer mi? Bir kadın erkek ilişkisi her an bitebilir.»

Hoca, Medyum'un kaldığı yerden devam ediyor:

«Kadına; erkeğin çok kararlı, mutlu ve huzurlu olduğu arkadaşlarınca bildiriliyor. Hiç üzüntülü olmadığı defalarca anlatılıyor.»

Son bir hamle ile belimi tutan kayıştan kurtuldum. Fırladım koltuktan, çıktım sinema salonundan dışarıya.

Soluk soluğa kalmışım.

Kızılırmak sokağının oralarda bir yerde olmalıyım.

Usulca bir ara sokağa saptım. Bir büfeden bir şişe su aldım, bir Vermidon yuttum.

Dayak yemiş gibiyim. Her yanımda ağrıyor.

Bir arabaya atlayıp eve geldim. Açtım kapıyı daldım içeriye. Odama girdim, uzandım yatağımın üstüne...

Bugün yaşamak ne zor bir bilsen!

Birden kulağımın dibinde senin sesini duydum.

Çevirdim başımı. Oracıktaydın işte. Gece lambasının yanındaydın. Küpelerimin yanında duruyordun. Ufacıktın, parmak kadardın. Elimi uzattım, avucuma çıktın. Sevgiyle bak-

tım sana...

«Geleceğini biliyordum sevgilim,» dedim.

«Öyle mutluyum ki şu an.

«Bugün neler oldu bir bilsen.

«Ne ürkütücü şeyler.

«Ama sana anlatmayacağım. Boşver hepsini!

«Gel, yastığın üstüne, yanıma yat,» dedim.

Geldin yastığın üstüne, kulağımın yanına yattın. Dudak-
larım ile dokunuyorum sana. Küçük gövden, başına, gözle-
rine. Canım insanım benim.

Yorulmuşum. Uyursam başısla.

Yüreğimde acı var.

8 Aralık 1988
Ankara

AV KÖŞKÜNDE BİR YEMEK

«... Saçlarınızın rengi çok güzel.»

«Teşekkür ederim.»

«... Buranın havası size iyi gelecek; yüzünüzün solgunluğu iki günde kaybolur.»

«... Üzüntüleri atmak, acıları unutmak için en iyi şey değişiktir. Av Köşkü'ne hoşgeldiniz. Bu geceden tezi yok, yeniden gülmeye, eğlenmeye başlayacaksınız.»

Bana söylenenleri başımı sallayarak dinliyor, gülümsemeye çalışıyordum.

Yaşlı evsahibim, seyis, av köşkünün genç delikanlıları beni trenden almışlar, Köşke götürüyorlardı. Yürürken dağ havasını içime çekiyordum, çoktandır yitirmiş olduğum o eski mutluluğumun ve iç rahatlığımın yerine bir tedirginlik gelip çökmüştü yüreğime.

Önümden koşan beyaz köpeğe bakıyordum, elimde ufak deri yol çantam, sırtımda nefti kadife pelerinim vardı. Dediğim gibi, içim boğuntuluydu, bana söylenenlerin çoğunu duymuyordum bile.

Av Köşkünün önünde, evin genç oğlunun yardımı ile arabadan indim. Seyis bavullarımı içeriye koşturdu. Köpek kapının önünde neşe ile havlıyordu.

Tüm çevre çam ormanları ile kaplıydı. Av Köşkünün bahçesi görkemliydi. Mutlu bir zamanımda bu bahçede seninle birlikte oturmayı, taşların arasından akan suların sesini dinlemeyi, bakımlı ağaçların altında dolaşmayı, yere çömelip gölgeliklerdeki mor menekşeleri ve ufacak mantarları izlemeyi ne çok isterdim.

İşte bunları düşününce, o anlatılması güç acı ve çaresiz-

lik yeniden yüreğime dolmuştu.

Açılan kapıdan köşke girip uşağın ardından merdivenleri hızlı hızlı çıktım. Bana ikinci katta, bahçeye bakan bir oda ayrılmıştı. Odaya girip çevreme bir gözattım.

Yüksek, dantel örtülü yatak, köşedeki tahta komodin, dinlenmek için camın yanına yerleştirilmiş olan çiçekli kol-tuk, ince müslinden perdeler, başucumdaki ufak gece lambası, komodinin önünde bir ayna ve seramik bir vazoda kır çiçekleri...

Her şey ne güzeldi.

Uşak bavullarımı içeriye getirmişti. Pelerinimi çıkartıp dolaptaki askıya astım. Aynaya dalgın dalgın gözetip saçlarımı düzelttim. Rengim çok soluktu, yüzüm zayıflamıştı. Bu ayrılığın acısını ne zaman atabilecektim içimden, bilemiyordum.

Bir an büyük bir pişmanlık duydum bu av köşküne geldiğim için. Sıkılsam, kaçacak, gidecek yerim yoktu. Sonra yavaş yavaş sakinleşip pencerenin kenarına oturdum. Dışarıdaki yemyeşil ormanı izlemeye koyuldum.

Seninle Karadeniz yöresinde böyle ormanların arasından geçmiştik. Sinop'a giderken, döne döne yukarılara kıvrılan yol, bizi dağ köylerine götürmüştü. Arada, bastıran sisten ürkmüştük.

İşte bu karşıdaki ormanlarda da öyle sisli yamaçlar, yemyeşil uzamlar olmalıydı.

Köşede, üstü dantel örtü ile örtülmüş bir sürahi vardı. Yanındaki bardağa biraz su koyup içtim.

«Her şeyi unutmalıyım. Her şeyi unutmalıyım,» diyorum kendi kendime. «Ne olur, bir iki saat için unutabilsem her şeyi, neşelenebilsem. Ne olur...

Oda kapım tıktıklandı.

«Giriniz,» dedim.

Gelen av köşkünün küçük kıızıydı. Zarif bir hareketle elimi sıktı. Sarı lüleli saçları ne güzeldi. Arkadan mavi kadife bir kurdele ile tutturulmuşlardı.

Çocuk, gizlemeye çalıştığı bir merakla yüzüme bakıyordu.

«Bu akşamki ziyafet saat 08.30'da, aşağıda yemek salonunda olacak,» diye bana haber verdi.

«Pekiye canım, konuklar kim?»

«Çevredeki köşklere komşular, yöreden annemle babamın tanıdığı birkaç kişi. Bazı ünlü avcılar da davetli.»

«Ne kadar ilginç. Tam 08.30'da inerim aşağıya. Şimdi biraz kitap okuyup dinleneceğim.»

Küçük kız, kapıyı ardından kapatıp gitti.

Pencerenin yanındaki koltuğuma döndüm.

Sinop'u düşünüyorum şimdi...

O sabah Boyabat'tan Sinop'a giderken ne denli mutluydum. Sen arabanın direksiyonundaydın, dağ yoluna sapmıştık. Hava yoğun ve buharlıydı. Yol, döne döne yukarıya tırmanıyordu. Manda sürüleri yeşil otluklara yayılmıştı. Bu unutulmuş, insansız topraklarda tek tük yaşlı çoban görmüştük o gün. Bir çoban köpeği havlayarak arabanın peşine düşmüştü. Son anda camı kapatmasaydım, içeriye atlayacaktı.

O gün, o birbuçuk saatlik dağ yolunda birlikte ne çok şey görmüş, ne çok şey yaşamıştık. Korkarak sislerin içine dalıyor, sonra birdenbire güneşli yamaçlara ulaşıveriyorduk. Çevrede in cin yoktu.

Bir ara arabadan inmiş, yol kenarındaki ağır kokulu sarı çiçeklerden toplamıştık.

Sonunda, bir kıvrımın ucunda Sinop görünmüştü. Öğlen zamanı, silik bir suluboya resim gibiydi. Deniz uzaktan kıpırtısız gözüküyordu; Sinop'u görünce sevinçle bağırmıştım.

Yarım saat sonra kentin içindeydik. Sana Sinop Cezaevi'ni, kapıda bekleyen jandarmaları, kıyıda çay bahçelerini, biraz yukarıdaki hükümet meydanını, kıyıda otel 117'yi, sanki denize doğru bir adım atmış olan Atatürk heykelini gösteriyordum.

Az sonra Karakum Tesislerini bulmuş, içeriye girip, deniz kenarındaki bir masada oturmuş, kokakola içiyorduk.

Sen, sonsuz Karadeniz'e uzanan iskeleden denize atlayıp hemen çıkmıştın.

İşte o an bağırtıları, feryatları duymuştuk.

«İmdat! Yetişin. Boğluyor!»

«İmdat! Kardeşim boğuluyor! Yetişin!»

Oturduğum yerde donmuş kalmıştım. O yana bakamıyordum. İskelenin üstünde koşuşmalar oldu. Sonunda kenardan çekerek çıkarttılar onu denizden.

Bu, beyaz uzun donlu, soluk renkli, çelimsiz bir işçiydi. Ak bedeni ile, karaya vurmuş büyük bir balık gibi iskelenin üstünde yatıyor; korku dolu gözleri, güneşsiz gökyüzünü fersiz projektörler gibi tarıyor; az önce ölümle kucaklaşmış olmanın o garip tilsimini yaşıyordu.

Uzaklaştık oradan, çay bahçelerine indik. Burada sis, akıl almaz oyunlar yapıyordu. Kent'in Rıza Nur kitaplığının bulunduğu bölümü, birden sütlü, yoğun bir sis perdesi ile kapıvermişti. Şaşkınlıkla bu görüntüye bakıyorduk. Derken sis usul usul çay bahçesine doğru geldi. Yan masadaki iki okullu âşığı örtüp kaybetti. Şimdi sisin kalktığı yerde bir büyükhanım, kendisi gibi yaşlı, koyu renk başörtülü iki arkadaş ile bir masada oturuyordu.

Sonra sis gelip, sen ile beni örttü. İnce belli bardaklarda, acı, buruk bir çay içiyorduk. Bir anda sisin içinde yitip gitmiştik.

Ama şimdi de sol yandaki takaların olduğu yer apaçık ve berraktı. Vapur iskelesinin ucunda çocuklar oynuyordu.

Saat geç oluyordu.

Av Köşkünde odamda aynanın karşısına geçip saçlarımı fırçaladım. Makyajımı tazeledim. Bu geceki yemekte giyeceğim krem renkli ipek elbisemi yatağımın üstüne yaymıştım. Usulca giydim onu. Parfümümden süründüm. Ufak el çantamı aldım elime; aynada kendime son bir kez gözettikten son-

ra oda kapımı kilitleyip, kalın, parlak trabzanlı tahta merdivenden aşağıya indim.

Şömine yakılmıştı. Odunlar çıtırdıyor, geniş salona hoş bir çam kokusu yayılıyordu. Konuklar ateşin çevresinde oturmuşlardı. Tek tek hepsiyle tanıştırdım. Aralarında yaşlı iki avcı vardı, pipolarını yakmışlar, ateşe bakarak değişik öyküler anlatıyorlardı. Güzel kadınlar ateşin çevresine oturmuş yün örüyorlardı.

Benim için de, dik arkalı bir koltuk çekilmişti, ateşin tam karşısına oturdum; sol yanımdaki eski bir Büyükelçi ile konuşuyordum. Sağımda oturan usta avcı, bana bu ormanlarda avladıkları değişik av hayvanlarını anlatıyordu.

Evsahibi, oturduğu yerden söze karıştı:

«Bu gecenin sürpriz avını Bülent bey avladı. Aşçıbaşı şimdi onu mutfakta hazırlıyor.»

Herkes heyecanlıydı. Süslü kadınlar kendi aralarında konuşuyorlardı.

«Av eti sever misiniz?»

Eski Büyükelçi bana soruyordu.

Dalmıştım.

Gülümsedim.

«Evet severim,» dedim. «Ama avlanırken görmemem şartı ile.»

Bir garson içki tepsisini gezdiriyordu. Hafif bir içki aldım. Bir iki yudum içtim, beni biraz rahatlattı sanki...

Eski Büyükelçi bana birşeyler anlatıyordu.

Gözüm ateşe dalıp gitmişti.

Sinop'u anımsıyordum gene...

Tahta takalar satan bir dükkân bulmuştuk. Ne güzel, rengârenk takalardı bunlar. Üç tane almıştık.

Kentte tek bir anacadde vardı. Sarı kirazı ve Bodrumdaki bahçe için bağ makasını oradaki seyyar satıcıdan almıştık.

Bu cadde bizi her seferinde cezaevinin önüne getiriyor-du. Oradan, açıkdenize bir gözetip yeniden dönüyor, çay

bahçelerinin oraya gidiyorduk.

Sokakta neşeli, aralarında canlı canlı konuşan insanlar görmüştük. Bu insanlar, bir sahnedeki figüranlar gibi gülüp konuşarak yanımızdan geçip gidiyorlardı.

İskelede yürümüştük.

Sis, o az önceki oyunlarını arttırmış, kent'in bir yanını kaybedip, öteki yanını birden ortaya çıkartıveriyordu.

Biliyor musun, seni de sanki Sinop'un sislerinin içinde kaybettim ben.

Birden meydana çıkacaksın.

Biliyorum.

Tatlı bir çingirak sesi, bizi sofraya çağırıyordu. Kalın ağaçtan yapılmış ara kapı açılmıştı.

Üstü çiçekler, şarap bardakları ve gümüş çatal bıçaklarla donanmış sofrada yerlerimizi aldık.

İki garson, salata ve çorba servisi yapıyordu.

Düğün çorbasına benzeyen etli çorbamı usul usul içerken, sağ yanımda oturan avcı Mehmet bey ile konuşuyordum.

«Bu ormanlarda çok değişik yaratıklar yaşar... Bazen avlarız onları. Hiç görmediğimiz, bilmediğimiz şeyler... Şaşarsınız...»

Şarabımdan bir yudum aldım.

Sofranın ortasındaki çiçekler kaldırılmış, yer açılmıştı.

İki garsonun birer ucundan tutarak taşıdığı, üstü kapaklı dev bir gümüş tepsi özenle ortaya kondu.

Herkes heyecan içindeydi.

Mutfaktan gelmiş olan aşçıbaşı gümüş kapağı usulca kaldırdı.

Herkes hayretle bağırdı.

Yerimde donmuştum.

Gümüş tepsinin içine bakıyordum.

Tepsinin içinde birbirine sarılmış bir kadınla bir erkek yatıyordu.

Sanki Akdeniz güneşinde yanmış gibi kızarmışlardı, birbirlerine sarılmışlardı. Gözleri kapalıydı. Ölü oldukları belliydi. Çıplaktılar ama, yapraklar ve yeşilliklerle üstleri kaplanmıştı.

Tepsinin kenarında ufak top patatesler, Brüksel lahanaları, turplar, havuç dilimleri ve haşlanmış bezelye vardı.

Anlatamayacağım bir dehşetle, gümüş tepsinin içinde birbirine sarılmış yatan âşıkların, sen ve ben olduğunu gördüm.

Sevgiyle sarılmıştık birbirimize. İkimiz de sırtımızdan vurulmuştuk. Yara yerleri, kırmızı lahana yaprakları ile ustaca kapatılmıştı.

Herkes eğilmiş, gümüş tepsinin içinde yatan sana ve bana bakıyorlardı. Saçlarım, bezelyelerin ve havuçların üstüne yayılmıştı... Uyur gibiydik ikimiz de.

Öldürmüşlerdi bizi...

Oracıkta, senin kollarında yatıyordum.

Avcı Bülent bey,

«Tepedeki ağaç kümelerinin orada avladım onları,» diyordu. «Orman çocuğu denen bir cins yaratık bunlar. Dişisi ve erkeği. Ne değişik, değil mi? Etleri çok yumuşak olur.»

Tiz bir haykırış yemek odasını doldurdu. Masadaki mumların alevi titredi. Avizenin kristalleri sallandı.

O haykıran bendim.

Birden anladım.

Durmadan haykırıyordum.

Gözlerimi açtığımda kendimi yumuşak bir yatakta buldum. Başucumda, giysilerinden doktor olduğunu anladığım yaşlı bir adam duruyordu. Ben gözlerimi açıp ona bakınca, usulca nabzımı tuttu.

Hemşire bana bir iğne yaptı.

Yavaşça yattığım yerde yan döndüm.

«Neredeyim ben?» diye sordum.

«Av Köşkündesiniz. Odanızdasınız,» dedi yaşlı doktor.

«Ne oldu?»

«Bir şok geçirdiniz. Gececek. Sakinleştirici yapıyoruz. Uyumaya çalışın.»

Yerimde doğruldum.

«Sofra... Konuklar ne oldu?»

Doktor,

«Sakin olun. Birşey yok. Dağ yaratıklarını tepside görünce şok geçirdiniz, kendinizi kaybettiniz,» dedi.

«Ama onlar dağ yaratıkları değildi!» diye bağırdım. «Onları tanıyorum! Onları çok iyi tanıyorum!»

Doktor usulca elini şakağıma koydu.

«Uyumaya çalışın. Düşünmeyin onları artık» dedi.

«Konuklar ne oldu?» diye sordum yeniden.

«Yemek çoktan bitti,» dedi doktor.

«Birkaç saattir buradasınız siz. İyileşeceksiniz. Sinirleriniz çok zayıf. Bir üzüntü geçiriyorsunuz. Anlattılar bana. Hepsi geçecek.»

Yerimde dikleştım.

«Gördüklerim gerçektı Doktor!» diye bağırdım. «O tepsinin içindekileri tanıyorum. Tanıyorum! Bizi öldürdüler. Anlamıyor musunuz, bizi öldürdüler!»

Duyduğum acıyı, o an duyduğum çaresizliği anlatamam.

Doktor hemşireye işaret etti. O bir iğne daha hazırlayıp ustalıkla kolumdan yaptı.

Başım yastığa düşmüştü.

«Bizi öldürdüler, doktor,» dedim. «Avladılar bizi. Bu o kadar gerçek ki... Bir bilseniz...»

Yavaş yavaş yoğun bir uyku gözkapaklarımı ağırlaştırıyordu. Gözlerimi kapatmadan önce, vargücümle fısıldadım:

«Bizi öldürdüler.»

Sonra karanlık her yanıımı kapladı.

... Artık yaşamıyorum.

9 Aralık 1988
Ankara

YANIMDAKİ ADAM

Bugün güzel, güneşli bir gün.

Seninle yanyana sokakta yürüyorum. Vitrinlere gözetiyorum, Tunalı Hilmi caddesinin cumartesi kalabalığını yaşıyorum.

Uzaktan bir tanıdığımın geldiğini gördüm. Bir bankanın hukuk danışmanı, saygın bir baydır kendisi.

Beni sevgiyle selâmladı, elimi sıktı, hatırlamı sordu.

«İyiym, fena değilim,» dedim. Seni onunla tanıştırdım.

«İş Bankası'ndan Hüdai bey; Bay Ali...»

Hüdai bey kaşlarını hafifçe kaldırıp ilgiyle bakıyor bana. Gülümsedi. Bakıyor öylece.

Tekrarladım:

«İş Bankası hukuk danışmanlarından Hüdai beyefendi, Bay Ali.»

Niçin el sıkışmıyorsunuz diye şaşkınıam. Hüdai bey, bana bakıp duruyor. Sonunda,

«Af buyurun hanımefendi. Beni kiminle tanıştırdığınızı anlayamadım,» dedi.

«Sizi arkadaşımıyla tanıştırıyorum, Hüdai bey,» dedim.

(Hüdai bey de garipleşmiş mi, ne?...)

Hüdai bey,

«Bağışlayın ama kendisi nerede, ben arkadaşınızı göre-

miyorum,» dedi.

«Göremiyor musunuz?»

«Evet, göremiyorum. Hani, nerede kendisi?»

«Yanımda duran bay'ı göremiyor musunuz Hüdai bey?» dedim.

«Yanınızda bir bay yok ki hanımefendi,» dedi Hüdai bey. Sonra gülmeye başladı.

«Ah bilirim, ne kadar şakacısınızdır.»

Bakıyorum, yanımda sen varsın işte. Hüdai bey kaçır-mış galiba!

«Ah Hüdai bey,» dedim. «Asıl siz ne kadar şakacısınızdır. Ah, sizi bilmez miyim?»

Yüzü birden ciddileşmişti Hüdai bey'in.

«Gerçekten hiç kimseyi göremiyorum yanınızda,» dedi.

«Gerçek mi bu söylediğiniz;»

«Evet, gerçeği söylüyorum size. Yanınızda kimse yok,» dedi Hüdai bey.

İçimi belli belirsiz bir panik kaplamıştı. Koskoca hukuk danışmanı Hüdai bey bu! Dediği doğru olabilir.

Yüzümde beliren soğuk teri, belli etmeden mendilimin ucu ile sildim.

«Siz şimdi ne görüyorsunuz Hüdai bey? Söyleyin.»

«Yalnızca sizi görüyorum,» dedi o. «Birazcık renginiz sarardı.»

«Peki,» dedim. «Yanımda kimse yok mu?»

Hüdai bey biraz daha yaklaşıp iyice baktı. Başını sall-

dı.

«Yanınızda hiç kimse yok. Yalnızsınız. Uzaktan tek başınıza geliyordunuz. Ben sizi ilk gördüğüm an da yalnızdınız,» dedi.

«Demek yalnızdım. Yanımda kimse yoktu. Ve şimdi de yalnızım, öyle mi?» diye sordum.

«Evet. Doğrusunu isterseniz yalnızsınız,» dedi Hüdai bey.

«Demek,» dedim, «demek... yanımdaki adam yokolmuş.»

«Evet... Yokolmuş. Kimbilir, nasıl işse bu... Öyle olmuş olmalı,» dedi Hüdai bey.

Vay canına!

Yoksun işte. Yokolup gitmişsin.

Hüdai bey cin gibi hukukçu. Kaçmadı adamın gözünden. Vidinlidir soyu. Ben biraz saf mıyım, neyim? Seninle yürüyorum diye, mutlu mutlu dolaşıyorum sokaklarda.

«Demek yanımda bir boşluk var?» diye sordum.

«Evet... Bir boşluk görünüyor yanınızda,» dedi Hüdai bey. Durdu, devam etti:

«Değişik bir boşluk...»

«Yani nasıl?» diye merakla sordum.

«Bilmem ki,» dedi Hüdai bey, «Eski bir sokak gibi... Dar ve uzun. Bomboş. Bir Ege kasabası olabilir. Üstü betebe mozaikli bir ev. Ağaçlıklı bir sokak. Milas tarafı gibi...»

«Allahallah, demek öyle,» dedim. «Peki, kimseler yok mu bu sokakta?»

Hü dai bey gözlerini kıstı, iyice baktı.

«Kimsecikler yok bu sokakta,» dedi. «Sanki terkedilmiş yer buralar... Solmuş anılar, bitirilmiş bir çocukluk olabilir... Anlıyor musunuz?»

«Anlıyorum Hü dai bey,» dedim. «Unutulmuş bir çocukluk... Terkedilmiş bir sokak...»

«Evet. Tam öyle işte,» dedi Hü dai bey.

«İyi günler,» dedim.

«Hayırlı günler size de,» dedi o.

El sıkıştık.

«Gene görüşmek üzere,» dedik birbirimize.

Ayrıldık.

Ben yukarı gittim.

O aşağıya yürüdü.

Cin gibi adam Hü dai bey. Hiçbir şey kaçmaz gözünden. Korkunç!

17 Ocak 1989
Ankara

ARİF YUKARI... NECİP AŞAĞI... SEVDA GECE DOLAŞIR

Zaman geceyarısını çoktan geçmiş olmalı. Ben neredeyim, farkında değilim; içim daraldı, attım kendimi dışarıya, gecenin serin havasını içime çekip solgun gece lambalarının altında dolaşıyorum.

Birden önümde soluk soluğa bir adamın koştuğunu gördüm. Vargücüyle koşuyordu adam, derin soluk alışları boş sokakta yankılanıyordu, sonunda bir elektrik düğmesine yaslanıp durdu. Cebinden çıkarttığı bir mendille alnında ve boynunda birikmiş olan teri sildi. Biraz dinlenmeye, zaman kazanmaya çalışıyordu besbelli, beni görmüştü. Hızlı adımlarla yanına yaklaştım. O hâlâ soluk soluğaydı. Gözleri ürkek ürkek bakıyordu, gençten biriydi bu, otuzbeşinde ancak vardı.

«İyi geceler,» dedim ona.

«İyi geceler,» diye yanıtladı beni.

Merak etmiştim, sordum:

«Birinden mi kaçırıyorsunuz? Yoksa ardınızdan biri mi kovalıyor? Bu gece vakti, bu sokak öylesine yalnız ve kimse-siz ki... Bağışlayın, merak ettim de sordum, çünkü ardınızda in cin yok,» dedim.

Adam ardına ürkekçe şöyle bir bakıp bana yaklaştı.

«Sevgilimi terkettim az önce,» dedi. «Dört yıldır beraber olduğum kadını terkettim. Kaçıyorum... Ondan ve kendimden...»

Cebinden bir paket sigara çıkartmıştı, bana uzattı. Aldım bir tane, o da bir tane yaktı. Anlatılmaz bir gerginlik

içindeydi.

Sigaramın dumanını gecenin içine doğru üfledim.

«Kavga edip mi ayrıldınız?» diye sordum.

«Hayır, hayır,» dedi genç adam. «Haber bile yok henüz onu terkettiğimden. Yalnız başıma kararımı verdim, kendimi sokağa attım, kaçmaya başladım... Kolay birşey değil bu. Anlatması güç,» dedi.

Düşüncelenmişti.

«Gece beklemiştir beni... Her zamanki saatte eve gitmeyince ben, merak etmiştir. Eşini dostunu aramıştır telefonla... Her kafadan bir ses çıkmıştır. Ama kararlıyım. Üç saat tir durmaksızın koşuyorum... Artık beni yakalamasına, bulmasına olanak yok. Gecenin içine dalmış durumdayım. Bu üç saat boyunca aramızda yıllardır kararlaştırmış olduğumuz tüm kuralları kırdım; bir sınırı geçtim, anlıyor musunuz? Şimdi boşlukta dolaşan bir göktaşı gibiyim. Garip bir özgürlük duygusu bu... Sanki şu gece zamanı yarıçıplakmışım gibi... Bilmem anlatabiliyor muyum?» diye sordu.

«Anlar gibiyim,» dedim. «Ama daha yalnızca üç saat geçmiş aradan. Yani o dünyadan yalnızca üç saat uzaklaşmışsınız. Her an geri dönebilirsiniz isterseniz.»

«Biliyorum,» dedi o. «İşin başındayım. Gece boyu kaçışıma devam etmeliyim. Kendi kendimle de savaşıyorum. Belki en zoru da bu...»

«Niye terkettin sevgilini?» diye sordum.

«Fazla bağlanmıştım. Korktum. Evlenmek istemiyordum. Eh oldukça da yıllanmış bir ilişki... Niyetim kendime yeni bir yaşam kurmak. Bunları ona anlatmak çok zor olacaktı.

«Attım kendimi sokağa, işte bir süredir bu garip, henüz alışmadığım özgürlüğü yakalamış gibiyim,» dedi.

«Adın ne senin?» diye sordum.

«Arif benim adı,» diye yanıtladı. «Onun adı da Müzeyyen'di,» diye düşünceli düşünceli ekledi.

Birden gözleri bulutlandı. Durduğu yerde şöyle bir sallandı. Aklından hızlı bir şey geçtiğini anladım.

«Ah,» dedi. «Bakın, bir an, dönsem mi, gerisin geriye koşsam mı acaba diye düşündüm. En iyisi şu direğe sıkı sıkı tutunayım da yanlış bir şey yapmayayım.»

Elektrik direğine sımsıkı tutundu. Güç toplar gibiydi.

«Müzeyyen seni kovalar mı Arif?» diye sordum.

Yüzünü acı ile buruşturdu.

«Onu bana anımsatma şimdi. Anlayınca ne yapacak bilmiyorum. Yok, kovalamaz. Nasıl kovalasın. Bilmez ki nerede olduğumu. Ama ben kaçmalıyım, gücüm yettiğince kaçmalıyım. Yoksa geri dönebilirim. Bu işte zaman çok önemli,» dedi. «Ben dolu dolu dört yılın içinden fırlamış kaçıyorum. Kolay değil bu,» diye ekledi. «Dört yıldır her gece içine girip yatmaya alıştığım yataktan, kenarı oyalı yastık kılıfından, tavan dan sarkan yatak odası lambasının loş ışığından, kokusuna alıştığım kadının boynundan, sabah kahvaltılarındaki zeytin, peynir tabaklarından; evdeki tüm aynaların içinden, fotoğraf albümlerinden, dolaplardan, televizyonun karşısındaki sedirden, o evin ezberlediğim yolundan, pencerelerinden görünen sokaklardan; salondaki solgun koltuklardan, elörgüsü yastık yüzlerinden, koridordaki yol keçelerinden, bir telefon defterinin içinden, bir deste anahtardan, banyo kapısının ardındaki kirli torbasının içinden, ne bileyim ben, daha böyle birçok şeyden kopmuş, kaçıyorum şu anda,» dedi.

Direğe sımsıkı tutunmuştu. Az önce bir an solgunlaşan yüzü, şimdi daha iyiydi sanki.

«Nikâh olsa, kaçamazdın, değil mi Arif?» dedim.

«Kaçamazdım tabii. Onun için, Müzeyyen ne çok istedi nikâhlanmamızı,» dedi.

Gene yüzü dalgalanmıştı.

Lafı değiştirdim.

«Nerede tanıydın Müzeyyen'i?» diye sordum.

«Bir arkadaş evinde. Bacak bacak üstüne atmış, karşı-

ma oturmuş, tüm gece boyu ne güzel gülmüştü,» dedi.

Baktı bana.

«Bazen bir suçluluk duygusu geliyor içime. Bir kör'e tokat atmışım filân gibi. Bu çok fena. Koşarken düşünmüyorum bunu da, durunca öyle, içime geliyor,» dedi.

«Daha ne kadar koşacaksın?» diye sordum.

Düşündü.

«Birkaç gün hiç durmadan koşarsam onun yaşamından çıkmış olacağım. Zaten bu gece en önemli sınırı geçtim, öyle değil mi?»

«Öyle,» dedim. «Peki, ya sevgi?..»

«Bilmiyorum,» dedi. «Karışık şu an kafam. Bir kurtulayım, oturup düşüneceğim.»

Kendi kendine konuşur gibiydi.

«İlkin albümlerden çıkarım... Duvardaki resimden... Yatak odasından... Sonra banyo'dan kokum gider... Buzdolabından içkilerim yok olur... Posta kutusundan en son kurtulabilirim.»

«Ya onun yüreğinden? Ya onun belleğinden?» diye sordum.

«Sorma bana bunları,» dedi.

Direğe büsbütün sarıldı.

Çoktandır konuşup duruyorduk. Neredeyse sabah olacaktı.

Karşıdan gençten bir adamın bize doğru koştuğunu gördüm.

Vargücüyle koşuyordu. Bizi görünce durdu.

Ben selâmladım onu.

«Birinden mi kaçırıyorsun arkadaş?» diye sordum. «Biz yabancı değiliz. Burada iki saattir bu işleri konuşuyoruz.»

Yeni gelen adam, direğin dibinde durmuş, bize bakıyordu.

«Ben mi?» dedi. «Ben bir kadının peşinden koşuyorum. Onu yakalamaya çalışıyorum. Ellerimin arasından kayıp gide-

cek diye ödüm kopuyor. Elimde hediye paketi, geceden bu yana koşuyorum. Biraz daha gayret edersem, sabaha kalmaz onun yaşamına gireceğimi biliyorum,» dedi.

İkimiz de ilgiyle bu yeni gelenin anlattıkları dinliyorduk.

«İlkin bir gözüne girebilsem,» dedi. «Yani ilgi alanına. Gerisi kolay. Oradan evine girerim. Bu hızla koşmaya devam edersem yatağına ulaşmam güç olmaz. Eh, orada biraz durup dinlenirim!»

Keyifle güldü, bize göz kırptı.

«Sonra belki düşlerine de girerim,» dedi.

«Adın ne kardeş? Seviyor musun bu kadını?» diye sordum.

«Adım Necip. Tapıyorum ona. Onun adı Talihâ... Ne değişik bir isim değil mi? Talihâ...» dedi. «Sofrası, mutfağı derken gireceğim yaşamına. Kararlıyım. Aklıma koydum. Ne kadar kaçsa da, kurtulamaz o benden,» dedi.

Elindeki hediye paketini mutlulukla salladı.

Aydınlanmaya başlayan tanyerine baktı.

«Hadi bana müsaade... Koşmalıyım... Yetişmeliyim onun yaşamına,» dedi.

Bize el sallayarak sokağın köşesinde kayboldu.

Arif direği bırakmıştı.

«Bana da eyvallah dostum,» dedi. «Dinlendim, dinçleştim... Akşama kadar durmadan koşarsam, belki bu gece kurtulmuş olacağım, ne dersin?»

«Belki de...» dedim.

Ok gibi fırladı, ağaran gökyüzünün altında, üst sokağa doğru koşmaya başladı.

Sabah ayazı çıkmıştı.

Yürüyerek eve gelmişim.

Üstümü çıkartıp yatağıma yattım. Yorganımı yüzüme çektim. Uyumadan önce, lâf olsun diye, gökyüzünü ve yıldızları düşündüm.

11 Aralık 1988

ADAMKAÇTI

Yürek parçalayan bir feryatla yatağımdan sıçradım. Yarken almış olduğum bir ilacın etkisi ile zar zor dalmıştım; açtım gözlerimi, başucumdaki lambayı yaktım; senin bana armağan etmiş olduğun uçuk mor renkli, zamanın uçuşunu gösteren saatime bir gözattım. Gecenin onbiriydi henüz. Erken uyumuşum. Bardaktaki gece suyunun yanına başına gözettim. Sen her zamanki yerinde yoksun. Demek ben uyuyunca canın sıkıldı, uyku tutmadı, gittin. Biliyorum gene gelirsin; küpelerimin, kolyemin oralarda bulabilirim seni, sabah kalkınca. Alıp göğsümün içine saklarım.

O deminki acı feryat bir kez daha, sanki odanın içinde çınladı.

Fırladım, kalktım yatağımdan.

«Adamkaçtı! Adamkaçtı!» diye haykıran bir kadın sesi idi bu... Yaşamım boyunca ben böyle acı bir feryat daha duymadım desem, yalan olmaz. Üstüme çarçabuk bir şey geçirdim, pencereden dışarıya baktım.

Karşı apartmanın orta katının tüm ışıkları yanıyordu. O an kadın'ı gördüm. Açık pencerenin önünde haykırıyordu, saç başı darmadağınktı. Üstünde düğmeleri yarı açık bir ev elbisesi vardı.

Attığı çığlıklar tüm sokağı inletiyordu.

«Yardım edin! Ne olur yardım edin bana!... Adamım kaçtı! Kaçtı gitti! İnsanlık adına, ne olur yardım edin bana! Gitti adamım, kaçtı!»

Sandalyenin üstünden çantamı kaptım, kapının ardından Mine mağazasından yeni almış olduğum yarım ceketi sırtıma geçirdim; pencereden seslendim kadına:

«Bekle bacım! Bekle kardeşim. Şimdi geliyorum! Söyle, kapı numaran kaç?»

Kadın beni duymuştu. Acılı, çaresiz gözlerle sanki boşluğa bakıyordu.

«Yedi numarada oturuyorum! Allahaşkına yetişin! Yardım edin bana! Belki yakalayabiliriz! Yeni kaçmış!.. Yatak daha sıcak!» diye bağırdı.

Saçlarımı şöyle bir elimle arkaya ittim, evdekilere,

«Karşiki evin erkeği kaçmış... Ben gidiyorum. Merak etmeyin,» dedim.

Çektim kapıyı, koştum sokağa.

Aylı bir geceydi.

Şöyle bir gözattım; karanlık yol sanki sonsuza değin uzanıyordu.

Kaçmak için iyi bir geceydi yani...

Girdim karşiki apartımana, merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yedi numaraya varınca kapının yarı aralık olduğunu gördüm. Tıktıklayıp girdim içeriye.

Pencereden bağırان kadın bir sedirin üstüne uzanmıştı. Yanında iki kadın daha vardı.

Yaşlıca olanı,

«Kızım, kapıyı bacayı açık mı bıraktın? Nasıl kaçırdın adamı? Adam durup dururken kaçır mı? Acep birisi mi kışkırladı? Elbet vardır bir sebebi,» diyor, elindeki kolonya şişesinden sedirde sırtüstü yatmış, ağlayan kadının alınına ve saçaklarına kolonya serpiyordu.

Öbür kadın başka türlü konuşuyordu:

«Gelir belki kızım. Nereden biliyorsun kaçtığını. Adam, aylı gecede belki biraz yürümek istemiştir. Olamaz mı canım? Niçin aklına hemen en kötü olasılığı getiriyorsun?» diyordu.

Yatan kadın beni görünce doğruldu. Acı içindeydi, yüzü, gözleri, ağzının kenarı.

«Kaçtı. Erkeğim kaçtı. Biliyorum kaçtığını... Eşyalarını

almış. Ah, ne yapmalıyız?.. Nasıl bulabiliriz onu?» diye ağlıyordu.

O an yüreğim paralandı.

«Ben de aynı durumdayım. Benimki de kaçtı gitti,» diyecektim, diyemedim. Boğazıma bir şey düğümlendi. Gözlerimden yaş fışkırdı.

Ah, beni ne hallere düşürüyorsun, bak.

Her neyse...

Döndüm kadına.

«Belki çok geç olmadan yakalayabiliriz onu. Üzmeyin kendinizi... Kimisi birkaç gün sonra kendiliğinden dönüyor-muş,» dedim.

Yaşlı, başörtülü kadın,

«Yok anam, yok. Nikâhsız adamın kolay döndüğünü ben hiç duymadım,» dedi.

Kadın bunu duyunca hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Gittim yanına, kolunu tuttum.

«Dur kardeşim,» dedim. «Dur, harabetme kendini. Olay nedir bir anlatabilir misin? Ne oldu, ne zaman kaçtı bu adam? Aranız bozuk muydu, bir başkası mı var? Hem nereye kaçtı, nereye gider bu adam gecenin bu saatinde?»

Kadın kendini toplamaya çalışıyordu.

«Ben uyurken gitmiş. Evi terketmiş,» dedi.

«Arabası var mıydı?»

«Yoktu. Yaya kaçmış.»

Yaşlı kadın,

«Not filân bırakmış mı? Şuraları bir arayalım. Dur kızım, koyverme kendini,» diyerek içeriye gitti.

Bir süre sonra elinde ufak bir kâğıt parçası ile döndü.

«Yastığın kenarında buldum bunu,» diyerek bana uzattı.

Aldım kâğıdı, okudum.

Eğri bir yazı ile adam şöyle yazmıştı.

f52> «Elveda Ferhunde. Gidiyorum. Özgürlüğüme doğ-

ru koşuyorum. İşte bu kadar...»

Hüseyin.

Notu masanın üstüne bırakıp kadına döndüm.

«Kardeşim nasıl kaçabilir bir adam böyle?.. İşi gücü yok muydu? Sevmiyor muydu seni? Yoksa kavga mı ettiniz?.. Bir anlat da, belki iş açığa kavuşur,» dedim.

Kadın doğruldu.

«Şuradan bir sigara verin,» dedi.

Kutudan bir sigara verdik. Yaktı.

«Seviyordu. Hem de deli gibi seviyordu. Ama nikâhsız yaşıyorduk. Araya girenler oldu son zamanlarda. Doldurdular Hüseyin'i. Temiz, Anadolu erkeği. Bir süredir hareketlerinde bir tuhaflık, davranışlarında çok az bir uzaklık sezer gibi olmuştum. Akrabalarına sık gidip gelmeye başlamıştı. Ama aklıma hiç kötü bir şey gelmedi, allah sizi inandırсын. Pişirdiğimi yiyor, ama kaç zamandır 'çok yorgunum' deyip bana elini sürmüyordu. Bir şey geçiriyor sandım. Hiçbir şey söylemedim.

«Et tırnaktan ayrılır mı? Öyleydik işte! Ah kaçtı gitti. Ben nasıl dayanacağım bu acıya!» dedi, yeniden ağlamaya başladı.

Yaşlı kadın,

«Adama büyü filân yapmış olmasınlar... Sana bir süredir hiç elini sürmemesi ilginç değil mi kızım? Hiç aklına gelmedi mi? Bak, soğukluk girmiş aranız. Ne diye bu zamana kadar durdun, bir şey yapmadın?» dedi.

Kadın çırpınıyordu.

«Durun!» dedim. «Ben bazı şeyleri öğrenmek istiyorum. Hüseyin bey severdi sizi, değil mi?»

Kadın,

«Hem de nasıl,» dedi.

«Başka birisi var mıydı?»

«Kimse yoktu,» dedi kadın. «Olsa bilirdim. Hüseyin öyle bir adam değildi. Temizdi.»

Tıkanacak gibi oluyordu. Zor konuşuyordu.

Hey tanrım, karşımda kendimi gölür gibi oluyordum; bu gece gene daraldım; fena oluyorum ama, metin olmam gerek. Kadına yardım edeceğim.

«Nereye gitmiş olabilir? Aklınıza ilk neresi geliyor?» diye sordum.

Kadın bir an düşündü.

«Aydınlıdır. Aydın'a gitmiş olabilir,» dedi.

«Bir fotoğrafı var mı?»

«İşte. Büfenin içinde, gümüş çerçevedeki...»

Kadın çerçeveli fotoğrafı alıp bana uzattı.

«Alabilir miyim bu resmi? Gidip onu bulacağım,» dedim.

«Alın... Alın,» dedi kadın.

Kara kaşlı, bıyıklı adamın resmine bir bakıp onu cebime koydum.

Çıktım evden dışarıya, köşeden bir taksi çevirdim.

«Çek otobüs terminaline,» dedim.

Az sonra taksiden inmiş, terminalin karmaşasının içine girmiştim.

... Nasıl canla başla koşuyorum bu işe, biliyor musun sevdiğim. Sanki bu adamı bulsam, seni bulmuş gibi olacağım. Acımı biraz olsun dağıtıyor bu arayış...

Aydın Turizm otobüslerinin bilet gişesine sokuldum. Orada oturan; tutkudan, aşktan ve her türlü sevdadan uzak bakışlı, soluk benizli, dalgın adama sordum:

«Acaba şu fotoğrafta görünen bay sizden az önce bilet aldı mı?»

Adam fotoğrafı eline alıp inceledi.

«Sanki gördüm bu adamı,» dedi. «12.30 otobüsüne bir bilet aldı gibi hatırlıyorum. Ama bilemem. Erkekler birbirine çok benziyor...» diye ekledi.

Eu müthiş söz sarsmıştı beni. Ama o, hiçbir şeyin farkında değildi. Saatime gözattım. 12.25'ti. Ok gibi fırladım

‘oradan, Aydın Turizm’in 12.30 arabasını aramaya başladım.

(... Ah sen yok musun? Sen bana neler yaptırıyorsun. Deli olmamak için nelerle uğraşıyorum, bak.)

Kalkmak üzere olan otobüsün içine kendimi attım, yüreğim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor; kanter içindeyim, ayakkabılarımın topuğu gitti. Bindim otobüse, gözetiyorum yolculara.

Birden gördüm onu.

Fotoğraftaki adamı.

Arkadan üçüncü sıradaki koltukta, cam kenarında oturuyordu. Efkârlı bir yüzü vardı, bir sigara yakmıştı. Dalgın dalgın dışarıyı seyreliyordu.

Muavini iteleyip onun yanına ulaşmaya çalıştım.

Yahu seni bulmuş gibiyim. O an, ağlamak istedim sevinçten, otobüsün içinde, dudaklarımı kemirdim; tuttum kendimi.

Otobüs bir manevra yaptı; adamın yanındaki boş koltuğa külçe gibi düştüm.

Artık elimin altında.

Yakaladım onu.

İçimden:

«Aydınlı Hüseyin. İşte yanımdasın. Sen bu gece bir evden, bir kadının koynundan, bir yaşamdan fırlayıp kaçtın.

«Ama ben buldum seni.

«Niçin kaçtın acaba?

«Şunu bir öğrenebilsem,» diyorum.

Muavin bana bir bilet kesti.

«Bay yanına bayan oturtmayız,» diye mırıncırın etti. Ben razı olunca boşverdi; gitti arkaya.

Bir şişe su istedim.

Otobüsün ışıkları sönmüştü. Yıldızlı bir gecenin içinde yol alıyorduk.

Yanımdaki adam uyumuyordu. Sabit bakışlarla karanlığa, geçtiğimiz yollara, helki yıldızlara bakıyordu.

Bir ara, usulca,

«Niçin terkettin onu?» diye fısıldadım. Ama bunu öyle bir ustalıkla yaptım ki, adam kendi kafasındaki bir soru sandı bunu.

Usulca, uykuda gibi yanıtladı:

«Bilmiyorum. Sıkıldım. Hep ben sevdim onu. Onun beni yeterince sevdiğinden emin değilim... Hep ben verdim, o aldı...»

Aynı fısıltı ile devam ettim:

«Nasıl sevmez seni... Deli gibi seviyor. Perişan oldu gittiğini anlayınca. Aklından zorun mu var? Hâlâ anlayamadın mı seni nasıl sevdiğini?»

Adam karanlıktan gözlerini ayırmadan yanıtladı beni:

«‘Seni seviyorum’, demek yeterli değil. Göstermedi sevgisini hiç... Ne bileyim, belki ben onun için o denli önemli değilim.»

Fısıldadım:

«Hem de çok önemlisin... Belki de hiçbir zaman anlayamayacağın kadar önemlisin. Neden kaçıyorsun sen? Doğruyu söyle. Ondan mı, kendinden mi? Etki altında kalmış olma.»

«Hayır. Kendim verdim kararımı. Kimse etkilemedi.»

«Dönecek misin?»

«Bilmiyorum.»

«Çok acı çekiyor...»

Adam suskundu.

Bir süre dışarıda koşan karanlığı izledik.

«Saçmalama... Dön ona. Sevgi böyle bitmez.»

«Bilmiyorum. Kıymetimi bilseydi...»

Yıldızlar sanki daha çoğalmıştı. Otobüs havalanmış, manyolunun içinde gidiyor gibiydi.

Gevşemiştim.

Uykum gelmişti.

Başım önüme düşmüş; dalıp gitmişim.

Uyandığımda tanyeri ağarıyordu. Otobüsün içi yarı aydınlıktı.

Birden farkettim, yanımdaki adam gitmiş! Camın kenarındaki yeri boştu.

Şaşkındım. Kaçırmıştım onu elimden.

Ne zaman, nereye gitmiş olabilirdi?

Camdan bakıyorum, nerelerden geçiyoruz, anlamaya çalışıyorum. Ege bölgesi çoktan başlamış dışarıda... Ağaçlardan, mor gölgeli sabah tepelerinden, zeytin ağaçlarından anlaşılıyor.

«Uyandın mı?» dedi bir ses yanıbaşımın.

Baktım:

Sendin. Sen!

Adamın boşalan koltuğunda, bir köşede sen oturuyordun! Gene ufacıktın. Ama oradaydın. Gelmiştin işte!

Gelmiştin.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Utanmadım, ağladım.

Sonra seni koltuğun köşesinden alıp, usulca ceketimin içine sakladım.

«Aydın'a yaklaşıyoruz,» dedin sen.

«Çok az kaldı. Heyecanlıyım!»

Bir süre dışarıyı izledim.

Sen coşku içindesin. Birşeyler anlatıp duruyorsun... Aydın Sigorta'daki yıllarını, kentin girişindeki eski bekâr evini; o zamanlar duyduğun yalnızlığı...

Otobüs havalanmıştı. Sabah ışığında tarlaların, ekilmiş toprakların, zeytin ağaçlarının üstünden uçuyorduk. Anacade şimdi altımızdaydı. Yolun ortasındaki renkli çiçek kümelerini görüyordum. İki yanı doktor tabelâları ile dolu olan sokak henüz uyuyordu.

Otobüs şimdi biraz daha yükselmişti. Aydın Tekstil'in oradan geçtik.

Yaşlı bir börekçi, aşağıda camlı arabasını sürüyordu.

«Şu an çok mutluyum,» dedim sana. «Geçtiğimiz son bir aydır yaşamımın en mutsuz anlarını yaşadım. Bazen sabahları daha iyi oluyordum; ama geceleri ve hafta sonları korkunçtu.

«Her sabah yüreğimin tam üstüne, bir asker heykeli, granitten dev postalı ile basmış gibi uyanıyordum. Asker ayağını bir türlü kaldırmıyordu yüreğimden. Bu garip ağırlık, yoğun boğuntu ile günü geçirmeye uğraşıyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum.

«Bu belki de dünyanın en korkunç şeyiydi. Yıllar önce, hastane yatağına mihlanıp yattığım günlerden de kötüydü,» dedim. «Ama şu an o denli mutluyum ki! Bak, otobüs Aydın'ın üstünde tur atıyor. İşte o çok sevdiğim leylak ağacına benzeyen, pembe çiçekli ağaçlar görünüyor aşağıda...»

Cebimden avuç avuç, sarı mavi ve uçuk renkli konfetiler çıkartıp otobüsün camından aşağıya atıyorum. Hepsinin üstünde: «Bugün çok mutluyum!» yazıyor... Rengârenk konfetiler kentin üstüne, seninle gezdiğimiz sokaklara yayılıyor.

Gece bitmişti.

Yatağımda doğrudum.

«Ne olur bugün iyi bir şey olsun,» dedim kendi kendime.

«Ne olur acı çekmeyeyim bugün. Ne olur...»

Üstüme nefti kadife sabahlığımı geçirip, helâya gittim.

13 Aralık 1988
Ankara

PAZARTESİ GECESİ DÜŞÜ

O geceden sonra karşiki eve dadandım. Her gün, kahveye gider gibi o kadının ve evde her zaman bulunan iki yaşlı arkadaşının yanında tüm günlerimi geçirmeye başladım.

O evden gerçekten kaçmış olan bir erkek var mıydı; o geceyarısı, adının sonradan Ferhunde olduğunu öğrendiğim o acı içinde haykıran kadının erkeği, Aydınlı Hüseyin diye birisi sahiden kaçmış mıydı? Tüm bunlar gerçekten olmuş olaylar mıydı, yoksa hepsi, o gece yatmadan önce yarısını kırıp yuttuğum yatıştırıcının beynimde oynadığı oyunlar mıydı?

Bence, bunların üstünde burada durmaya hiç değmez.

Çünkü ben, sarı saçlı Ferhunde ile ilgili pek çok başka şey öğreniyordum gün geçtikçe ve bu yeni bilgiler beni şaşırtıyor; Ferhunde'nin yanında oturmak, uzun saatleri o çok sıradan döşenmiş oturma odasında geçirmek bana değişik dünyaların kapısını açıyordu.

Bir geceyarısı, gerçeğin yada bir düşün içinde umutsuz haykırışlarını duyduğum bu kadında beni çeken ne vardı?

O eve girip çıkarken onun bir askerle ilişkisi olduğunu öğrenmiştim.

Ferhunde'nin evinde her zaman hâzır ve nâzır olan o iki yaşlı kadın, sanki iki akıl hocasıydılar, gerektiğinde bana da akıl veriyorlardı. Gizimi açmıştım onlara; geçirdiğim üzüntüyü, mutlu geçirdiğim üçbuçuk yılı, sevdiğimin yitip gi-dişindeki koyu esrar perdesini onlarla tartışır dururdum.

«Bu senin işinde bir gariplik var. Karanlık olan bir nokta var. Bilmediğimiz bir şey,» der, çay servisini yaparlardı. Biz pencerenin yanında çaylarımızı içerken, Ferhunde içeride aynanın önünde giyinir hazırlanır; dudaklarına alımlı, ko-

yu renk bir ruj sürer, sevgilisi askerin gelmesini beklerdi.

Kimdi bu asker, biliyor musunuz? Hani anlatmıştım; «Bazı sabahlar yüreğimin üstüne granitten bir askerin postası ile bastığını duyumsarım, asker tüm gün ayağını kaldırmaz yüreğimin üstünden,» demiştim, işte, inanır mısınız, bu o asker'di. Onu, görür görmez tanımıştım. Bir havacı astsubaydı bu. Çok yakışıklı sayılırdı. Nereden bulmuştu onu Ferhunde, hiç bilmiyordum; zaten çok az konuşan biriydi bu havacı.

Bu evin insanlarından biri de onyediyi yaşında, yeniyetme bir gençti. Yaşlı kadınlardan birinin yakın akrabasıydı; çocukken mandalinayı çekirdekleri ile yediği için, başına dünyanın en garip işi gelmişti. Bu gencin burnundan ve kulaklarından dışarıya mandalina filizleri sarkıyordu. Hoş kokardı bu yapraklar; arada usulca elimi sürerdim onlara; «Gıdıklanıyor musun?» diye de sorardım oğlana.

İşte bu evin içinde, bu değişik insanların arasında, tüm sıkıntılarımı bir süre için de olsa unutmayı başarıyordum.

Bu evde değişik köşeler, ilgimi çeken yerler vardı. İki yaşlı kadın ve Ferhunde bana bu gizli yerleri yavaş yavaş gösteriyorlardı.

Bambaşka bir televizyon vardı içerideki odada. Üstünde 'gidenler geri gelir'yazıyordu.

Bu yazı beni heyecanlandırmış, bir yandan da perişan etmişti.

Siyah beyaz bir televizyondur bu... Düğmeleri ile biraz oynayınca, hiç bilmediğimiz değişik kanallardan görüntüler veriyor, sanki değişik bir fotoğraf albümü işlevini görüyordu.

Bir gün, bu değişik televizyonun düğmeleri ile oynayıp seni ararken, ortaokuldaki sevgilim Edis'i karşımda bulmuştum! Selanikli Edis... Amma hava atardı bana, oysa çirkin, kavruk bir çocuktur.

«Vay Edis, demek sen buradasın!» dedim.

«Giden geri gelir,» dedi Enis.

«Gele gele sen mi geldin?» dedim içimden.

İşadamı olmuş, birşeyler anlatıp duruyor. İstanbul sosyetesindenmiş, Boğaz'da evi varmış.

Ferhunde ile asker, yatak odasından çıkmışlardı o sırada. İki yaşlı kadın bizlere orta şekerli kahveler yapıp, çin fincanlarının içinde getirmişlerdi. Ben her gün fal kapatıyordum. Edis, gözünü Ferhunde'den alamıyordu, tutulmuş gibiydi. Asker azıcık bozulmaya başlamıştı.

Başörtülü yaşlı kadın, kapattığım fincanı açtı. Şöyle bir çevirip, telvelere gözattı:

«Aman evladım, üzülme artık! Bak, seninki çıkmış... Bak, bak, işte burada. Görebiliyor musun?» dedi.

Koştum gittim yanına, omuzunun üstünden baktım fincanın içine, gördüm seni!

«İşte orada... Gelmiş, gelmiş!» dedi yaşlı kadın.

Fincanın içinden fırlayıp çıktın. (Bayılıyorum senin bu tezcanlılığına. Başkası olsa, kolay kolay çıkamaz fincanın içinden!)

Ama rengin kapkara, koyu bir kahve telvesi renginde-sin!

«A... a... arap delikanlısı!» diye bağıldılar.

Sen ses etmedin. Ben hem şaşırılmış, hem sinirlenmiş-tim.

«Arap filân değildir. Üstündekiler telve,» dedim.

«Telve melve. Brezilyalı gibi bu seninki,» dedi Ferhunde.

Gelmiştin ya, arap marap, boşverdim. Uçuyordum sevinçten!

Kulaklarından ve burnundan mandalina filizleri sarkan yeniyetme o sırada eve gelmişti. Sen onu görünce gülmeye başladın.

Sedirde yanyana oturuyoruz, elini tutuyorum; avuçlarının içi pembe..»

Edis orada kaldı.

Kimsenin ona baktığı yok.

Bir süre sonra, siyah beyaz televizyonun içine girip, eski Nişantaşı'nın ara sokaklarında, çocukluğumuzun geçtiği yerlerde kayboldu gitti.

Yeniyetme, üst kat penceresinden, dürbünle kenti, sokakları tarıyordu her gün.

İşte o an bağırdı:

«Adam dönüyor!»

«Adam dönüyor! Ferhunde abla; Hüseyin abi koşarak geliyor; üst caddenin başında!»

Hepimiz şaşırmıştık.

Ferhunde, askerin kulağına birşeyler söyledi. Asker bozulmuştu.

«Hiçbir yere gitmem. Gelirse gelsin,» dedi.

Yeniyetme, sıtma görmemiş sesi ile bağıırıyordu:

«Geliyor! Yaklaştı. Çok yaklaştı. Yüzünü seçebiliyorum. Mutlu sokağına saptı. Dönüyoor! Hüseyin abi eve dönüyor!»

İki yaşlı kadın ortalığa çekidüzen veriyorlar; sedirin üstündeki yastıkları kabartıp, kül tablalarını döküyorlardı.

Asker kapıyı çarpıp gitti. Senle ben sedirin üstünde elele oturuyorduk.

Ferhunde,

«Heyecandan ölebilirim. Hüseyin dönüyor,» dedi.

Sedirin üstüne oturdu. Kolonya şişesini alıp, şaşaklarına biraz kolonya sürdü.

Yeniyetme, yukarıdan inmiş, kapının önüne çıkmıştı.

«Şimdi yolun başında görünecek Hüseyin ağabey!» dedi.

O an gözüm odanın köşesindeki bazı karaltılara takıldı. Simsiyah bir yılan kıvrıla kıvrıla bize doğru geliyordu; ellerinde silahlar birtakım yüzü maskeli kapkara giysili kişiler sessizce çevremizi kuşatıyordu.

«Bunlar da kim?» diye bir çığlık attım.

Yaşlı kadın,

«Ah, falında çıkan düşmanların ve yılan. Fincanı yıkamayı unuttuk, çıktılar işte,» dedi.

«Kaçalım,» dedim. Senin elinden tuttum, açık kapıdan dışarıya fırladık. Biz tam çıkarken, Aydın Hüseyn nefes nefese eve dönmüştü. Kapıdan içeriye girdi; oturma odasını bir adımda aşp, Ferhunde'nin yanına yıkılır gibi oturdu. Kendini ona yapıştırdı.

«Adam döndü! Adam döndü!» diye bağışıyordu komşular.

Siyah beyaz televizyonun içinden eski bir saz heyeti çıkmış, odanın her köşesinde insanın içini bir tuhaf eden saz eserleri çalmaya başlamışlardı.

Aydın Hüseyn'in eline rakı bardağı verilmişti, ucu sivri pabucu ile usul usul tempo tutuyordu.

Senin elinden tutmuştum. Evden çıkmıştık. Vargücümlü koşuyorduk.

Birden uzaktan New York göründü! Manhattan, gökdenlerin insanı ilk bakışta ürküten çizgisi gözlerimizin önüne serilmişti.

Sen şaşırmıştın.

72. caddeye daldık.

Afişmiş New York, biz geçerken yırtıldı; Cebeci'nin arka sokaklarına çıktık. Boşverdim.

Vargücümlü bağıyorum:

«İşte seninle New York'tayım!

«İşte seninle Cebeci'deyim!

«Ama seninleyim!

«Yeni yıl geliyor... Her yan ışık içinde... Yanımdasın. Artık ölsem de gam yemem!»

Koşarken kulağına fısıldıyorum:

«El sözüne bakıp beni bırakıp gittin. Doldurdular seni... ama bak, bu satırlarda hep beraberiz. Burada kimse ayıramaz bizi... İlerde üzüldüğünde bu satırları oku!

«Şu sayfaların üstünde bizi kimse ayıramaz... Sonsuza

değın birlikteyiz!»

Bunları bağırıyordum sana... Bir yandan da koşup duruyoruz.

... Uyanmayacağım!

Uyanmayacağım!

Kim ne yapsa uyanmayacağım işte!

Pazartesi Düşü'nün içindeyiz.

Birlikteyiz!

Uyanmayacağım.

«Beni uyandırmayın, böyle daha iyiyim!» diye bağıırıyorum.

15 Aralık 1988
Ankara

ANILARI PAYLAŞMAK

Güneşli, sessiz bir pazar sabahı erkenden uyandım. Giyinip çıktım evden; yolda düşünüyorum. Şu sıralar belki geceleri daha mutluyum. Uyurken iyiyim, düşlerimde her şey belirli bir mantık çizgisinde geliyor hiç olmazsa. Uyandığımda yaşamım, önümde geçirmeye zorunlu olduğum gün o denli kolay değil.

Bunları düşününe düşününe Çankaya sırtlarına doğru yürüdüm. O çok sevdiğim kentin bittiği; aşağıdaki vadide gecekonduların başladığı yerde durdum biraz.

Sabahı dinliyorum.

Ardımda dev blok apartmanlar uyuyor, yollara parketmiş arabalar uyuyor henüz.

Öyle sessiz ki her yan; usulca bir taşın üstüne oturdum. Güneş yavaş yavaş karşıdan yükseliyordu.

Birden önümden koskocaman bir pastanenin uçarak, yandaki tepeye fırlatıldığını büyük bir hayretle gördüm.

Yanılmıyorsam, bu İzmir'deki Miş Miş Pastanesiydi; havada uçarken içindeki koltuklar ve sandalyeler birbirine çarparak devriliyordu. Garsonlar panik içinde pencerelerin kenarlarına tutunmuşlardı; gümüş rengi yuvarlak tepsiler yerlerde yuvarlanıyordu; camekânlı pasta dolabının içindeki cins cins pastalar; profitroller, eklerler, adisababalar, milföyler, taze peynirler ve sade boğaçalar, ayçörekleri ve peynirli pideler birbirine karışmıştı.

Pastane, güm! diye sol yanımdaki alçak tepenin üstüne kondu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, bu kez de sol yanımdaki tepeden sağ yanıma doğru bir ev odası fırlatılmıştı.

Odadaki karyola bir yana kaymıştı, perde kornişleri yere düşmüştü. Duvardaki bir harita ve birkaç resim sallanıp duruyorlardı. Perdeler rüzgârda uçuşuyor, camlar şangırdıyordu. Köşedeki bir kitaplıktan bazı kitaplar havaya fırlamışlardı.

Bunlardan bir tanesi ayağımın önüne düştü. Eğilip aldım, baktım; Stefan Zweig'in 'Bir Kadının Yirmidört Saati' idi bu...

Şaşırmıştım. Ayağa kalkmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Yanıbaşımda bir çıtırtı duydum. Dönüp baktım, bir çingene belirmişti; besbelli bir sabah insanıydı bu, aşağı mahallelerden gelmiş olmalıydı. O da dikkatle olanları izliyordu.

«Kardeşim, nedir bu? Ne oluyor böyle? Havada odalar, pastaneler uçuyor! Yoksa ben mi yanlış görüyorum?» diye sordum.

Çingene başını salladı.

«Doğru görüyorsun abla,» dedi. «Gerçekten havada pastaneler, odalar uçuşuyor! Şu iki ayrı tepenin üstünde iki âşık var, kavga edip ayrılmışlar. Yani ilişkiyi bitirmişler, senin anlayacağın. Şimdi anılarını paylaşıyorlar. Anladığım kadarı ile kim neyi istemezse, ötekine fırlatıp atıyor.»

Bana bakarak ekledi.

«Ayrılığın en zor yanı bu değil mi? Birlikte yaşananlar, biriken anılar, sevilen, sevdiren kentler...»

Çingenenin duyarlığına hayran olmuşum.

«Evet,» der gibi başımı salladım.

Sol yandan üç tane sarı telefon kulübesi fırlatılmıştı. Havada daireler çizerek uçup tepenin üstüne indiler. Kumbaranın birinden vadiye şakır şakır jetonlar döküldü.

«Bak, bak, gelene bak!» dedi yanıbaşımdayken çingene.

Şimdi upuzun, gölgeli, ağaçlıklı bir sokak, üstünde yürüyen insanları, iki yanındaki dükkânları, ve o an oradan geçmekte olan arabalarla birlikte önümüzden uçarak geçti. Dükkân sahipleri kapılarının önüne fırlamışlardı. Bir trafik polisi

denmesini yitirmiş; topaç gibi yolun orta yerinde yuvarlanıp duruyordu; arabalar acı fren sesleri çıkartarak durmaya çalışıyorlardı. Bir iki kişi, yolun kenarındaki atkestanesi ağaçlarına tutunmuşlardı.

Sokak, soldaki tepenin üstüne kayarak yerleşti.

Çingene,

«Eskiden yürüdükleri sokak olmalı bu...» diye mırıldandı.

«Otel'e bak!» diye bağırdım. «Ben biliyorum bu oteli! İzmır'de Konak Meydanındadır. Saatin tam karşısında...»

Ankara Palas Oteli dev bir kibrit kutusu gibi önümüzden uçup, gürültüyle tepeye oturdu. Resepsiyondakiler dışarıya fırlamışlardı. Anahtarlar dağılmıştı. Otelde kalmakta olan bir iki turist ve köylü, pencereleri açmış, bağıırıyorlardı.

Yanıbaşımdan ingene,

«Kaldıkları otel olmalı bu,» dedi.

Ona dikkatle bakıyorum. Paganini gibi kavruk bir adam. İyi bir gzlemciydi, anlamıştım.

«Bak bu müthiş işte!» dedim.

Önümüzden Eymir Gl, bir tabak gibi dümdüz ve berak; o en sevdiğim duru mavi rengine, çevresindeki tüm yolları, sazlıkları, gökyüzündeki küme küme beyaz bulutları, mangal başında piknik yapan insanları ile uçarak geçip öteki yana kondu.

«Pirzola kokusunu duydun mu?» diye sordu bana ingene.

«Duymaz olur muyum,» dedim. «Kekikli. Bak havada bir termos uçuyor! Gl sabah erkenden gezerlermiş demek.»

Bir sigara yakmıştım. Bir tane de ona uzattım. Teşekkür edip aldı.

Sigaralarımızı tüttürmeye başladık.

«Kalabalık bir cadde geliyor,» dedi ingene.

Baktım, bir gece zamanı, Bodrum'daki Cumhuriyet cadesiydi bu! Veli'nin barının oradaki kokoreççiden başlayıp, tam Azmak başına değin uzanıyordu. Cadde, daha doğrusu, kıvrımlı daracık yollar, önümüzden içi insan dolu, dev bir şeridin kayıp geçişi gibi geçiyordu. Akıllalmaz bir kalabalık vardı daracık sokaklarda. İnsanlar lokantalarda yemek yiyorlar, meyhanelerde içiyorlar, diskolarda dansediyorlardı. Azmak başındaki salaş kahvede kasketli erkekler iki kanadı açılmış televizyonun önüne kümelenmişler, bir türkücüyü izliyorlardı.

Gecenin geç bir zamanı olmalıydı. Barlar dolup taşıyordu. Hava sıcaktı anlaşılan. Herkes sokaktaydı, omuz omuza yürüyorlardı. Kalabalık çok yoğun olduğundan, sokağın içindekiler uçtuklarının pek farkında değildiler.

Kortan Restorandan bir iki kişi dışarıya çıkıp gökyüzüne baktılar yalnızca; bir de tepsideki lokmalar sokağa döküldü.

Köşedeki kitap sergisinin olduğu binada Zülfü'nün bandı çalıyordu.

Biz bu görüntüye bakarken, öteki yandan Bodrum kale-si fırlatılmıştı; havada bir yay çizerek tepeye saplandı. Tüm ışıkları söndü.

«Al sana! Kontak attı!» dedi çingene yanıbaşımдан.

Bir deniz parçası yüzümü yalayıp geçti.

«Turgutreis'teki plaj,» dedi çingene.

«Bakıyorum, sen iyi biliyorsun Bodrum'u,» dedim.

«Bilirim. Orada mısır satmıştım,» dedi, sigarasından bir nefes çekerek.

Havada yüzlerce mektup uçuşmaya başlamıştı; ardından birtakım kasetler, plaklar, tiyatro broşürleri, fotoğraflar ve kurumuş çiçek demetleri havai fişekler gibi havaya atıldı.

Şimdi de Bodrum'da, meydandaki Raşit'in Kahvesi fırlatılmıştı gökyüzüne doğru. Döne döne önümüzden geçerken, elinde bir tepsi dolusu adaçayı taşıyan Raşit'in şaşkın bakışla-

rı ile karşılaştım; çok yakınımızdan geçiyordu kahve, bir masa yüzümü sıyırıp geçti; Raşit'e göz kırptım. Ne olduğunu anlayamamış, dehşet içindeydi!

Camın içindeki limonata dökülmüştü, dondurma külâhları masaların üstüne dağılmıştı.

Bir cam tabla döne döne hızla bir göktaşı gibi bana doğru geliyordu. Kaçmaya uğraştım ya, kaçamadım. Alnımın orta yerinde korkunç bir acı duydum, sanki başımda dünya patladı! Her yan kapkaranlık oldu.

Gözlerimi açtığımda, Çankaya sırtlarında, vadinin ortasında, yerde yatıyordum. Bir süre gökyüzüne ve tek tük beyaz buluta baktım. Çingene gitmişti. Elimi alnıma götürdüm, yumurta büyüklüğünde bir şiş vardı orada, dokununca zonkluyordu.

Âşıkların anı paylaşması bitmiş olmalıydı. Çevre sessizdi. Her şey, bir pazar sabahı olması gerektiği gibiydi.

Oldum olası sevmem pazar günlerini.

Hep büyük yalnızlık duyarım.

Bir an çingencyi özledim.

Ne güzel yanımda çıtır çıtır konuşuyordu. Doğrudum yattığım yerden, her yanıml tutulmuş, üstümü başımı elimle temizledim.

Yürüye yürüye, yüksek blok apartmanların arasındaki yola saptım.

Bizim mahalleye vardığımda, karşıki evin camında Ferhunde'yi gördüm.

Seslendi bana:

«Gel bir sabah kahvesi içelim,» dedi.

«Pazar günü, Hüseyin bey'i rahatsız etmek istemem Ferhunde,» dedim.

«Gel, gel,» dedi. «Hüseyin içeride uyuyor. Koşmaktan yorulmuş, duymaz bizi, gel.»

Apartmana girip, 7 numaraya çıktım. Ferhunde güzel bir sabahlık giymişti, ayağında tüylü terlikleri vardı.

«Hüseyin aldı,» dedi, baktığımı görünce.

Kahvelerimizi içtik. Fincanımı kapattım. Soğuyunca, Ferhunde fincana bir gözattı.

«İşte seninki!» dedi.

Sen hop! diye fincanın içinden çıkıverdin. Gene telve rengindesin, koyu kahverengisin ama, ne zararı var. Geldin ya!

Baktın bana,

«Alnına ne oldu?» diye merakla sordun.

«Raşit'in kahvesinden uçan bir tabla çarptı» dedim.

Hiçbir şey anlamadın. Şaşkın şaşkın bakıyorsun bana. Ben de anlayasın diye söylemiyorum ki. Öyle işte.

«Hadi biz gidelim,» dedim.

İkimiz elele kalktık. İndik merdivenlerden, çıktık sokağa.

Heyecanla,

«Karşıya bak!» diye bağırdım. «Vay canına! Miami Beach burası... California!... Şu akılalmaz güzelliğe bak! Hep sana anlatırdım ya...»

Miami Beach'i, sonsuz beyaz kumsalı, Pasifiğin dalgalarını yırtarak geçtik.

Kurtuluş Parkı'nın oradaki İtfaiye Meydanı'na çıkmıştık.

«Afişmiş,» dedin.

«Biliyordum afiş olduğunu... Boşver,» dedim. «Hepsi afiş. Böyle iyi şeyler gerçek olmuyor.»

Elim senin elinde, telve adamım benim. Avucunun sıcaklığını duyuyorum. Bu bana yetiyor.

Bir yağmur yağsa, akıp gidersin.

İşte bu düşünceye dayanamıyorum.

Şu an ne bekliyorum ki gelecek günlerden?

Bilmiyorum.

Garibin tekiyim.

Pazar sabahı sanki bana biraz gülümsüyor. İşte böylece

yollarda yürüyüp duruyorum.

... Senin artık gelmeyeceğini bana bir deniz kıyısı söyleyecek, biliyorum. Bir gece, yattığım yerden, o çok sevdiğim Fethiye, Ölüdeniz'e çıkarken soluğumuzu kesen, o camgöbeği dalgalar kulağıma gelip, bana fısıldayacaklar. Bir süre konuşacağım dalgalarla. O bembeyaz kumsalla, tek tük güneş şemsiyesi ile...

Onlar bana yavaş yavaş her şeyi anlatmaya çalışacaklar.

Denizin beyaz köpüklü dalgaları ile uzun uzun konuşacağım. Mahzun olacağım. Arkamı dönüp, uyuyor taklidi yapacağım.

Dalgalar, kumsal, kızgın güneş, kaldığımız motel, çamaşırlarımızı astığımız ip ve şemsiyeler; bir süre daha yanımda kalacaklar.

Deniz, bana,

«Her şey geçer. Her şey biter. Sen bunu biliyorsun ama... Niçin bu kadar üzülüyorsun?» diyecek.

Sesimi çıkartmayacağım.

Gözlerimi sımsıkı yumacağım.

Safsın, tertemizsin, çocuk gibisin, yaşamamışlığın var, ama bunları onlara anlatmayacağım.

O kumsalları, seninle yemek yediğimiz salaş restoranı, Kıdrak'ta yıllar önce, bir köylü tarafından av tüfeği ile öldürülen Avusturya Büyükelçisinin karısını ve kızını, idam edilen köylüyü, minibüsle Fethiye'ye inişimizi, Mudo'da camgöbeği renkli pantolonlar deneyişimizi, Orfeo adlı geminin limana yanaşmasını, saçlarımı yaptırdığım berberi ve otobüs terminalini hep düşüneceğim.

Uykunun yumuşacık eli, usulca yüzümde, gözlerimde dolaşacak.

... Garip bir biçimde mutluyum şu an. Çünkü düşler evine doğru koşuyorum.

17 Aralık 1988
Ankara

HÜCRE MÜHENDİSİ

Gece zamanı. Yalnız başımayım. Kendi kendime Rüya Sokağı'na gittim. Oralarda yürüyorum. İn cin yok sokaklarda, uzaklardan bir bahçeden bir köpek havlayıp duruyor. İçim ürperiyor.

Sen gittiğinden bu yana hep yalnızım aslında. Sen yoksun yanımda, hiç kimse yok. Bazen şöyle, çevreme bir gözetayım, birilerine bakayım, diyorum; acı doluyor içim. Alıştığım, sevdiğim, seninle dolu görüntüleri, anıları unutmamışım henüz. Çok bir şey anlamadan çektiğim garip bir acının içinde, günleri geçirmeye uğraşıyorum. Bir öfke, bir kızgınlık gelse içime. Bir kızmaya başlasam sana. Biraz nefret edebilsem. Ama hiç kızmıyorum, içim sevgi dolu. Sen sanki ölmüşsün gibi...

Ne tuhaf değil mi?

Sanki ölmüşsün gibi...

Böylesine bir yitip gidişi başka türlü yorumlayamıyorum.

Kafamın içi bunca karmakarışık düşüncelerle dolu, Rüya Sokağı'na yürüyorum; yeniden mutlu olmak istiyorum.

Mutlu olmak istiyorum!

Bu acı ile geceleri geçirmek zor...

Karşıdan bana doğru bir adamın geldiğini gördüm.

Adam yanıma gelince durdu.. Sigara isteyecek sandım. Cebimdeki paketi yokladım. O sesini çıkartmadan dikkatle bakıyordu bana.

Ben de onu süzüyorum. Değişik, iyi giyimli bir adam bu. Gecenin içinden çıkmış gibi değil.

«Birini mi arıyordunuz?» diye sordu.

Dostça sormuştu bunu.

Yanıtladım:

«Evet. Yitirdiğim birini boşuboşuna arayıp duruyorum. Günlerce, haftalarca aradım onu. Ama nedense, onun gittiğine bir türlü inanamıyorum. Korkunç bir acı çekiyorum. Aslında olayın içyüzünü tam bilmiyorum. Karanlık, garip birtakım şeyler olmalı... O, böyle çekip gidecek bir adam değildi. Yada bana öyle geliyor. Gördüğünüz gibi umutsuz ve perişanım,» dedim.

Adam beni dikkatle dinliyordu.

«Demek gitti...»

«Evet.»

«Nedenini biliyor musunuz?»

«Tam olarak bilmiyorum.»

«Onu seviyorsunuz. Acı çekiyorsunuz.»

«Evet, hem de çok.»

«Onu geri getirebilir miyiz?»

«Bilmiyorum,» dedim umutsuzca. «Bir süredir hiçbir şey bilmiyorum. Beni düşünüp gelebilirdi. Bilir acı çektiğimi. Gelmedi. Aramadı. Garip değil mi?»

«Garip,» dedi adam. «Oldukça garip...»

Biraz düşündü.

«Belki size yardım edebilirim,» dedi.

«Nasıl?» diye sordum. «Nasıl?»

Adam ceketinin cebinden bir kart çıkartıp bana uzattı. Kartı aldım, sokak lambasının ölü ışığında okudum:

Nizami Öney

Hücre Mühendisi

Neomikrobioloji Uzmanı.

Şaşırmıştım.

«Hücre mühendisi misiniz?»

«Evet,» diye yanıtladı adam.

«Hani şu Sibirya'da gizli çalışmalar, araştırmalar yapan; deneylerde bulunan; bir mamut fosilini yaşayan birkaç kara-

ciğer hücresinden yenibaştan yaratmayı başaran hücre mühendislerinden misiniz?»

«Evet,» dedi adam. «Yani, neomikrobioloji uzmanıyım.»

Duyduklarıma inanamıyordum. Bakışlarımdan anladı.

«Ona ait bir şey var mı yanınızda? Bir tel saç... Bir tırnak parçası, bir tek kirpik bile olabilir,» dedi.

Düşünüyorum, ceplerimi yokluyorum; yanımda öyle bir şey var mı, diye. Yok.

«Evde, saç fırçamda saç telleri olacaktı,» dedimi. «Sabunun üstünde de bir tel saç kalmış. Gördüm. Gelin, size verebilirim onları.»

Bir taksiye atlayıp adamla birlikte eve geldik. Onu salona buyur ettim, gittim banyodan saç fırçasını buldum. Kara bir saç telini özenle seçtim, verdim ona.

«Bir iki saat yalnız başına çalışabileceğim bir oda var mı?» diye sordu o.

«Buyurun, içeride benim odamda çalışabilirsiniz,» dedim.

Adam odama girip kapıyı kapattı.

Salonun tüm ışıklarını yaktım. Televizyonu açtım. Sesini kısıtım, görüntülere bakıyorum, bir yandan da sepetteki dergileri karıştırıyorum.

Gözüm duvardaki saatte.

Neomikrobioloji uzmanı yarım saat sonra odanın kapısını araladı.

«Özür dilerim. Bir iki tel daha gerekiyor,» dedi.

«Tamam,» dedim. Banyoya gittim. Fırçadan üç tel daha bulup getirdim, verdim ona.

Yeniden kapıyı kapattı.

Ben televizyonun yanına döndüm. Uzman ne yapıyor içeride acaba, meraktan çatlayacağım.

Of be!

Neler çekiyorum. Oysa üçbuçuk yıl önce, sen peşimdey-

ken, ilkin farkına bile varmamıştım senin.

Neyse, acaba adam içerde ne yapıyor.?

Birden, kapalı odadan hafif, çok hafif bir çığlık duy-
dum. İnsan sesiydi bu. Tüylerim diken diken oldu.

Sonra her şey gene sessizleşti.

Duvardaki saatin düzenli tiktak sesi sanki beynimin için-
de yankılanıyordu. Yerimde duramaz olmuşum.

Bir süre sonra neomikrobioloji uzmanı kapıyı araladı.

«Ona giydirecek birşeyler istiyorum. Evde pantolonu,
gömleği var mı?» diye sordu.

«Ah,» dedim. «Hepsini giderken almış, götürmüş. Ama
şurada pijamaları olacaktı.»

Buldum onları, verdim uzmana.

O gene kapıyı kapattı.

İçerden alçak sesle birtakım konuşmalar duyuyordum.
Pek bir şey anlaşılmıyordu.

Bir ara,

«Tamam mı? Dediklerimi anladın mı?» diye sordu uz-
man.

«Anladım. Tamam,» dedi ses.

Kapı aralandı.

Uzmanın başı göründü.

«İş tamam,» dedi bana bakarak. «Sizinki içerde oturu-
yor. Ama ilkin sizinle konuşmam gerekiyor. Bazı şeyleri anla-
tacağım.»

Geldi salona, karşımdaki koltuğa oturdu. Televizyonu
kapattım.

«İçerde sizinki,» dedi. «Aynı onu son gördüğünüz gibi.
Huyu, suyu, fiziği, konuşması, saçı, başı, kaşı, gözü her şeyi
aynı.»

«Peki,» dedim, «ruhu, belleği?... Onlar da aynı mı? Ya-
ni birlikte yaşadıklarımızı anımsıyor mu? Bizi birlikte tutan,
beraber yaşadıklarımız, anılarımız ve gelecekle ilgili düşünce-
ler... Bunlar aynı mı?» diye sordum.

«Hayır, hayır,» dedi uzman. «Nasıl aynı olabilir? Onun belleği bomboş, anısı yok, geçmişi yok, şu kapıdan çıkar çıkmaz yaşama başlayacak... Onu bir saç telinden yenibaştan oluşturdum. Ama ruhu, kafasının içi, düşleri bambaşka, ya da henüz yok.»

«Peki,» dedim. «Tahsil durumu?»

«Tahsilsiz sayılır,» dedi adam. «Sizinki neydi?»

«Uzman doktordu. Hay Allah!» diye söylendim. «Neyse, belki böylesi daha iyi.»

Aklıma geldi:

«Dünyayı biliyor mu, peki? Yani yaşamla bağlantısı var mı?»

Uzman,

«Yepyeni bir insan bu içerideki. Şu anda dünyayı, yaşamı öğrenmeye başladı bile. Dokunulmamış, tertemiz. Her şeye açık. Zekâsı çok gelişmiş. Siz onu usul usul eğiteceksiniz. Tamam mı?» dedi.

Başımı salladım.

Uzman odanın kapısını açtı.

Mavi pijamaların içinde, dışarıya sen çıktın.

Müthiş bir şey bu.

Gözlerime inanamıyorum.

Sensin bu işte. Sensin.

İlgiyle bana bakıyordun.

Kibarca elimi sıktın.

Beni tanımadığımı anlamıştım.

Ama gene de içime, anlatamayacağım bir huzur, bir rahatlık gelmişti.

Yitirmemiştin seni.

İşte karşımdaydın. Etten, kemiktendin, eski halinleydin.

Bir iskemle çekip karşına oturdum.

«Sizin öteki eşinizi tanıyordum,» dedim. «Yani ikizinizi. Çok sevdiğim birisiydi. Onunla yaşamımın bir bölümünü geçirdim. O artık yok. Ama siz varsınız şimdi. Bana yardım

edecek misiniz?»

(Birden garip geldi bana böyle «sizli bizli» konuşmak. Her neyse.)

«Evet, edeceğim,» dedi o.

Elini tuttum, teşekkür ettim ona.

«İlkin ben bir koşu gidip, Gümüsoğlu pasajından giyecek bir şeyler alayım size,» dedim.

Biliyorum o pasajı. Seninle birlikte hep giderdik. Geç saatlere kadar açık oluyor.

Neomikrobioloji uzmanı Nizami bey,

«Bana müsaade. Ben de artık gideyim,» dedi.

Onu kapıya kadar geçirdim.

«Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,» dedim. «Bir mucizeyi gerçekleştirdiniz. Henüz sersemlemiş durumdayım. Olaya alışmalıyım.»

«Kartımda telefon numaram var. Gerekirse beni ararsınız,» diyerek asansöre binip gitti.

O, pijama ile oracıkta duruyordu; evin duvarlarına, kaptalara, resimlere bakıyordu.

«Senin adın Ali,» dedim.

Tekrarladı:

«Benim adım Ali.»

«Peki Ali, sen şimdi otur şuraya, şu resim albümlerine bir gözet. Ben hemen geliyorum.»

Koşarak çıktım evden. Bir taksiye atladım.

Kapanmamıştı Gümüsoğlu pasajı. Alt kata indim. İç çamaşırı, pabuç, çorap, pantolon, bir eşofman altı, gömlek, kazak ve mont aldım. Sardırdım hepsini. Kocaman bir paket oldu. Kucakladım paketi, geldim eve.

İçeri girdiğimde Ali albümlere bakıyordu. Heyecanlıydı.

«Ne güzel yerlere gitmişsiniz. Ne çok fotoğraf çekmişsiniz,» dedi.

«Evet,» dedim. «Birlikte her yeri gezmiştik. Hatta bir keresinde yirmi günlük bir tatil boyunca onaltı yere gitmiş-

ık. Ne güzeldi... Sen şimdi içerki odada şunları giy sırtına.»

Paketi alıp, yatak odasına girdi. On dakika sonra giyinip çıkmıştı.

«Aç mısın?» diye sordum.

«Evet. Biraz,» dedi.

«Gel, Annem Kebapçısı'na gidelim,» dedim.

Evden çıkıp, kebabçıya gittik. Saat geç olduğundan fazla kalabalık değildi.

Caddenin kenarındaki bir masaya oturduk. Ben ikimize de birer İskender söyledim. Ali çevreyi dikkatle izliyordu.

«Bazı geceler burada yemek yedik,» dedim ona. «Burada en son oturduğumuzda bana yeni tayin olduğu ilçedeki hastaneyi, oradaki koşulları, muayenehanesini, gelen hastaları anlatmıştı.»

Ali,

«Doktor muydu?» diye sordu.

«Evet, doktordu,» dedim. «Yıllarca zorluklarla savaşmıştı. Hiç yılmayan bir yüreği, ne güzel bir neşesi vardı. Çoşku dolu bir insandı. Sonsuz sevgisine günışığına alışır gibi alışmıştım. Sonra rahat etti. Çok para kazanmaya başladı.»

Ali bir an düşündü.

«Keşke ben de onun gibi konuşabilsem. Onun size anlattıklarını anlatsam da sıkılmasanız,» dedi.

«Yok,» dedim. «Sıkılmıyorum. Çok değişik duygular içindeyim... İzmir'i özledim. Onunla birlikte İzmir'de o kadar çok anım var ki... Söke'liydi. İzmir'de okumuş. Bana hiç bilmediğim köşelerini göstermişti İzmir'in... Yada ben onun gösterdiği köşeleri bambaşka gözlerle görmüştüm.»

Yemeğimizi yiyip hesabı ödedikten sonra yoldan bir araba çevirdik. Atladık içine. Garajlara indik.

Öyle, içimden geldiği gibi hareket ediyorum. Sanki yitirmiş olduğum özgürlük duygusunu yeniden bulmuş gibiyim. Bu yeni Ali'cik yanımda yürüdükçe; gece karanlığında kente, terminale, her şeye ilgi ile baktıkça, bir tuhaf oluyorum.

12.30 İzmir otobüsüne iki bilet alıp yerlerimize geçtik. Ali pencere kenarına oturdu, dışarıyı izliyor.

Birden içim daraldı. Göğsümde bir şey oynadı. Sutyenim patlayacak gibi oldu. Elimi göğsüme bastırdım. Oradaydın! Elimin altındaydın. Sutyenimin içinde... Sen gelmiştin! Gerçek olan sen!

Ali'ye farketirmeden ceketimin iki düğmesini açtım.

Kara gözlerin, aralıktan, öfke ve kıskançlıkla bakıyordu bana.

«Bu kim?» diye hırsla fısıldadın.

Saatime baktım. Otobüsün kalkmasına daha 7 dakika vardı.

Ali'ye,

«Ben şimdi geliyorum. Gazoz alacağım,» dedim.

İndim otobüsten. Karşıdaki umumi helâyâya girdim.

Avucumun içine zıpladın. Sinirlenmiştin. Neredeyse barbar bağıırıyordun!

«Kim o? O yanındaki kim? Nereden çıktı o adam?»

«Sonra anlatırım. Şimdi İzmir'e gidiyoruz,» dedim.

«Of, bıktım şu İzmir'den,» dedin, yarı şaka.

Seni sutyenimin içine sokup, otobüsteki yerime döndüm.

Gece ikiniz de uyutmadınız beni. Ali, geçtiğimiz yollarla ilgili sorular soruyor, sen ceketin arasından kızıp homurdanıyordun.

Ne yapacağımı bilemez bir halde İzmir'e indim. Doğru Ankara Palas Otel'i'ne gittik.

Resepsiyondaki çocuk beni tanıdı.

«Yanyana iki oda istiyoruz,» dedim.

Birinci katta, birbirine bitişik iki oda verdi çocuk bize.

Birinci odaya Ali'yi yerleştirdim.

«Sen burada biraz yat dinlen. Gece hiç uyumadın. Ben de bir saat uyuyacağım. Duş yaparım, sonra İzmir'i gezeriz birlikte,» dedim.

Kendi odama geçtim. Perdeleri çektim. Sen sutyenin içinden fırlamış, aynanın önünde masada bir aşağı bir yukarı volta atıyordun.

«Onu meydana çıkartmaya niçin gereksinim duydun? Hiçbir şey bilmiyor. Ben değilim ki o. Kendini boşuna aldatıyorsun!» diye bağıırıyordun.

«Ne yapayım, çaresizdim,» dedim. «Hiçbir çarem yoktu. Acı çekiyordum.»

Usul usul soyunuyordum.

Aynadan izliyordun beni.

Seni aynanın önünden alıp omzuma koydum. Yatağın üstüne uzandım. Çıplak gövdem üstünde yavaş yavaş yürüdün. Besbelli bir şeyler düşünüyordun.

Sonra yastığın yanına geldin. Gözlerimdeki yaşları usulca, ufak ellerinle sildin. Üstüme çarşafı çektim. Dalıp gitmişim.

Karmakarışık düşler gördüm. Kuşadası'nın üstündeki bembeyaz bir bulut denizinin içinde bata çıka yürüyorduk. Senin elinde bir şişe şampanya vardı. Yeni yıl partisini bulutun üstünde kptlayacağımızı anlamıştım.

Dizkapaklarıma değin, hafif buharlı, pamuk gibi bulutun içine gömülmüştüm; aşağıya düşeceğim diye azıcık korkuyordum. Uzakta kurulmuş uzun bir sofra gördüm. Açık büfeydi... Çevresinde Ufuktepelî Hoca, Medyum hanım, Ayten, Ferhunde, Aydınî Hüseyin, o evdeki iki yaşî kadın, Arif ve Necip toplanmışlardı.

Yaşî bir melek romatizmalı kanatlarını çırparak yeni yıl pastasını getirip sofranın ortasına koydu.

Sen bulutun bir köşesini hafifçe aralamıştın.

«Bak, aşağıda Kuşadası Sağlık Merkezi... Anımsıyor musun, sana anlatmıştım orayı. Seni tanımazdan yıllar önce bir öykünü orada okumuştum,» dedin.

Eğilip açtığın delikten bakıyordun. Deniz pırıl pırıldı. (Böyle anlarda yaşam müthiş oluyor, biliyor musun?)

«Bak, birlikte kaldığımız pansiyon! İşte şurada!» diye bağırdım.

Yaşlı melek yanımıza gelmişti.

«Aşağıya sarkmak yasak!» dedi.

Birden uyandım. Başımı çevirince bir de baktım, yanımdaki yatağa boylu boyunca uzanmış yatıyordun. Büyümüş-tün. Normal, her zamanki boyundaydın.

Şaşırdım, ne yapmalı şimdi?

Giyinip çıktık odadan. Yan odada Ali de hazırlanmıştı. Seni görünce şaşırdı kaldı.

Birbirinize bakıp duruyorsunuz. İkinizin ortasında çıktım otelden.

Sağımda sen varsın.

Solumda gene sen.

İzmir'in o güzelim keşmekeşine, Kemaraltı'nın içine daldık.

«Hiç yokken bir, sonra iki oldunuz. Mutlu olmalıyım,» dedim.

Şimdi biriniz çekip gitse bile öteki bırakmaz beni...»

«İkimiz de kalıyoruz seninle!» dediniz bir ağızdan.

Bir süre İzmir sokaklarında üçümüz birlikte yürüdük.

Sonunda bir telefon kulübesine girdim. Neomikrobioloji uzmanı Nizami Öney'in telefon numarasını çevirdim.

«Ağabey, sana ihtiyacım var. İzmir'deyim. Şu an ikisi de yanımda... Geline anlatırım... Kurbanın olayım, ilk otobüse atla gel. Ankara Palas Oteli'nde bekliyorum,» dedim.

«Tamam,» dedi o.

Akşam geç vakit, üçümüz otele döndüğümüzde, hücre mühendisi Nizami Öney gelmiş, lobide beni bekliyordu.

Yanımda iki Ali'yi birden görünce şaşırdı.

«Ağabey,» dedim. «Al, şu benim saçımdan iki tel!»

Koparıp telleri verdim ona. «Oda numaram 14. İlk kat-ta. İşte anahtar. Ne yapacağını biliyorsun.»

Saç tellerini aldı, başını sallayarak yukarıya çıktı.

Biz lobide oturduk.

Kırk dakika sonra Nizami bey aşıya indi. Yanında benim bir eşim vardı. Benim odadaki giysilerimi giymişti. Çok hoş, hafif bir makyaj yapmıştı. Parfümünden sürünmüştü. Saçlarını değişik taramıştı, dikkatimi çekti.

Yepyeni bir defter gibi, tertemiz, bomboş, yaşama, mutluluğa, her şeyi algılamaya hazır bir insandı işte!

Bir an sanki kıskandım onu.

Ali'ye döndüm.

«Artık berabersiniz onunla,» dedim. «Mutlu olun. İşte önünüzde koca kent İzmir... Yaşam süregeliyor dışarıda... Her şey sizin. İki kişisiniz... Yepyeni bir ilişki... Ne kırgınlık var, ne dargınlık... Ne araya zaman girmiş, ne de acı... Her şey ne kadar güzel!

«Alın, şu paralar size gerekebilir. Fotoğraf makinesini de alın. Belki faytona binersiniz... Şu çanta sende kalsın,» dedim.

Uysal uysal çantayı aldı. Ne kadar güzel iki insandılar.

Bunun farkında bile değildiler!

Onlara, çevrelerindeki binlerce tehlikeyi, mutluluklarını bozabilecek onca tuzağı anlatmak istedim bir an.

Sonra vazgeçtim.

Artık bazı şeylerin önlenmesinin imkânsız olduğunu anlamıştım.

Ali ile Nazlı elele tutuştular. Birlikte eski otelin yıllanmış kapısından dışarıya çıkıp kentin gece kalabalığının içinde kayboldular.

Onların ardından sevgiyle, karmakarışık duygularla bakıyordum.

Bizim yakalayıp da yitirdiğimizi yakalayabilecekler miydi acaba?

«Ne olur mutlu olsunlar,» dedim. «Her şey onların. Kullanmayı bilsinler. Ne çok mutlu olabilirler. Aynı bizim gibi.»

Ah, yoksa biraz kıskanıyor muydum onları?

Neomikrobioloji Uzmanı Nizami Öney de kendine bir oda tutmuştu otelde.

«Ben erken yatıp dinleneceğim,» dedi.

Anahtarını alıp basamaklarda dinlene dinlene merdivenlerden yukarıya çıktı. Birinci katın loşluğunda kayboldu.

Seninle yalnız kalmıştık.

Birbirimize bakıyorduk.

Bana gülümsüyordun.

Kulağına eğildim:

«Sen yoksun. Yoksun sevgilim. Gittin. Biliyorum. Ama işte gene seninle beraber olmayı yeğledim,» dedim.

Usulca başını salladın.

Odelden dışarıya çıktım.

Yalnızbaşımaydım.

Postanenin oralara, heykelin olduğu meydana doğru aylak aylak yürüdüm.

Önümden geçen bir dolmuşun içinde, düşümdeki yaşlı meleği görür gibi oldum. Ardına dayanmış, kanatlarını toplamış, evine gidiyordu besbelli...

Ama yanılmış olabilirim.

Gece lambalarının altında tek başına yürüyen bir gölgeyim ben.

23 Aralık 1988
Ankara

MUTLULUK KLİNİĞİ

Yaşadığım tüm bu şaşırtıcı olaylardan sonra, neomikrobioloji uzmanı Nizami Öney ile defalarca telefonla konuşmuştum. Onun başarmış olduğu o akılalmaz iş beni çok etkilemişti; için için bir hayranlık duyuyordum ona. Bu konuşmalarımızın sonunda, birlikte bir «Yardım Merkezi» kurmak fikri ikimizin de kafasında gelişmişti. Kuracağımız bu «Yardım Merkezi» kanalı ile yüzlerce, binlerce, sevdiği tarafından bırakılmış, terkedilmiş, kocası kaçmış, âşığı birdenbire yokolmuş, ortada kalmış kadına yardım edebilecektik.

Nizami bey, bu yardım karşılığında alacağımız sembolik ücretlerle çok modern bir klinik kurmayı amaçlıyordu.

Ön konuşmaları için ve uyum egzersizlerini uygulamada bir kadın olarak ona ben yardımcı olacaktım.

İlk iş olarak halkın okuduğu günlük gazetenin küçük ilânlar sayfasına şöyle bir ilân verdik.

«Gidenler geri geliyor!»

Sevgili kadınlar. Eğer sevdiğiniz erkek kaçtıysa, sizi terkettiyse üzülmeyin. Artık bunun çaresi var. Kaçak, en geç iki saat içinde elinize teslim edilir. Koyununuza girer. Aksi takdirde alınan ücreti geri veriyoruz.

Ayrıntılı bilgi ve başvuru için telefonumuz aşağıdadır.»

Bu iş için şimdilik, Selânik Caddesi'ndeki eski bir işhanının üçüncü katında kiralamış olduğumuz telefonlu, genişçe bir odayı kullanıyorduk. Odayı tahta bir bölme ile ikiye ayırmıştık. Koridordaki helâdan sızıp gelen belli belirsiz bir siddik kokusunu saymazsak, yerimiz hiç de fena değildi.

Gazetede ilânın çıktığı gün, telefon hiç durmaksızın çal-

dı.

Ben dıştaki bölmede oturup telefona bakıyor, başvuruda bulunan kadınlardan kaçan erkeğin kılı, saç teli, tırnağı, kirpiği gibi gerekli ayrıntıları getirmelerini istiyordum.

Bir iki gün içinde, düzenli bir kart sistemi kurmuştum. Başvuran kadına ilkin kaçan adamın tüm eşkâlini tarif ettiriyor, notlar tutuyordum.

Örneğin kartlarımdan birinin üstünde şöyle yazıyordu:

«... Avukat Hamza Kurt. Beş ay önce sevgilisi ile Adana'ya kaçmış. Bulunduğu yer belli değil. Karayağız, bıyıklı, boyu bir yetmişdokuz. Sigara içer, akşamcıdır. Kırkyedi yaşında. İçince eskârlanır, sol bacağına romatizma var. Fazla içince gastrit şikâyetleri de oluyor. Erkekliği kuvvetli. Sırtında, sol kürekte beni var. Anasız büyümüş.»

Kadından bilgileri aldıktan sonra adamın saç telini yada herhangi bir kılını istiyordum. Kadın kılı getirince makbuz karşılığı ücret fişini kesiyor, akşama gelmesini söylüyordum.

Kadın gittikten sonra, zarfın içindeki saç telini ya da kılı, içerideki bölmede ameliyat giysileri içinde bekleyen Nizami Öney'e veriyordum.

Ben o arada telefonu yanıtlayıp başvuruda bulunan kadınları bir sıraya koyarak, kısa «adam özetlerini» kartlara geçirirken, neomikrobioloji uzmanı Nizami bey, içeride kaçan adamları bir bir meydana çıkartıyordu.

Kaçığı almaya gelen kadına şöyle diyordum:

«Lütfen sizinkinin giysilerini hazır edin bayan. Birazdan çıkacak.»

Avukat Hamza Kurt, içerideki bölmeden, karısının evden getirmiş olduğu takım elbisesini giyip dışarıya çıktığında, karısı bir çığlık koparıp boynuna atılıyordu.

«Hamza! Hamzam benim! Geldin.»

Kadını geri çekip, hemen uyarıyordum:

«Bayan, böyle yapmayın. Şok geçirebilir. O şimdi hiçbir şeyi anımsamıyor. Yaşama sanki şu an başlıyor. Sakın aklı-

nızdan çıkarmayın bunu. Yavaş yavaş sizi tanıyacak. Her şeye alışacak. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Ama çalışamayabilir... Ona göre...

Kadın gözleri yaşlı, bağıırıyordu:

«Olsun, çalışmasın! Ben bakarım ona. Erkeğim benim... Canım... Her şeyi unuttuysa o sarışın şıfıntıyı da unutmuştur. Daha iyi...»

Kocasını taktığı gibi koluna, çıkıyordu odadan dışarıya.

Bir keresinde bir kasabın karısı, kocasının sakalının bir parçası ile gelmişti. Anlattığına göre kasap yaşlıydı, ama ayartmışlardı onu işte. İyi para kazanıyordu, tatlı dilliydi.

Notlarıma bakıyordum; işaret parmağı kopuk, altmış yaşlarında, evinde evhamlı ve sinirli mizaçlı, kır saçlı, Arnavut kökenli, evden çıkmış, gidiş o gidiş.

Nizami bey, içerideki bölmede kasabı bir saatte meydana çıkartıvermişti. Karısı ellerini öpüyor, heyecandan ne yapacağını bilemiyordu. Beyaz kasap önlüğü ile oracıkta duran adama sımsıkı sarıldı. Birden bağırdı:

«Feyyaz! Üstünden o et kokusu gitmiş. Mis gibi kokuyorsun!»

Sonunda kocasını aldı, gitti.

Ünümüz gün geçtikçe yayılıyordu. O üçüncü kattaki eski han odasından çıkmış, özel bir kliniğin bize ayrılan bölümünde çalışmaya başlamıştık.

Artık benim önümde bir bilgisayar vardı, tüm ayrıntıları onun belleğine geçiriyordum.

Nizami Öney, gizini kimselere kaptırmak istemediğinden hep yalnız çalışıyordu. Tekniğini geliştirmişti. Kimi zaman lazer ışını kullanıyor, kimi zaman da bir projeksiyon aygıtının yardımı ile eski fotoğraflardan yararlanarak, çok eskiden kaçıp gitmiş olan adamları da saptayıp meydana çıkartabiliyordu. Bunu tam olarak nasıl yaptığını bilemiyordum; fakat bir keresinde oniki yıl önce «Hac'a gidiyorum,» diye bavalur'u toplayıp evden kaçan bir adamı bir saat içinde karısı-

na teslim etmişti.

İşte o gün tuhaf olaylar oldu. Yaşlı kadın kocasının dışarıya çıkmasını heyecanla beklerken, kapı açıldı ve Nizami bey, kaçan hacı adayı ile dışarıya çıktı.

Kadın ilkin şaşırdı. Hiç yaşlanmamıştı kocası. Saçında bir tel beyaz yoktu. Aynı Nizami bey'e verdiği gençlik fotoğrafındaki gibiydi. Ama uysal uysal kapının eşiğinde duruyor, kadına bakıyordu.

Kadıncağыз:

«Namigâr! Hiç yaşlanmamışsın. Bak ben çöktüm. Yaşam beni nasıl yıprattı!» diyerek ağlamaya başladı.

Ben hemen kadını bir köşeye çektim.

«Böyle yapmayın bayan. İşte geri geldi. Nasıl olsa yaşlanacak. Öyle değil mi? Siz yaşlı, romatizmalı, kulağı ağır işiten, vesveseli bir adam mı istiyorsunuz kuzum allahaşkına. Alın, götürün Namigâr bey'i. On beş yıldır yolunu beklediniz; şimdi onu görünce ağlamaya başladınız. Yapmayın bayan, rica ederim yapmayın. Hem bakın, Namigâr bey de hüznünlendi.»

Kadın gözlerinin yaşını elinin tersi ile kuruladı.

«Gel Namigâr,» dedi. «Gel bey'im, taksi tutup eve gidelim.»

Birlikte çıktılar.

Kliniğin kapısında son model arabalar bekler olmuştu. Astragan kürklü, Dior marka güneş gözlüklü, Ted Lapidüs iskarpinli, platine saçlı, krokodil derisinden çantalı kadınlar müşterilerimizin çoğunluğunu oluşturunuyordu.

İşte bir sabah zamanı, önümdeki notlara gözatıyorum.

...«Bay Faruk Ciner. 57 yaşında. Fabrikatör. Bypass ameliyatı geçirmiş. Sağ ayağı düztaban. Cinsel yaşamı yok denecek kadar az. Paraya para demez, hovarda. Üç ay önce Büyükkada'daki köşkünden çıkıp akşam dönmemiş. Sekreteri ile İsviçre'de, Jelmoli mağazasının takı bölümünde görülmüş.»

Beyaz vizon kürklü eşi, nefis bir parfüm kokusunu odaya dalga dalga yayarak karşımda oturuyordu. Gözünde siyah gözlükleri vardı. Şoför, bay'ın giysilerini özel bir domuz derisi çanta ile getirmişti.

Üzüntüye pek alışık olmadığını anladığım karısı, tam bir sigara yakmıştı ki, kapı açıldı, Nizami Öney, Faruk bey ile odadan çıkıverdi!

Kadını o an görmeliydiniz! Çantasından mini mini dantelli bir mendil çıkartmış, gözlüğünün altından akan yaşları kurulamaya çalışıyordu.

Usluca konuşuyordum onunla:

«Hanımefendi. İşte eşiniz. Fakat unutmayın, her şeyi yavaş yavaş yapacaksınız. Hayır, yorgun değil... Yalnızca hiçbir şey anımsamıyor. Hiç anımsamayabilir de. Ama karşınızda işte o... Kendisi...»

«Evet... Evet,» diyordu karısı. Kocasına sarılıp çıkıyorlardı klinikten. Kapıda bekleyen spor Mercedes'e binip uzaklaşıyorlardı.

Notlarıma bakmaya devam ediyorum:

«... Nevres Verdim. Manifaturacı. Çocuksuz. Kazancı iyi. Duodenum ülseri çeker. Yaş dönemi bunalımı geçiriyor.

Bir sabah «dükkâna gidiyorum,» diye çıkmış evden, gidiş o gidiş.» «... Bay Hüdayi Cönk. İşadamı. Tüccar. Atletik yapılı, kürek çeker. Asabi migren ağrılarından şikâyetçi. Ava gider. Belirli bir iz yok vücudunda. Norveçli dadı ile kaçmış. Cinsel yaşam, işte öyle.»

«... Veysel İbar. 38 yaşında. Çoban. İyi kaval çalar. Tek göz doğuştan âmâ. Cinsel gücü çok kuvvetli. Çocukken evlendiği amcasızını bırakıp orta yaşlı bir kadınla, koyun sürüsünü de bırakıp yokolmuş. 'Büyü' şüphesi taşıyor karısı.»

Geceleri düşlerime gündüz karşılaştığım çeşit çeşit kadınlar ve onların birdenbire yan odadan çıkıveren kocaları, sevgilileri, âşıkları giriyordu.

Çok yoğun çalışıyorduk.

Genellikle günde üç vak'a kabul ediyordu Nizami Öney.

İlk vak'ayı sabah erken alırdık. Ondan sonrakini saat bir'den sonra... Uzman, öğlen yemeğini çok hafif geçiştirirdi.

«Bu işi yaparken uyanık olmalıyım. Yemek ağırlık verir. Ben böyle alışmışım, siz beni merak etmeyin,» derdi. Arada maden suyu içerdi.

Son vak'ayı ise saat 5'ten önce çıkartıp, günlük işi bitirmiş olurdu Nizami bey.

Ünümüz yayıldıkça, aldığımız ücret yükselmişti. İki bankada kasamız vardı; Nizami bey bazen Türk lirası yerine mark ya da dolar kabul ederdi. Kaçak çalışıyorduk ya, vergi defterimiz, her bir şeyimiz düzenliydi.

Nizami bey, «Bypass» ameliyatı adı altında yapıyordu odada yaptıklarını. Alan memnun, veren memnundu. Gereken kişileri görmüştük; ihbar yoktu, ölen yoktu, kimse bizi rahatsız etmiyordu.

Bir sabah bir futbolcunun sevgilisi geldi. Delikanlı zaten çok şımarıkmış, çapkınmış; kaçmış gitmiş...

Kadın yastığın üstünden bir iki saç telini zar zor toplayıp zarfa koyup getirmişti.

Nizami bey, öğlene doğru futbolcuyu meydana çıkartıverdi. Kadın deli gibi mutlu, getirdiği eşofmanı giyen sevgilisinin koluna girip gitti.

Yalnız sonradan bir karışıklık oldu. Hafta sonu kadın, televizyonda maç izlerken, naklen yayında futbolcuyu sahada oynarken görüyor. Bu çocuk da parlak bir oyuncu, o an bir gol atıyor. Televizyon yavaş çekimle gol'ü bir kez daha gösteriyor. Bu arada, kadının ki de yanında, koltukta oturuyor.

Kadın fenalık geçirmiş. Düşmüş bayılmış.

Ertesi gün bize geldi.

«Ben galiba deliriyorum,» dedi. «Hayaller görüyorum. Bana yardım edin!»

Olayı anlatırken gene fenalaştı. Ben kendisini teskin ettim, ona hemen bir yatıştırıcı verdim. Özel terapiye aldık.

Bir süre sonra düzeldi, olayı kabullendi, gitti.

İşte arada böyle olaylar olmuyor değildi tabii. Ama bunlar için cilvesi, tuzu biberiydi.

Bu yoğun çalışma bana geçirdiğim tüm üzüntüleri unutturmuştu. Kadınlara yardım ediyordum.

Bir pazartesi sabahı şöyle bir olay oldu: Sabah saat dokuzda genç, güzel bir kadın, işlemeli bir mendilin arasından iki tel saç çıkartıp bana teslim etti. Ön bilgileri aldım. Kadına öğleden sonra uğramasını söyledim. Parayı sayıp kasaya kilitledim.

Edindiğim bilgilere göz gezdiriyorum:

«... *Beyhan Berk. Yüksek Mimar. Otuzüç yaşında. Bekâr. Çok yakışıklı. Sarışın, yeşil gözlü. Güzel kahkaha atar. Çapkın. Kadınlara düşüp kalkmış, bir daha aramamış. Playboy.*»

Nizami bey'e saç tellerini verdim; geçtim yerime oturdum. Telefonu açık bıraktım beş dakika, gazeteye gözetiyordum.

Esmer, hoş bir kadın girdi içeriye. Elindeki zarftan iki kıl çıkartıp bana gösterdi. Aldım zarfı; önbilgiyi istedim.

Kadın anlatmaya başladı:

«*Beyhan Berk. Mimar... Bir yıl nişanlı kalmışlar. Birden yokolmuş, izini kaybettirmiş. Çok yakışıklı. Alain Delon'un genci, sarışını... Ele avuca sığmayan bir erkek... Dişleri güzel, gözleri güzel, gülüşü güzel...*»

Şaşırdım bir an.

O ara kapı açıldı, Nizami bey dışarıya çıktı.

«Durun!» dedim. Ben içeriye girdim, kapıyı kapattım.

Mimar Beyhan Berk kapının ardında hazır duruyordu. Ayaküstü Nizami bey'e alçak sesle durumu anlattım.

«Sen kadına bir saat sonra gelmesini söyle,» dedi o.

Çıktım odadan. Esmer kadın bekliyordu.

«Hanımefendi, bir saat sonra gelerseniz, ancak o zaman

teslim alabilirim kılları,» dedim. Kadını yolladım. O dışarıya çıkarken, içeriye öteki kadın girdi.

Birbirlerini tanımıyorlardı anlaşılan. Nizami bey, yakışıklı mimarla odadan çıktı. Adamı teslim ettik, gittiler. Rahat bir nefes aldık.

Nizami bey bir sigara yakmıştı.

«Çapkın çocuk... Kadından kadına koşmuş. Bir üçüncü kadın daha gelirse onun için, hiç şaşmam,» dedi.

Sigarasını tablaya bastırıp odasına döndü.

Varsılı, yoksulu, güzeli, çirkini, genci, yaşlısı, her türlü kadın akın akın geliyordu kliniğe. Aylar sonrasına randevu verebiliyordum ancak. Başaramadığımız vak'a hemen hemen hiç olmuyordu.

Bir keresinde de, yaşlı bir kadın yaşlı bir saç teli getirmiş, nereden bulmuşsa...

Karşımdaki koltuğa oturmuş bekliyordu.

Nizami bey genç bir delikanlı ile çıkıverdi odadan.

Delikanlı müthiş yakışıklıydı. Bir içim suydum.

Kadın delikanlıyı görünce, şak! diye düşüp bayıldı.

Kendine gelince:

«Kocam değil bu! İrfan bey değil bu! Aman tanrım, bu komşunun oğlu Cem!» diye haykırdı.

Bir an ne yapacağımızı şaşırdık.

Evet, siz olsaydınız ne yapardınız böyle bir durumda?

Ama neomikrobioloji uzmanı Nizami Öney bu işi de halletti. Bir sorun çıkmadan kadını ve genci eve yolladık.

Kırsal kesim insanından tutun da, bakara, kumar masalarından kaçmış Klark bakışlı kumarbazlar, İstanbul sosyetesinin Kazanovaları, Anadolu Kulübünün müdavimlerinden birkaçı, ekonomik sorunlardan yılıp kaçan işçiler ve emekliler, Musevi sosyetesinin sırra kadem basmış erkekleri; hepsi bir bir Nizami bey tarafından meydana çıkartılıp karılarına, sevgililerine teslim ediliyordu.

İşte böyle. Bu yoğun çalışmamız sürüp gidiyor...

Hanımlar, eğer gereksinirseniz MUTLULUK KLİNİĞİ-NE mutlaka uğrayın. Çekinmeyin. Ben oradayım. Size randevu verebilirim.

23 Aralık - 3 Ocak 1989
Ankara

ERKEK İADE REYONU

O sabah erkenden klinikteki odama gelmiş, neskafemi yudumlayarak günlük işlere hazırlanıyordum ki, kapı açılıp içeriye bir kadınla bir erkek girdi.

Tanımıştım onları. Kadın üç ay kadar önce bize başvurmuştu. Yanındaki bir yıl önce kaçmış olan kocasıydı. Nizami Öney, iki kıldan adamı oluşturmuş, kadını mutluluğa boğmuştu.

Kadın masama yaklaştı, tedirgindi, tam ne söyleyeceğini bilemez bir hali vardı.

«Buyurun,» dedim. «Size nasıl yardımcı olabilirim?»

Kadıncağz bana iyice yaklaştı, alçak bir sesle:

«Necati'yi iade etmek istiyorum,» dedi. «İade kabul ediyor musunuz?»

«Evet... İade kabul ediyoruz. Ama bir şartla; alınan ücret geri verilmiyor, biliyorsunuz,» dedim.

Kadın bir an kararsız kaldı, sonra,

«Evet, geri vereceğim onu. Uyuşamadık. Hiçbir şey umduğum gibi olmadı,» dedi.

Sesini iyice alçalttı:

«Defolu gibi... Mutsuzum, o da mutsuz. Eski birlikteliğimizi kuramadık. O eskiden çok sert erkekti; şimdi tam tersi. Eskiden hiç yüzvermezdi bana; sevgisinden hiçbir zaman emin olamamıştım. Şimdi ise çok üstüme düşüyor. Ben eskisine alışmışım. Bunaldım. O da mutsuz. Dediğim gibi, başka işler de iyi gitmiyor... Akşam oturduk, birlikte karar verdik ve işte buraya geldik,» dedi.

Necati bey geride duruyor, önüne bakıyor, hiç sesini çıkarmıyordu.

Çekmeceden bir form çıkarttım. «Lütfen şunu doldurup imzalayınız,» dedim kadına. «Şu sabit kalemle dolduruverin, lütfen...»

Kadın formu doldurup imzaladı.

Formu alıp göz gezdirdim.

Kadın'a döndüm;

«Tamam bayan,» dedim.«Yalnız artık onun üstünde hiçbir hakkınız yok, bilesiniz... İyi şanslar... Gülegüle!»

Kadın, ardından acı ile bakan adamı bırakıp çıktıktan sonra, önümdeki telefonun özel düğmesine bastım.

Karşı taraftan Nizami bey,

«Evet,» dedi.

«Nizami bey. Bir iade var. Teslim aldım. Burada... Yanımda,» dedim.

Nizami bey:

«Bekleme odasına götürün. Öbürleri ile tanışsın. Rahat etsin. Bakalım akşama kadar neler olacak,» diyerek telefonu kapattı.

Adama döndüm.

«Necati bey, lütfen gelin benimle,» dedim.

Kliniğin uzunca bir koridorundan geçtik. Bize ayrılmış olan geniş bir bekleme odasına girdik.

Odadaki masanın çevresindeki rahat koltuklarda yedi sekiz adam oturuyor; kimi masanın üstündeki dergileri karıştırıyor, kimi de karşı duvardaki akvaryuma dalmış, suyun içinde sakın sakın dolanan kırmızı ve siyah Japon balıklarına bakıyordu.

Eiz içeriye girince, bir kıpırdaşma oldu. Yanımdaki adama,

«Necati bey, buyurun şu bekleme odasında oturun. Arkadaşlarla tanışın,» dedim.

Koltuktakiler ayağa kalkmışlardı. Kendilerini teker teker yeni gelene tanıştırdılar.

«Efendim, ben Recep Kiraz. Şu delikanlı Hidayet İmre.

Şuradaki iki arkadaşımız dün geldiler; Müntekim ve Avni Gürbüz. Tümgeneral Memduh bey ve Veysel İbar... Köşekdeki arkadaş Cezmi... Ve sucu Ayetullah efendi...»

Necati bey oturanlarla el sıkıştı. Kendine gösterilen yere geçti. Tümgeneral Memduh bey, herkese Silahlı Kuvvetler sigarası ikram etti, sonra aralarında konuşmaya başladılar.

Recep Kiraz sordu:

«Siz de iade misiniz?»

«Evet. Bu sabah geldim.»

Sucu Ayetullah efendi acı acı güldü:

«Evlat, burada hepimiz geri verilenleriz. Ama ne zararı var. Kadın denen varlık ne canavarmış meğer. Ben kurtulduğuma memnunum,» dedi.

Sigarasından derin bir nefes çekti, dumanı akvaryumun tarafına üfledi.

Veysel İbar:

«Tek gözüm âmâ diye mesele etti benimki bunu. Yok eskiden sevişirken bir gözüm açık ona bakarmışım; yok bilmemne anında kör gözümünden bir damla yaş akarmış... Yok efendim eskiden koyunları, sürüleri Amerikalı sığır çobanı gibi güdermişim... Yok iyi kaval çalarmışım... Bir sürü saçmalık. Koyun sürüsüne ilgi duymadım, ne yapayım? Evde oturuyorum diye kafama kaktı. Burnumdan getirdi. Arkadaşlar, kendi isteğimle geldim buraya,» dedi.

Hidayet İmre:

«Benim karımla birlikte geçirdiğim üç ay tam bir felâket oldu. Anımsamak bile istemiyorum,» dedi. «Niçin eskisi gibi politikayla ilgilenmiyorum, niye hırsım yok, niçin para kazanamıyorum, niçin araba kullanamıyorum, neden apartman yöneticiliği yapmıyorum... Her gün bunları dinledim. Zor kaçtım, geldim buraya,» diye sözünü tamamladı.

Avni Gürbüz:

«Kadın mı, bir daha tövbe!» dedi. «İlkin sevgisi ile boğ-

du beni. Sonra bitmek tükenmek bilmeyen istekler... Feministmiş, yok bilmemne. Ben her gece bulaşık yıkıyorum. önümde önlük. Yatak yaşamında da uyuşamadık. Burnumdan geldi. Bir de utanmadan getirip beni geri verdi,» dedi.

Müntekim bey;

«Oğlum üzülme. Kısa yoldan kurtulmuşsun sen. Benimki de hastalık derecesinde kıskançtı. Yok pencereden nereye baktın? Yok telefon niçin ben açınca kapandı? Sabah neredeydin? Nereye çıkıyorsun? Niçin gözün daldı? Ne düşünüyorsun Müntekim, şu an ne düşünüyorsun? Öldürdü beni, suyumı sıktı sizin anlayacağınız... Çirkin de bir kadındı. Allah kurtardı beni oğlum,» dedi.

Sucu Ayetullah efendi:

«Benimki hizmetçilik yapıyordu. Gündelikçiydi. Bürolara da giderdi. Oralarda iş karıştırmış. Odacının biri ile merci meği fırına vermiş. Geliyor bana, «Ayetullah efendi, sen yaşlısın... Ateşin sönmüş senin... Ayetullah efendi, damacanaya sarılır gibi sarılma bana. Ayetullah efendi, sen galiba defolusun... Ayetullah efendi bir eksikliğin var.»

«Allah belânı versin,» dedim bir akşam. Patlattım suratına şamarı.

Ertesi sabah getirip iade etti beni işte!» dedi.

«Boşver baba,» dedi Veysel İbar. «Senin de kıymetini bilecek bir kadın elbette bulunur.»

Tümgeneral Memduh bey,

«Bir rahat soluk aldırmadı benimki,» diye söze başladı. «Kalabalığın içine düştüm. Çocuklar, torunlar, gelinler, damatlar, emireri, şoför... Alışmamışım, bunaldım. Sıkıntı geldi. Durup dururken daralıyorum. Hanım bütün gün orduvinde saçını yaptırır, güne gider. Evde bir disiplin, bir disiplin.

«Bir gece zamanı, .

«Hanım oynatacağım, beni geri ver,» dedim.

«Zaten sende iş yokmuş!» demez mi? Tansiyonum fırla-

dı. Fludeks'le zor düşürdük. İşte şimdi buradayım, ama huzurluyum,» dedi.

Bir süre iade odasındaki erkekleri dinledikten sonra, odama döndüm.

Her gün burada da değişik öyküler dinler olmuştum. Erkekler de bambaşka bir dünyayı anlatıyorlar, sigaralarını tellendirirken, kimi ezik oturuyor, kimi de «Kurtuldum!» diye seviniyordu.

... Telefon durmaksızın çalışıyordu. Açtım, dört ay sonrasına bir randevu verdim. Bilgisayara işledim. Tam bir sigara yakıyordum ki, muhteşem bir kadın girdi içeriye.

Parfümü Diva olmalıydı, hani şu Ungaro'nun yeni kokusu... Kürkü yerleri süpürüyordu, kızıl saçları omuzlarındaydı.

Kıpkırmızı, upuzun tırnaklı parmaklarının arasında tuttuğu bir tutam kılı verdi bana.

‘Roberto... Musevi asıllı... Zeytunî ten, yeşil gözler, ince uzun parmaklar... Afgan tazısı gibi duygulu... Nikâhsız yaşıyorduk. Benden oldukça genç... Anlıyorsunuz. Yirmibeşinde. Ona armağan ettiğim hardal rengi Jaguar ile iki ay önce yok oldu, gitti,» dedi.

«Tamam hanımefendi,» dedim. «Notları bilgisayara verdim. Akşamüstü bay Roberto'nun bir takım elbisesi ile uğrayınız lütfen. Kendisini size teslim edeceğiz. Ama hardal rengi Jaguar'ı unutun.»

«O önemli değildi,» dedi kadın.

«Çok iyi,» dedim. «Hoşçakalın.»

O çıkarken, başörtülü bir başka kadın girdi içeriye. Ekranı kontrol ettim. Hacer hanımmış.

«Hani nerede kıllar, saç telleri?» diye sordum.

«Sormayın, yok. Bulamadım bizimkinin hiçbir şeyini. Nasıl yapacağız?»

«Bir dakika,» dedim. Telefonun düğmesine bastım. Karşı taraftan Nizami bey açtı. Kısaca durumu özetledim.

«Yokmuş... Hayır... Hiçbir şey... Tek bir kıl bile...»

Nizami bey,

«Recep Kiraz'ı çağırın,» dedi.

Hacer hanıma döndüm.

«İyi huylu, olgun bir bay var elimizde. Çile çekmiş. Mutlu olmak onun da hakkı... İster misiniz?»

Kadın bir an düşündü. Sonra,

«Neden olmasın?» dedi. «Nikâh kıyar mı?»

«Adamı beğenirsen kıydırırsın nikâhı Hacer hanım,» dedim. «Hele bir dene.»

On dakika sonra ücreti alıp kasaya kilitlemiş, Recep Kiraz ile Hacer hanımı uğurlamıştım.

Tam gazeteye gözatacağım, telefon çaldı.

«Alo,» dedim. «Ancak dört ay sonrasına randevu verebiliyoruz efendim... Ama acele arzu ederseniz, elimizde hazır olanlar var. Evet... Asker var. Bir Tümgeneral... Çok saygın bir kişi. Sağlıklı tabii. Tamam, yarım saat sonra uğrayın lütfen. İyi günler efendim.»

Kapattım telefonu.

Bir sigara yaktım.

Anlıyorsunuz değil mi, öyle bir iş ki bizimki; bir dakika dinlenecek zaman olmuyor.

5 Ocak1989

Ankara

SEN KİMSİN

Nizami Öney'le Mutluluk Kliniğinde çalıştığımız günlerde başımdan yüzlerce unutulmaz olay geçiyor, kadınların ve erkeklerin dünyası, kavuşmalar, ayrılıklar beni çok etkiliyordu.

Ama bir gün öyle bir olay yaşadım ki, etkisinden henüz kurtulmuş değilim; öyle herkesin, her gün yaşayabileceği bir şey değildi bu; beni akılalmaz bir biçimde etkilemişti ve sarsmıştı.

Bir sabah klinikteki odama yaşlı, bembeyaz saçlı bir kadın geldi. Aylar öncesinden randevu almıştı; kadın odadan içeriye girer girmez bilgisayara bir göz attım; adı Münire idi. Oğlu için gelmişti. Başka da bilgi yoktu.

«Buyurun Münire hanım,» dedim. Bana uzattığı makasla kesilmiş bir tutam siyah saçı özenle alıp bir zarfın içine yerleştirdim.

«Münire hanım, şimdi fişinize baktım, bazı bilgiler eksik verilmiş. Onları tamamlamamız gerek. Oğlunuz için geliyorsunuz. Ne zaman kaçmıştı? Başka bilgiler verebilecek misiniz bana?»

Kadın bir sigara yaktı.

Düşünceliydi.

Sonunda kararlı bir biçimde konuşmaya başladı:

«Evet, buraya oğlumu geriye getirmeniz için başvurmuş bulunuyorum. Hiçbir şey anlatmamaya niyetliydim. Ama şu an size gerçeği söylemeye karar verdim. Kadınsınız, beni anlarsınız. Doktorun, size vereceğim bu bilgileri bilmesine gerek yok. Çünkü o zaman olay çok karışır; adlî, hukukî açılar ortaya çıkar. Bunlar çok eski yıllara dayanan şeyler. Artık

unutulmuş, yokolmuş gitmiş olaylar. Anlıyor musunuz?» dedi.

«Biraz açıklar mısınız? Pek bir şey anladım sayılmaz,» dedim.

Kadın devam etti:

«Oğlum bundan uzun yıllar önce kaçarken dağlarda pusuya düşürölüp güvenlik güçleri tarafından vurulmuş bir devrimciydi. Çok gençti, politik inancı yoğundu; ideali uğruna öldü. O yılları siz de yaşadınız, biliyorsunuz,» dedi. «Bu bir tutam saç, onun kurşunlanmış, ölmüş başından kesmiştim. Yıllarca sakladım. Nizami Öney'in ölüler üstünde çalışmadığını biliyorum. Fakat benim durumum kural dışı. Artık o gençlerin çoğunun anaları, babaları da öldü. Eski, çok eski bu anlattığım olay. Şansımı denemek için geldim buraya. Oğlumu geri istiyorum!» dedi.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Onları bana göstermemek için başını onurla önüne eğdi.

Oturduğum yerde donmuştum sanki! Süratle ne yapabileceğimi düşünüyordum. Nizami bey, suç kapsamına gireceği için böyle bir olayı kabul etmezdi.

Kadın, düşüncelerimi okumuştı sanki.

«Size...» dedi, «ne isterseniz vereceğim. Doktora hiçbir şey söylemeyin. Verin ona saçları... Öğleden sonra oğlumla çıkıp eve gideyim. Bunca yıl aradan sonra buluşayım onunla.»

Tüylerim diken diken olmuştu. Öyle yalındı ki kadının konuşması; bir annenin bu acısına dayanamayacağımı anlamıştım.

«Münire hanım,» dedim. «Dinleyin beni. Hiç kimseye bir şey söylemeyeceğinize yemin edin bana. Her şeyiniz üstüne. Normal ücretin dışında, hiçbir şey istemiyorum sizden. Aklınıza böyle bir şey sakın getirmeyin. Nizami bey'e, olayı sıradan bir kaçış gibi anlatacağım. Tüm sorumluluğu üstüme alıyorum. Ama oğlunuz meydana çıktıktan sonra birçok pü-

rüz çıkabilir ortaya...

«Bir kere, kendisi, bir ‘suçlu’ olarak yeniden meydana çıkacak. Bu taşıması çok ağır bir yük bu yeni insan için. Sonra ‘suç’ nedir? Neye göre suçlu bu genç? Aradan çok uzun zaman geçtiğini söylüyorsunuz. Yada, oğlunuz gerçekten suçlu muydu, onun için mi öldürüldü? Bunlar da karmakarışık kavramlar şu anda... Ya onu bir tanıyan çıkarsa? Ya yeniden yaşamı tehlikeye girerse? Geçmişini hiç anımsamayacak; fakat çok yüklü bir geçmişle yeniden yaşama başlayacak...

«Kendisi bir ideolojinin adamıydı, değil mi? Ama artık o ideolojiyi tümü ile unutmuş olacak. Beyni yepyeni. Fakat adı, soyadı, nüfus kâğıdı... Bunlar çok karmaşık işler. Nasıl halledebileceksiniz? Vurularak öldürülmüş, defin ruhsatı verilmiş; belki bir mezarı var, belki bir çukurda... Yani olayın bu yönünü nasıl halledeceksiniz?» diye sordum.

Kadın beni dikkatle dinliyordu.

«Her şeyini, tüm gerekli belgelerini, nüfus kâğıdını, hepsini yenibaştan hazırlattım,» dedi.

Çantasından kalın bir zarf çıkardı.

«İşte hepsi burada. Yeni bir kimliği var artık onun. Adı, soyadı; her şeyi değişti.»

«Pekâlâ öyleyse,» dedim. «Öğleden sonra saat 03.00’te, bir takım giysisi ile gelin... Adını rica edeyim; yani şimdiki adını... Can, öyle mi? Can Dümer...»

Bilgisayarın tuşlarından kaldırdım parmaklarımı, kendimi tutamadım, sordum:

«Peki,» dedim. «Can kimdi? Can’ın asıl adı neydi?»

«Size verdiğim sözü tutuyorum, görüyorsunuz ki,» dedi. «Can’ın gerçek kimliğini size de söylemeyeceğim. Bağışlayın beni.»

Onu saygı ile selâmladım. Konuşmayacağını anlamıştım.

Sigarasını tablada söndürüp paltosunu giydi, çıkıp gitti.

Elimde bir tutam siyah saç, değişik duygular içinde kal-

miştım.

Birden bir silah sesi duydum. Bir tane daha! Makineli ile bir yeri tarıyorlardı!

Yerimden fırladım, yüreğim duracak gibiydi, yüzümden tüm kanım çekilmişti.

Nizami bey odasından çıkmıştı. «Ne var, bir şey mi oldu?» diye sordu bana bakarak.

«Duydunuz mu?» diye sordum.

«Neyi?» diye sordu Nizami bey.

Düşgücüm benimle oyunlar oynamaya başlamıştı. Kendimi toparladım. Zarfı ona uzattım.

«Bir an dalıp gitmişim,» dedim.

«Buyurun bir tutam saç... Can adlı bir gence ait... Bir kaçak... 25 yaşında.»

Nizami bey saç tutamını alıp içeriye girdi. Ardından kapıyı kapattı.

İşte bu olay, alışageldiğim olaylardan hiçbirine benzemiyordu. İçime bir gerginlik, bir heyecan gelmişti. Yerimden kalktım, odada da biraz voltaladım, bir sigara yaktım.

Telefon çaldı. Bilgisayara bakıp birkaç ay sonrasına bir randevu verdim.

Bir tüccar kaçmış... Karısı peşinde...

«Dostuyla Nusaybin'e gitmiştir,» diyordu kadın.

«Tamam hanımefendi,» dedim. «Saç teli yada kıl... İkisi de olur... Evet, gülegüle.»

Bir iade gelmişti. Kapının yanında bekliyorlardı.

Yaşlı bir su tesisatçısı idi bu. Karısı onu geri getirmişti. Adamcağızı alıp iade odasına götürdüm. Orada bekleyen yeni grupla tanıştırdım. Bir köşeye geçip küskün küskün oturdu.

«Genç karı almayın arkadaşlar... Benden size altın bilezik!» dedi.

Başka da bir şey söylemedi.

Odama döndüm. Heyecanım geçmiş değil. Nizami bey

birazdan dışarıya çıkacak. Münire hanım az sonra gelir.

Bir tırnağım tuşa takılıp kırılmıştı. Çekmeceden törpümü çıkartıp, onu törpüledim.

Nizami bey'in kapısı açıldı. Baş dışarıya uzandı.

«Bu iş tamam,» dedi. «Annesi nerede?»

Saate bakıyorum. Münire hanımın niçin gecikmiş olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. Acaba trafiğe mi takıldı?

Nizami bey,

«Delikanlı çok sabırsız,» dedi. «İçeride volta atıp duruyor. Bir ameliyat gömleği giydirdim. Şurada biraz senin yanında otursun.»

Nizami bey sigarasını yakmıştı. İçeride biraz dinlenecekti, anlamıştım. Arada böyle yapar. «Olay arası şekerlemesi.»

«Parayı peşin almıştın, değil mi?» diye yavaşça sordu bana.

«Tamam. Para kasada,» dedim.

O sırada delikanlı dışarıya çıkmıştı. Beyaz hasta gömleğinin içinde bir çocuk kadar saf, dokunulmamış, tertemiz bir hali vardı. Çok yakışıklıydı.

Nizami bey,

«Gövdesi yara bere içindeydi,» dedi. «Başı berbattı. Garip bir vak'a. Çok garip. Düzelttim, iyileştirdim. Çok eski yaralar olmalı bunlar. Annesi bir şey söylemedi mi?»

«Söylemedi, bahsetmedi böyle bir şeyden Nizami bey,» dedim.

Oturduğum yerde soğuk terler döküyorum.

Gence dikkatle bakıyorum. Çok hoş, çok yakışıklı, umut ve yaşam dolu! Tanır gibiyim onu ama tam çıkartamıyorum.

O, ilgiyle çevreye, bilgisayara, duvardaki saate, bana bakıyor.

Kibarca,

«Nasılsınız?» dedi bana.

Yüreğim ağzıma geldi.

«İyiym. Her zamanki gibi... Siz nasılsınız asıl?» diye sordum.

Öyle hoş güldü ki... Hafif acı.

«İyiym,» dedi. «Ne bekliyorum burada, onu merak ettim.»

«Anneniz... Şimdi neredeyse gelir. Nedense gecikti. Sigara alır mıydınız?» diye sordum.

«Teşekkür ederim,» dedi. Uzattığım paketten bir sigara aldı.

Şaşırmıştım. Sigarayı bilmemesi gerekiyordu.

Oysa o karşımda, sigarasından derin nefesler çekerek içiyor, benimle konuşmasını sürdürüyordu:

«Bir gazete var mı?»

Hayretten sanki dilim tutulmuştu.

«Buyurun,» dedim. Günlük gazeteyi uzattım ona.

İlgi ile başyazıya, gazetenin tarihine, iç sayfalara bir gözettii.

«Demek yıl 1989 olmuş,» dedi.

İlk kez şaşkınlığa benzer bir şey gördüm yüzünde.

«Siz en son hangi zamanı anımsıyorsunuz?» diye sordum.

«1971'i,» dedi. «İlkbaharı.»

Birden yüzünden bir acı bulutu geçti. Ama kendini hemen toparladı. Yeniden gülümsedi.

Bu genç adam beni garip bir biçimde etkisi altına almaya başlamıştı. Şaşıktım.

Bir süre sonra:

«Belki beni almaya gelen olmayacak. Ben doğru dürüst bir şeyler giyip gecikmeden çıkayım,» dedi.

«Ama nasıl olur. Anneniz,» dedim.

Eğildi bana.

«Benim annem yoktu ki!» dedi.

«Nasıl olur?» dedim. «O beyaz saçlı hanım...»

Yanıtlamadı. Kapkara gözleriyle bana bakıp gülümsü-

yordu.

«Yok mu eski bir giysi?.. Birisinden kalma?» diye sordu.

«Şu dolapta olabilir,» dedim. Açtım dolabı bir şeyler buldum. Verdim ona.

Yan odaya geçti. Giyinip çıktı. Her şeyi biliyordu bu karşımdaki insan.

İşte bunu anlamıştım.

Heyecan, şaşkınlık, dehşet. Karmakarışık duygular içindeydim.

«Ben gidiyorum,» dedi bir süre sonra... «Sizden birkaç tane sigara isteyeceğim yalnız...»

«Buyurun paketi alın,» dedim.

Kapıdan çıkmadan önce döndü, son bir kez baktı bana. Usulca eli ile yanağıma dokundu.

«Belki görüşürüz gene,» dedi. Elim ayağım tir tir titriyordu.

«Yalnız başınıza dışarıdaki korkunç dünyada ne yapacaksınız?» diye sordum.

«Bakalım belki birşeyler yaparım!» dedi.

Gene gülüyordu.

İskemleden fırladım.

«Siz asıl Can'sınız. Ya da gerçek adınız neyse o'sunuz siz! Öyle değil mi? Nasıl oluyor bu? Siz gerçeksiniz!» dedim.

«Evet,» der gibi başını salladı.

Kulağıma eğildi.

«Devrimciler ölmez ki!» dedi. «Bunu bilirsiniz.»

Oyun oynar gibiydi. Sanki şakalaşıyordu benimle.

Üç adımda kapıdan dışarıya çıkmıştı. Koşup pencereden baktım. Ama o çoktan kentin keşmekeşinde yok olup, gitmişti.

Gözlerim karşı duvara dalmış, öylece kalmışım. Nizami bey'in dışarıya çıktığını duymadım bile.

Yüreğim küt küt atıyor.

Ne biçim olay bu!

Çarpıldım sanki.

Kimse de bana bunun ne olduğunu anlatamaz.

Beyaz saçlı kadın meydanda yok. Ortada kimse yok.

Nizami bey dikkatle bakıyordu bana. Birden farkettim.

«Yoruldun sen çok,» dedi. «Tatil yapmadan sürekli çalışıyorsun. Git evine öbürgün öğlene değin dinlen. Tamam. İş bugün paydos!»

Çekmecemi kilitleyip paltomu askıdan aldım, giydim.

Çıktım dışarıya.

Kızılay'ın kalabalığına daldım. Kimdi o? Şimdi neredeydi? Gerçekten var mıydı? Onunla ilgili bilgileri nereden, nasıl bulabilirdim? Beni yeniden bulabilecek miydi? O beyaz saçlı kadın kimdi? 1971. Can... Can Dümer. Ama takma bir addı bu... Başından yaralı... Sigarayı tutuşu... Kuşatmada ölmüş.

Kafamda karmakarışık düşünceler, önümde duran otobüse atladım. Boş bir yer buldum, attım oraya kendimi.

Arkamda iki kişi konuşuyor.

«Klinik, bilmemne...»

Kulak kabarttım.

Milletin kulağı ne delik. Hayret doğrusu!

Çevre sakallı birisi, alçak sesle:

«Sakalı Şerif'ten peygamber de yapılabilir,» dedi.

İnsanoğlunun düş gücüne bir kez daha hayranlık duy-dum!

Ama olaylar yordu beni.

Nizami bey'in dediği doğru...

24 Ocak 1989
Ankara

KIL ARŞİVİ

Akşam yorgun argın klinikten eve döndüm; anahtarım la kapıyı açtım, paltomu çıkartıp koltuğun üstüne attım. Salon biraz dağınıktı, canım sıkıldı. Masanın üstündeki kitaplar, dergiler dağılmış; öylece bırakılmış. Girdim mutfığa, kahve suyum hazırlanmamış. Çaydanlığın altı sö nük.

«Ali!» diye seslendim. «Ali neredesin?»

Arka odanın kapısı açıldı: Ali çıktı dışarıya. İçeride Los Paraguayos'u dinliyormuş; müzik bangır bangır çalıyordu, duymamış benim geldiğimi. Oda sigara dumanı içinde kalmış.

(Bu, Uzman Nizami Öney'in bana saç tellerinden oluşturduğu ikinci Ali. Birincisini İzmir'de bırakmıştım.)

«Ali, bütün gün ne yaptın? Ev toplanmamış. Hani benim kahvem? Köpeği gezdirdin mi? Bak, bulaşıklar duruyor. Akşama ne yiyeceğiz? Kuzum, sen ne yaptım tüm gün?» diye sordum.

Sinirlenmişim. Bütün gün çalışıyorum, akşam yorgun argın geliyorum şu eve, ilgi beklerim. Bu benim hakkım.

Ali kem küm birşeyler anlatıyor. Bandı bulmuş. Müziğe kaptırmış kendini. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış. Falan, filân.

Bir de,

«Ne sinirleniyorsun? Sinirlenecek ne var?» demez mi!

Tepem attı.

«Uzatma! Bana cevap verme! Geldiğin yere geri gider-sin!» diye bağırdım.

İş yapmaz, bütün gün evde.

Sinirleniyor insan.

«Beni arayan oldu mu?» diye sordum.

«Olmadı,» dedi. Yeniden odaya girdi. Bir sigara yaktı. Surat asıyor.

«Bak Ali,» dedim. «Sinirlendirme beni. Surat asma. Birlirsin nefret ederim.»

«Sen de her şeye kıvarsın!» demez mi?

«Dinle beni,» diye bağırdım. «Dinle! Burada seninle oturduğuma şükret be adam! Şu elimin altındaki Kıl Arşivin- de kimlerin kılı var, haberin var mı senin? Başbakanın, Anthony Delon'un, Julio İglesias'ın, Matador El Cordobes'in, Harrison Ford'un, Kaddafi'nin, Rajiv Gandhi'nin, Prens Charles'ın uşağının, futbolcu İrfan'ın, Platini'nin, daha ne bileyim ben, bir sürü adamın kılı var. Kimselerde olmayan; zengin, eşsiz bir kıl arşivi bu!

«Bu adamlardan hangisi istesem bir saatte elimin altında olur! Anlıyor musun?» diye bağırdım.

Arşiv odama girdim. Kıl koleksiyonuma gözatıyorum. Dizi dizi cam kutularda kimlerin kılı yok ki!

Dış yolculuklarda, yurt gezilerimde topluyorum arşivimde yer alan kılları...

İşte şunlar eşsiz bir tenor'un; şu kutudakiler hayran olduğum bir İtalyan yönetmenin; şu beğendiğim bir milletvekilinin; buradakiler pırıl pırıl, yakışıklı bir bilim adamının... Ne bileyim ben, geniş bir koleksiyon benimkisi.

Özel bir merak işte.

Ama gene de ne tuhaftır, bizimkinin motifine takılmışım; hep onu yaptırıyorum uzmana.

O da bilir bu zaafımı.

«Sen ne Iglesias'la, ne Platini ile, ne Franco Nero ile, ne de El Cordobes ile yapamazsın. Ben biliyorum!» demez mi...

Şımarık!

Neyse duymazlıktan geldim.

Aslında niyetim onu değiştirmek. Emin olun. Usandım. Zaten aslı gibi değil... Her neyse, şimdi şu karakış günü kök-

l  değişikliğe hazır değilim.

Zaten hep böyle değil midir?

Allah kahretsin. İnsan olmak suç.

Arşiv odamı kapattım. Özenle kilitleyip anahtarını çanta-
ma attım. Ali kahveyi yapmış, getirdi verdi.

Bir yudum aldım, bir sigara yaktım.

«Getir bakalım şu Los Paraguayos'u, dinleyelim,» de-
dim.

Gitti, kaseti getirdi. Yeni aldığım müzik setinin teybine
yerleştirdi.

Salonu ılgın bir Los müziği doldurdu.

El Rancho Grande! La Paloma! Besame Mucho!

Birden Los'ların attıkları çılgın kakhahalara ve bu coş-
kulu müziğin temposuna dayanamayıp salonun duvarındaki
eski sararmış fotoğrafların, çerçevelerinden atlayıp, danset-
meye başladıklarını hayretle gördüm.

Salon bir anda şenlik alanına dönmüştü. Rahmetli De-
mir dayım, anneannem, Tahir L tf  dedem; annemin geç
kızlığı, damat giysileri ile babam; elele tutuşmuşlar, odanın
ortasında dansediyorlar, dört dönüyorlardı. Anneannemin
ağabeyi, büyük dayım eski Moskova Büyükelçisi Ali Haydar
bey de, çerçevesinden atlayıp onlara katıldı.

Baktım, Ali de kenarda bir yerde kendi kendine figürler
yapıyordu.

Dedem'e imzalı Atatürk fotoğrafı, çerçevesinden inme-
mişti. Ama o da müziğe uyup neşe ile kalpaklı başını sallıyor-
du.

B y lenmiştim.

Annem neşeli kakhahalar atıyordu. Onun bu kadar
gençliğini bilmezdim, şaşırmıştım. Babam çok mutluydu, sa-
ları simsiyahtı... Anneannem uzun ipek elbisesi ile ne hoş-
tu... Bir dedemle, bir büyük dayımla dansediyordu. Demir
dayım halının orta yerinde en çılgın figürleri yapıyordu. Las-
tik top gibiydi.

Ne işti bu!

Öylece izliyordum, eski sararmış fotoğrafların bu eşsiz neşesini ve dansını.

Koridordan bir gürültü geldi.

Benim odada, duvara dayalı duran, geçenlerde eski dolabın arkasında bulduğum, kim olduğunu tam çıkartamadığım, sarıklı eski bir aile büyüğü, gül ağacından yapılmış çerçevesinden çıkmış; camlanmış posterinden kurtulmuş Marilyn Monroe ile dansederek salona girmişti!

Marilyn müthişti. Daracık, altın rengi tuvaletinin içinde balık gibi kıvrılıyor, beyaz altın renkli saçları çevreye ışıltılar saçıyordu.

Gül ağacı çerçevenin içinden fırlamış olan sarıklı aile büyüğü –dedemin dedesi olmalıydı– Marilyn'nin karşısındaydı.

Karşılıklı akıllara durgunluk veren figürler yaparak dans ediyorlardı. Demir dayım sanki tutulmuştu Marilyn'e, anlamıştım. Pervane gibi çevresindeydi.

Marilyn döndü bana, göz kırptı.

«Marilyn, müthiş bir erkek koleksiyonu var bende. Eşsiz bir kıl arşivi,» dedim.

«Really?» dedi, nefes nefese... Güliyordu. Gözleri baygın baygın bakıyordu. Salonu Chanel 5 kokusu doldurmuştu.

Los'lar «Mexico»yu söylüyorlardı şimdi. Ardından «Quantanamera» başladı.

Her şeyi unutmuştum.

Bu güzel insanların, salonun ortasındaki eşsiz danslarını, nefesimi tutmuş, izliyordum. Kulağıma o ara, görmediğim birisi,

«Kitap bitti,» dedi.

Kimdi acaba bu? Yabancı değildi bu ses bana.

Bir kentin sesi olabilir mi?

Ya da eski bir kıyıya vuran dalgaların sesi.

Uyurgezer gibiydim. Başımı salladım. Noktayı koydum.

Kalemi bıraktım.

Karşı duvarda İzmir'i gördüm birden. Konak Meydanındaki Saat Kulesi, Kordon boyundaki meyhaneler, Basmanenin oraları, Kemeraltı 've çoktan yıkılıp yokolmuş, Tilkilik semtindeki Büyük Abdülkadir Paşa Otelı ile kent beni selâmlıyordu. Paçacı Hamza'nın dükkânı, Üçyol'daki pullu dansöz elbiseleri satan dükkân, Ankara Palas Otelinin lobisindeki duvara asılı tüm anahtarlar bana el sallıyorlardı.

Eşrefpaşalı kabadayı naraları salonu doldurdu. Her perdeden bağılıyorlar, biri susup biri patlatıyordu narayı.

Anlamıştım, kent kendi dili ile konuşuyordu benimle işte!

İzmir'e hafifçe el salladım.

Gözlerimden yaşlar akıyor...

Gözüm salonun ortasında çılgınca dansedenlere gitmiş. Onlar kenti duymadılar galiba.

Anneanne, seni özledim. Marilyn, ne güzelsin! Ali... sen gittin.

Belki...

Belki yakında gene mutlu olacağım.

Ama nasıl?

Bilmiyorum...

6 Ocak 1989
Ankara



TÜRK YAZARLARI

- GÜNLERİN GETİRDİĞİ / Ataç
KARALAMA DEFTERİ - SÖZDEN SÖZE / Ataç
PROSPERO İLE CALİBAN / Ataç
AŞKSIZ İNSANLAR / Oktay Akbal
ANILARDA GÖRMEK (1965-67) / Oktay Akbal
GEÇMİŞİN KUŞLARI (1968-69) / Oktay Akbal
YERYÜZÜ KORKUSU (1970-75) / Oktay Akbal
80'LERDE BİR YAZAR (1980-83) / Oktay Akbal
BİZANS DEFİNESİ / Oktay Akbal
DÜŞ EKMEĞİ / Oktay Akbal
İNSAN BİRORMANDIR / Oktay Akbal
SUÇUMUZ İNSAN OLMAK / Oktay Akbal
DÖRT MEVSİM SONBAHAR / Ahmet Altan
SUDAKİ İZ / Ahmet Altan
YALNIZLIĞIN ÖZEL TARİHİ / Ahmet Altan
HESAPLAŞMA / Burhan Arpad
SÖZÜM SANADIR / Erdal Atabek
AHŞAP KÖŞKÜN HANİMEFENDİSİ / Zeynep Avcı
ELVEDA ALYOŞA / Oya Baydar
KEDİ MEKTUPLARI / Oya Baydar
SARDUVAN / Faik Baysal
GURBET / Nihat Behram
DOST / Vüs'at O. Bener
BİR GECE YOLCULUĞU / Gülderen Bilgili
BANA BİR HARF SÖYLE / Sibel Bilgin
KURTLAR / Peride Celal
ÜÇ YİRMİ DÖRT SAAT / Peride Celal
UZUN BİR GECE / Necati Cumalı
YEŞİL BİR AT SIRTINDA / Necati Cumalı
SİZİN HİÇ BABANIZ ÖLDÜ MÜ / Feride Çiçekoğlu
SUYUN ÖTE YANI / Feride Çiçekoğlu
UÇURTMAYI VURMASINLAR / Feride Çiçekoğlu
BALAT VE ÇEVRESİ / Jak Deleon
PIANO PIANO BACAKSIZ / Kemal Demirel
GEL ZAMAN GİT ZAMAN / Güzin Dino
EYLÜLÜN GÖLGESİNDE BİR YAZDI / Ferit Edgü
AŞK ARTIK BURADA OTURMUYOR / Nazlı Eray
AY FALCISI / Nazlı Eray
DENİZ KENARINDA PAZARTESİ / Nazlı Eray
ESKİ GECE PARÇALARI / Nazlı Eray
GECEYİ TANIDIM / Nazlı Eray
HAZIR DÜNYA / Nazlı Eray
KUŞ KAFESİNDEKİ TENOR / Nazlı Eray
ORPHÉE / Nazlı Eray
PASİFİK GÜNLERİ / Nazlı Eray
YILDIZLAR MEKTUP YAZAR / Nazlı Eray
YOLDAN GEÇEN ÖYKÜLER / Nazlı Eray
GECEDE / Leylâ Erbil
HALLAÇ / Leylâ Erbil
KARANLIĞIN GÜNÜ / Leylâ Erbil
MEKTUP AŞKLARI / Leylâ Erbil
TUHAF BİR KADIN / Leylâ Erbil

ADINI UNUTAN ADAM / Mehmet Eroğlu
ISSİZLİĞİN ORTASINDA / Mehmet Eroğlu
YARIM KALAN YÜRÜYÜŞ / Mehmet Eroğlu
BENİM SİNEMALARIM / Fûruzan
BERLİN'İN NAR ÇİÇEĞİ / Fûruzan
EVSAHİPLERİ / Fûruzan
GECENİN ÖTEKİ YCZÜ / Fûruzan
GÜL MEVSİMİDİR / Fûruzan
KIRKYEDİLİLER / Fûruzan
KUŞATMA / Fûruzan
PARASIZYATILI / Fûruzan
REDİFE'YE GÜZELLEME / Fûruzan
YENİ KONUKLAR / Fûruzan
SALPA / Yılmaz Güney
SANIK / Yılmaz Güney
PASİFİK KIYISINDA / Nedim Gürsel
SEVGİLİM İSTANBUL / Nedim Gürsel
SEYİR DEFTERİ / Nedim Gürsel
SON TRAMVAY / Nedim Gürsel
SORGUDA / Nedim Gürsel
UZUN SÜRMÜŞ BİR YAZ / Nedim Gürsel
CEHENNEM KRALIÇESİ / Selim İleri
HER GECE BODRUM / Selim İleri
KIRIK DENİZ KABUKLARI / Selim İleri
MAVİ KANATLARINI / Selim İleri
FENA HALDE LEMAN / Atilla İlhan
TABULA RASA / Özdemir İnce
YAZINSAL SÖYLEM ÜZERİNE / Özdemir İnce
HANENE AY DOĞACAK / Şehnem İşigüzel
1938 HARP OKULU OLAYI ve NAZİM HİKME . / A. Kadir
YETMİŞ İKİNCİ KOĞUŞ / Orhan Kemal
BAHAR İSYANCIDIR / Onat Kutlar
SİNEMA BİR ŞENLİKTİR / Onat Kutlar
YETER Kİ KARARMASIN / Onat Kutlar
AKIŞI OLMAYAN SULAR / Pınar Kür
ASILACAK KADIN / Pınar Kür
BİRCİNAYET ROMANI / Pınar Kür
BİR DELİ AĞAÇ / Pınar Kür
BİTMEYEN AŞK / Pınar Kür
KÜÇÜK OYUNCU / Pınar Kür
SONUNCU SONBAHAR / Pınar Kür
YARIN YARIN / Pınar Kür
BÜTÜN KUŞLARIN UYKUSU / Zülfü Livaneli
BİR KARA DERİN KUYU / Nezihe Meriç
BOZBULANIK / Nezihe Meriç
DUMANALTI / Nezihe Meriç
KORSAN ÇIKMAZI / Nezihe Meriç
MENEKŞELİ BİLİNÇ / Nezihe Meriç
TOPAL KOŞMA / Nezihe Meriç
SULAR AYDINLANIYORDU / SEVDİCAN / Nezihe Meriç
ROMAN VE YAŞAM / Fethi Naci
DAĞLARA YAZILIDIR / Çetin Öner
GÜLÜNÜN SOLDUĞU AKŞAM / Erdal Öz
HAVADA KAR SESİ VAR / Erdal Öz
KANAYAN / Erdal Öz
YARALISIN / Erdal Öz
GURBET YAVRUM / Aysel Özakin
MAVİ MASKE / Aysel Özakin
ESRARENGİZ BAY KARTALOĞLU / Fatih Özgüven

BERLİN GÜNCEİ / Demir Özlü
BİR UZUN SONBALAR / Demir Özlü
BİR YAZ MEVSİMİ ROMANSI / Demir Özlü
KANALLAR / Demir Özlü
ALAYCI ÖYKÜLER / Adnan Özyalçiner
CAMBAZLAR SAVAŞI YİTİRDİ / Adnan Özyalçiner
SAĞANAK / Adnan Özyalçiner
BEYAZ KALE / Orhan Pamuk
CEVDET BEY VE OĞULLARI / Orhan Pamuk
GİZLİ YÜZ / Orhan Pamuk
SESSİZ EV / Orhan Pamuk
KARA KİTAP / Orhan Pamuk
KARA KİTAP ÜZERİNE YAZILAR / Derleyen: Nüket Esen
REÇİNE KOKUYORDU HELİN / Suzan Samancı
AYNADAKİ YÜZLER / Jale Sancar
BAHÇEDEKİ TUHAF ADAM / Jale Sancar
BU GECE PERA'DA / Jale Sancar
SARI DEFTER / Handan Saraç
BEN, SİZ VE KÖPEKBALIKLARI / Mine G. Saulnier
GÜNEŞİN SAVRULDUĞU YERDEN / Ahmet Say
CAN ŞENLİĞİ / Abbas Sayar
DİK BAYIR / Abbas Sayar
ARAMIZDAYDI O GÜN / Zeyyat Selimoğlu
BİR ŞARKI GİBİYDİ / Zeyyat Selimoğlu
DENİZLERİN, İSTANBUL / Zeyyat Selimoğlu
DİREĞİN TEPEŞİNDE BİR ADAM / Zeyyat Selimoğlu
FOLKLOR ŞİİRE DÜŞMAN / Cemal Süreya
ON ÜÇ GÜNÜN MEKTUPLARI / Cemal Süreya
AĞRI'YA DÖNÜŞ / Haluk Şahin
SAVRULUP GİDENLER / Salim Şengil
ALLEBEN ÖYKÜLERİ / Ülkü Tamer
DİZBOYU PAPATYALAR / Tomris Uyar
GECE GEZEN KIZLAR / Tomris Uyar
OTUZLARIN KADINI / Tomris Uyar
ÖDEŞMELER / Tomris Uyar
YAZ DÜŞLERİ DÜŞ KİŞİLERİ / Tomris Uyar
YÜREKTE BUKAĞI / Tomris Uyar
YAZA YOLCULUK / Tomris Uyar
SEKİZİNCİ GÜNAH / Tomris Uyar
GÜNDÖKÜMÜ (1975-80) / Tomris Uyar
YAZILI GÜNLER (1985-88) / Tomris Uyar
YÜZ UZUN YIL / Şemseddin Ünlü
AYKIRI ÖYKÜLER / Tahsin Yücel
HANEY YAŞAMALI / Tahsin Yücel
PEYGAMBERİN SON BEŞ GÜNÜ / Tahsin Yücel
BULMACA SÖZLÜĞÜ / Gül Önet

Nazlı Eray

AŞK

ARTIK BURADA OTURMUYOR



Aşk Artık Burada Oturmuyor, onyedinci öyküden oluşan bir kitap. Birbirine bağlı, birbirinden çıkarak gelişen, düşünce ile gerçeğin, hüznün ile kara güldürünün iç içe olduğu bu öyküler, bir 'patlamış roman'ı oluşturuyor sanki. Nazlı Eray, bu öykülerinde, bizleri, aşkın, düşlerin, tutkunun ve yitirişin dünyasında gezdiriyor. Kadın erkek ilişkilerinin en yoğun boyutları; yitirmişken buluvermenin sevinci; bulmuşken yitirişin şaşkınlığı; kadın dünyasının duyarlılığı, tılsımlı Yunan adaları Kos ve Santorini; bir hoca'nın bekleme odasında Marilyn Monroe... Belki *Aşk Artık Burada Oturmuyor*, ama Nazlı Eray'ın 'Rüya Sokağı' dopdolu. Düşünceyi gerçekliğin baskısından kurtarmanın tadını çıkaran, ince alay dolu öyküler.

Kapak resmi : PAT LACROIX

ISBN 975-510-053-9